2 Corinteni - Comentarii W. McDonald

Pavel se prezintă chiar de la începutul epistolei sale ca apostol al lui Isus Cristos prin voia lui Dumnezeu. Este important ca Pavel să precizeze acest lucru de la bun început, întrucât existau unii la Corint care puneau la îndoială că Pavel ar fi fost cu adevărat împuternicit de Domnul. La care Pavel răspunde că nu el a ales slujba, din proprie iniţiativă, după cum nu a fost ordinat de oameni, ci a fost lansat în lucrare de Isus Cristos, prin voia lui Dumnezeu. Chemarea sa la apostolie a survenit pe drumul Damascului - acea experienţă de neuitat din viaţa sa. Or, tocmai conştienta acestei chemări divine este aceea care l-a susţinut pe apostol în toate ceasurile de grea încercare. Adesea, în slujirea lui Cristos, când era apăsat peste măsură, poate ar fi fost ispitit să se dea bătut şi să se retragă din lucrare, dacă nu ar fi avut această asigurare a chemării divine.

Faptul că Timotei este menţionat în versetul întâi nu înseamnă că el a contribuit la redactarea epistolei, ci doar consemnează că acesta era în compania lui Pavel, la data când a fost redactată 2Corinteni. În afară de această menţiune, nu posedăm alte indicii sigure cu privire la deplasările lui Timotei în această perioadă.

Scrisoarea este adresată bisericii lui Dumnezeu care este în Corint, împreună cu toţi sfinţii care sunt în toată Ahaia. Sintagma biserica lui Dumnezeu înseamnă că era o adunare de credincioşi ce aparţineau lui Dumnezeu. Nu era o adunare păgână sau o asociaţie laică de oameni, ci o companie de creştini născuţi din nou, chemaţi din mijlocul lumii, să-I aparţină Domnului. Negreşit, pe când scria aceste cuvinte, Pavel îşi va fi amintit de zilele când a venit prima oară la Corint, predicând evanghelia. Cum oameni dedaţi la idolatrie şi-au pus încrederea în Cristos ca Domn al lor, fiind mântuiţi prin harul Său minunat. În pofida tuturor dificultăţilor care s-au ivit ulterior în adunarea de la Corint, inima apostolului va fi fost cuprinsă de bucurie la gândul că în viaţa acestor oameni atât de dragi lui au intervenit schimbări atât de mari. Scrisoarea este adresată nu numai corintenilor, ci şi tuturor sfinţilor care sunt în Ahaia. Ahaia desemna porţiunea sudică a Greciei, în vreme ce Macedonia, despre care vom citi în această epistolă, constituia secţiunea de nord a acestei ţări.

Har... şi pace sunt elementele ce compun minunatul salut al apostolului Pavel, cu care ne-am familiarizat deja. Când arată ce le doreşte el în primul rând copiilor lui Dumnezeu, Pavel nu menţionează lucruri materiale, ca aurul şi argintul, deoarece el ştie prea bine că acestea sunt trecătoare. Mai degrabă, el le doreşte binecuvântări duhovniceşti, cum ar fi harul şi pacea, în care sunt cuprinse toate binefacerile la care se poate aştepta un biet păcătos în viaţa de aici, până nu a ajuns în cer. Denney spune: „Evanghelia se deschide şi se încheie cu harul iar pacea - acea stare de desăvârşită acurateţe spirituală - este lucrarea isprăvită a lui Cristos în sufletul (omului)". Aceste binecuvântări decurg de la Dumnezeu Tatăl nostru şi de la Domnul Isus Cristos. Dumnezeu Tatăl nostru este izvorul iar Domnul Isus Cristos este canalul prin care se scurg aceste binecuvântări. Pavel nu ezită să-L aşeze pe Domnul Isus Cristos alături de Dumnezeu Tatăl, întrucât, ca membru al Trinităţii, Cristos este egal cu Tatăl.

În versetele 3 până la 11, apostolul izbucneşte în expresii de mulţumire pentru mângâierea de care a avut parte în mijlocul suferinţelor şi încercărilor prin care a trecut. Fără îndoială, mângâierea a constituit-o vestea bună pe care i-a adus-o Tit în Macedonia. Apostolul arată apoi în continuare că şi în strâmtoare, şi în mângâiere, toate lucrează împreună spre binele final al credincioşilor cărora le este destinată slujba lui. Mulţumirile sunt adresate lui Dumnezeu şi Tatălui Domnului nostru Isus Cristos. Acesta este titlul plenar al lui Dumnezeu în Noul Testament, unde El nu mai este invocat ca Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac sau Dumnezeul lui Iacov. Acum El este Dumnezeul şi Tatăl Domnului Isus Cristos. Apropo, numele acesta presupune măreţul adevăr, potrivit căruia Domnul Isus este (simultan): şi Dumnezeu, şi Om. Dumnezeu este Dumnezeul Domnului nostru Isus Cristos - ceea ce se referă la relaţia Sa cu Isus, Fiul Omului. Dar Dumnezeu este şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos - prin asta înţelegându-se relaţia Sa cu Cristos, Fiul lui Dumnezeu. În plus, Dumnezeu este descris ca Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri. De la El se revarsă toate îndurările şi mângâierile.

În toate strâmtorările prin care a trecut Pavel, a fost conştient de prezenţa lui Dumnezeu, care l-a mângâiat. Aici el ne prezintă unul din numeroasele motive pentru care Dumnezeu l-a mângâiat, şi anume pentru ca şi el, la rândul lui, să-i poată mângâia pe alţii cu aceeaşi mângâiere cu care a fost şi el mângâiat de Dumnezeu. Pentru noi cuvântul „mângâiere" înseamnă de obicei un fel de consolare când trecem prin întristări. Dar în accepţia Noului Testament, termenul are un înţeles mult mai cuprinzător, referindu-se la îmbărbătarea şi îndemnul pe care le primim de la cineva care este alături de noi în momente de strâmtorare. Cu toţii ar trebui să punem în practică acest verset, aducându-ne aminte atunci când suntem mângâiaţi că şi noi, la rândul nostru, avem datoria de a transmite mai departe această mângâiere către alţii. Nu trebuie să fugim de încăperile în care unii zac bolnavi sau de casele aflate în doliu, ci să ne apropiem îndată de oricine are nevoie de îmbărbătarea noastră. Nu confortul pe care-l aduce mângâierea trebuie să-l căutăm, ci mai degrabă ca noi înşine să fim mângâietori.

Motivul pentru care Pavel îi poate mângâia pe alţii este faptul că mângâierile lui Cristos sunt egale cu suferinţele îndurate de apostol pentru El. Suferinţele lui Cristos din acest context nu se referă nicidecum la suferinţele îndurate de Mântuitor, în lucrarea Sa ispăşitoare, căci acestea sunt unice, neputând fi împărtăşite de nici un om. Mai degrabă, creştinii pot să sufere şi chiar suferă datorită asocierii lor cu Domnul Isus. Ei suferă ocări, respingeri, ostilitate, ură, oprobiul oamenilor, lepădarea lor de ei şi trădarea din partea lor. Toate acestea sunt numite suferinţele lui Cristos pentru că El le-a îndurat când a trăit pe pământ şi pentru că încă le îndură atunci când mădularele trupului Său trec ele însele prin aceste suferinţe. În toate strâmtorările prin care trecem, El este strâmtorat împreună cu noi (vezi Isaia 63:9). Ideea pe care o scoate însă Pavel în evidenţă aici este că toate aceste suferinţe au parte de o mare răsplătire, adică faptul că avem parte în egală măsură de mângâierea lui Cristos şi mângâierea aceasta este întru totul de ajuns.

Pentru apostol atât strâmtorările sale, cât şi starea de mângâiere îi aduceau numai bine, căci ambele au fost sfinţite de cruce. Astfel dacă era în necaz, asta avea drept urmare mângâierea şi mântuirea sfinţilor - nu mântuirea sufletelor lor, ci mântuire în sensul izbăvirii sau întăririi lor atunci când treceau prin încercări. Ei erau atunci îmbărbătaţi şi îmboldiţi de răbdarea lui Pavel în încercări, socotind că dacă Dumnezeu i-a dat lui harul de a suferi, le putea dărui şi lor acest har. Ori de câte ori Samuel Rutherford se afla în „pivniţa vitregiei" - şi asta nu de puţine ori s-a întâmplat - el căuta îndată „vinurile cele mai alese" ale Domnului. Poate că a învăţat să facă aşa din pilda oferită de Pavel, care întotdeauna părea să vadă curcubeul printre lacrimi.

Mângâierea pe care a primit-o apostolul avea să-i umple şi pe corinteni de mângâiere, inspirându-i să rabde în tăcere când treceau prin aceleaşi prigoane de care avusese parte şi el. Numai cei ce au trecut prin adânci încercări şi puneri la probă ştiu să aleagă cuvintele potrivite de mângâiere pentru cei ce trec prin aceleaşi încercări. O mamă care şi-a pierdut unicul fiu e mult mai în măsură s-o mângâie pe o altă mamă care tocmai a fost strivită de această sfâşietoare durere. Sau, exemplul suprem al unui Tată, care şi-a pierdut singurul Fiu, fiind acum cel mai capabil să-i mângâie pe cei ce au suferit pierderea unor fiinţe apropiate.

Apostolul îşi exprimă acum încrederea că, aşa după cum corintenii au cunoscut ei înşişi ce înseamnă să suferi de dragul lui Cristos, tot aşa acum ei aveau să trăiască experienţa mângâierii pe care le-o va da Cristos. Suferinţele nu vin niciodată singure pentru creştin, ci sunt întotdeauna însoţite de mângâierea lui Cristos. Şi noi putem fi siguri de acest lucru, cum era şi Pavel. Ediţia Living Bible parafrazează versetele 3-7 în felul următor:

„Ce Dumnezeu minunat avem - El e Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, izvorul oricărei îndurări, cel care, în chip atât de minunat, ne mângâie şi ne întăreşte în toate greutăţile şi încercările noastre! Şi oare de ce face asta? Pentru ca atunci când şi alţii trec prin necazuri, având nevoie de compasiunea şi îmbărbătarea noastră, să le putem transmite ajutorul şi mângâierea pe care ni le-a dat Dumnezeu. Să fiţi siguri de acest lucru: cu cât suferim mai mult pentru Cristos, cu atât ne va copleşi şi El mai mult cu mângâierile şi încurajările Sale. Datorită acestor necazuri v-am putut aduce mângâierea şi mântuirea lui Dumnezeu. Dar, în necazul nostru, Dumnezeu ne-a mângâiat - şi aceasta pentru ca să vă ajutăm pe voi: anume, să vă arătăm din experienţa noastră personală cu câtă duioşie vă mângâie Dumnezeu când treceţi prin aceleaşi suferinţe. El vă va da tărie să rezistaţi.”

(Citatul a fost luat din „Noul Testament pe înţelesul tuturor", ediţia I, 1984, publicat de Living Bibles International, n.tr.)

După ce s-a referit în termeni generali la suferinţe şi mângâieri, Pavel menţionează acum pe larg marea încercare prin care a trecut. El nu vrea ca fraţii corinteni să fie în necunoştinţă de necazul care a venit peste el în Asia. („Asia" nu se referă aici la continentul cu acelaşi nume, ci doar la o provincie din partea de vest a acestui continent, cunoscută azi sub denumirea de Asia Mică.) La ce necaz anume se referă aici apostolul Pavel? Poate la periculoasa tulburare ce a avut loc la Efes (Fapte 19:23-41). Unii sugerează că a fost o boală de moarte, în timp ce alţii cred că se referă la veşti triste de la Corint. Din fericire, valoarea şi savurarea acestui pasaj nu depinde de cunoaşterea chestiunilor sale de amănunt.

Totuşi necazul respectiv a fost atât de grav încât Pavel a fost foarte doborât, peste putinţa fizică de a îndura, aşa încât nu mai avea nădejde de viaţă.

În acest punct ne va fi de folos să consultăm parafrazarea făcută de Phillips acestui verset: „Pe vremea aceea erau cu totul copleşiţi; povara era peste putinţa noastră de a o purta; de fapt, ne-am zis că de-acum s-a sfârşit cu noi."

Moralul apostolului era atât de scăzut încât se considera un om condamnat la moarte. Dacă cineva l-ar fi întrebat: „Ce alegi: moartea sau viaţa?" probabil Pavel ar fi răspuns: moartea. Dumnezeu i-a permis robului Său să fie adus în această situaţie de extremă încercare, pentru ca el să nu se încreadă în sine, ci în Dumnezeul care învie morţii. „Dumnezeul care învie morţii" este, evident, o referire la Dumnezeu Cel atotputernic. Cel care poate învia morţii este singura nădejde pe care o mai are un om osândit să moară - cum, negreşit, se considera apostolul că este în acest punct.

În tradiţia traducerii King James (şi a majorităţii manuscriselor) Pavel se referă la izbăvire în trei timpi gramaticali: trecutul (izbăvit), prezentul (ne izbăveşte) şi viitorul (ne va izbăvi)(textul critic conţine un timp trecut şi două timpuri viitoare). Dacă a avut în vedere tulburarea de la Efes, atunci Pavel se referă la modul în care i s-a pus subit capăt, el reuşind să scape (Fapte 20:1). Apostolul ştie că acelaşi Dumnezeu care l-a izbăvit în trecut este în stare să-l izbăvească zi de zi şi va continua să-l izbăvească până în acel moment măreţ când el va fi complet eliberat de necazurile şi prigoanele acestei lumi.

Aici Pavel, din spirit de generozitate, presupune că creştinii corinteni s-au rugat pentru el, în timpul marii sale încercări. În realitate, mulţi dintre credincioşii de acolo au adoptat o atitudine destul de critică la adresa marelui apostol, ce nu sugera deloc că ei şi-au fi adus aminte de el în faţa tronului de har. Dar apostolul este dispus să le acorde aici credit pentru atitudinea pe care s-ar fi cuvenit s-o aibă faţă el. Sintagma darul care ne este făcut prin multe persoane se referă la darul izbăvirii lui Pavel, realizat prin rugăciunile multor persoane. El vede izbăvirea sa ca pe o urmare directă a mijlocirii sfinţilor. Şi astfel, afirmă Pavel, pentru că mulţi s-au rugat, multe persoane pot aduce acum mulţumiri pentru faptul că rugăciunile le-au fost ascultate.

Motivul pentru care Pavel consideră că se poate bizui pe rugăciunile credincioşilor este faptul că întotdeauna a fost deschis în relaţile cu ei. El se poate lăuda cu integritatea manifestată faţă de ei iar conştiinţa lui poartă mărturie faptului că purtarea lui a fost caracterizată de simplitate şi sinceritate, adică de acea neprefăcătorie şi transparenţă ce vin de la Dumnezeu. El nu s-a pretat la metodele oamenilor fireşti, ci a lucrat cu curăţie faţă de ei, fără nici un vicleşug, punând în joc toată puterea (harul) primită de la Dumnezeu. De asta corintenii trebuia să-şi fi dat seama cu prisosinţă.

Integritatea ce a caracterizat toate purtările apostolului faţă de corinteni se degajă şi din conţinutul acestei scrisori. El scrie exact ceea ce vrea să spună, fără ocolişuri, fără ca ei să trebuiască să citească „printre rânduri". Sensul cuvintelor sale se pot desluşi chiar de la început, în termeni cât se poate de clari. Este exact ceea ce ştiu şi recunosc ei, iar apostolul îşi exprimă speranţa că ei vor continua să recunoască acest lucru până la sfârşit, adică cât vor trăi.

Adunarea de la Corint îi recunoscuse meritele lui Pavel, în parte - adică unii dintre credincioşi îi dăduseră recunoaşterea ce o merita, dar nu toţi. Cei loiali au înţeles aceste două fapte - că ei se cuvine să fie mândri de el şi el de ei în ziua Domnului Isus. Ziua Domnului Isus se referă la evenimentul viitor al judecăţii de la scaunul de judecată al lui Cristos, când se va evalua slujirea celor răscumpăraţi şi li se va da răsplăţi. Ori de câte ori Pavel privea spre acel tribunal, el vedea feţele celor care fuseseră mântuiţi prin lucrarea lui, cei ce aveau să constituie cununa lui de bucurie şi slavă. La rândul lor, ei aveau să se bucure de faptul că el fusese instrumentul de care se folosise Dumnezeu pentru a-i conduce la Cristos.

Sintagma: cu toată încrederea înseamnă încrederea cu care se bucurau ei de el, ea apostol adevărat al lui Isus Cristos, ca unul de a cărui sinceritate ei nu se puteau îndoi. El dorea să vină la ei pe deplin asigurat de încrederea, stima şi afecţiunea lor. El intenţiona să vină la ei înainte de a se duce în Macedonia, urmând să-i viziteze din nou la întoarcerea din Macedonia. Astfel ei puteau avea al doilea har în sensul că

erau vizitaţi de două ori.

Acest al doilea har este explicat în continuare de versetul 16. După cum am arătat, planul iniţial al lui Pavel era ca la plecarea din Efes să treacă în Ahaia, unde se afla Corintul, şi apoi să se îndrepte spre nord, ajungând în Macedonia. După ce va fi propovăduit acolo, apostolul urma să revină la Corint, deplasându-se din nou spre sud. El spera că credincioşii corinteni îi vor acorda sprijinul în drumul său spre Iudeea - însoţindu-l cu rugăciunile şi ospitalitatea lor, dar nu şi cu banii lor, întrucât citim la 11:7-10 că Pavel era hotărât să nu accepte bani din partea lor.

Planul iniţial al lui Pavel nu a putut fi pus în aplicare. El a călătorit din Efes la Troa, şi, negăsindu-L pe Tit, s-a dus direct în Macedonia, eliminând Corintul din itinerarul său. Prin urmare, el pune aici întrebarea: „Propunându-mi aceasta, am lucrat eu cu uşurătate?" Probabil detractorii lui exact de asta îl acuzau: „Nestatornicul de Pavel! Una spune şi alta face! Poate oare fi omul acesta un apostol adevărat?" - vor fi spus ei. Apostolul îi confruntă pe corinteni în privinţa acuzaţiei ce i s-a adus că ar fi nestatornic: Când face un plan, oare îl face în funcţie de motivele fireşti ce ar putea rezulta, spunând o dată da, pentru ca apoi să spună nu? Se călăuzeşte el oare în funcţie de considerentele de confort sau avantaj personal? Phillips redă foarte bine spiritul acestui verset, în parafraza lui: „Doar pentru că am fost nevoiţi să ne modificăm planul (iniţial), se cuvine oare să fim consideraţi nestatornici? Sau credeţi cumva că eu îmi întocmesc planurile cu duplicitate, spunând «da», când în realitate voiam să spun «nu»?"

Pavel pare să treacă aici de la cuvântul lui privitor la planurile sale de călătorie la propovăduirea lui. Poate că criticii lui spuneau că dacă nu te poţi bizui pe el în conversaţiile obişnuite, atunci nu poţi avea încredere nici în predicarea lui.

Pavel argumentează că acţiunile lui nu pot fi puse la îndoială, deoarece Mântuitorul pe care îl predica el este Cel divin şi neschimbător, în care nu este nici o strămutare şi urmă de schimbare. Când a vizitat el prima oară Corintul, împreună cu Silvan şi Timotei (Fapte 18:5), l-au predicat pe Fiul lui Dumnezeu cel vrednic de încredere. „Mesajul nu a fost instabil, deoarece îl privea pe Fiul lui Dumnezeu în care nu era nici urmă de strămutare." Argumentul constă în faptul că nici un om care Îl predică pe Domnul Isus în Duhul nu ar putea să se poarte în felul în care îl acuzau criticii săi pe Pavel că s-ar fi purtat el. Denney spune: „Argumentul lui Pavel din acest punct ar fi putut fi folosit de un ipocrit, dar nici un critic nu l-ar fi putut inventa." Cum ar fi putut el oare predica un Dumnezeu credincios, în timp ce el însuşi s-ar fi purtat cu necredincioşie faţă de propriul său cuvânt?

Oricâte făgăduinţe ale lui Dumnezeu ar fi, toate îşi găsesc împlinirea în Cristos. Toţi cei ce găsesc în El împlinirea făgăduinţelor lui Dumnezeu vor spune Amin la toate acestea.

Când ne deschidem Bibliile, dăm de o făgăduinţă. Ne ridicăm apoi privirile spre Dumnezeu iar Dumnezeu ne spune: „Toate acestea le poţi avea prin Cristos." Punându-ne apoi încrederea în Cristos, îi spunem lui Dumnezeu: „Amin". Dumnezeu vorbeşte prin Cristos iar noi credem în Cristos; Cristos se apleacă spre noi iar credinţa se înalţă spre culmi şi astfel fiecare făgăduinţă a lui Dumnezeu este împlinită în Isus Cristos. În El şi prin El noi ne însuşim şi aplicăm la noi înşine aceste făgăduinţe, spunând: „Da, Doamne, mă încred în Tine."

Toate acestea sunt spre slava lui Dumnezeu prin noi. Denney scrie şi el: „El este proslăvit atunci când sufletele omeneşti îşi dau seama că El a rostit lucruri bune cu privire la ei, dincolo de speranţele lor cele mai îndrăzneţe, şi că acele lucruri bune se pot desluşi cu certitudine şi siguranţă indubitabile în Fiul Său."

Cele două sintagme: prin noi au darul de a le aminti corintenilor că prin propovăduirea unor oameni ca Silvan, Timotei şi Pavel au ajuns ei în posesia făgăduinţelor făcute de Dumnezeu în Cristos. Dacă apostolul ar fi un impostor, cum susţineau duşmanii lui, atunci ar însemna că Dumnezeu s-a folosit de un şarlatan şi un mincinos, pentru a-Şi aduce la îndeplinire lucrări atât de minunate! Desigur, realitatea este că Pavel primise cu adevărat apostolia de la Dumnezeu.

În continuare Pavel arată legătura dintre corinteni şi el, în cadrul global al vieţii. Dumnezeu i-a statornicit în credinţă, confirmându-i în Cristos, calificându-i, împuternicindu-i şi învăţându-i.

De asemenea El i-a pecetluit şi le-a dat Duhul în inimile lor ca o arvună. Aici avem încă două lucrări ale Duhului Sfânt. Pecetea este semnul proprietăţii şi siguranţei. Duhul care locuieşte în credincios este semnul că credinciosul aparţine acum lui Dumnezeu şi că este pe veci sigur. Desigur, pecetea este invizibilă. Oamenii nu ştiu că suntem creştini datorită faptului că purtăm vreun ecuson special, ci numai prin dovada trăirii unei vieţi de sfinţenie, pline de Duhul. Dumnezeu le-a dat arvuna Duhului în inima lor, ca o garanţie a întregii moşteniri ce va urma. Când Dumnezeu îl mântuieşte pe cineva, îl şi umple cu Duhul Sfânt. Tot atât de sigur precum este faptul că noul credincios este umplut cu Duhul este şi faptul că el va primi toată moştenirea lui Dumnezeu. Aceleaşi binecuvântări pe care le transpune Duhul Sfânt în viaţa noastră, făcându-le o realitate în vremea de acum, vor fi ale noastre în măsură deplină la o dată viitoare.

În versetele 1:23 la 2:4 Pavel revine la acuzaţia de şovăială ce i s-a adus, explicând pe larg de ce nu a vizitat Corintul aşa cum plănuise. Întrucât nici un om nu putea discerne adevăratele motive lăuntrice ce l-au determinat pe Pavel să procedeze în felul acela, el apelează la Dumnezeu, luându-L ca martor al acestui fapt. Dacă apostolul ar fi vizitat Corintul la data pe care o planificase iniţial, ar fi fost nevoit să se ocupe foarte energic de situaţia de acolo. Ar fi fost nevoit să-i mustre aspru pe sfinţi pentru neglijenţa de a fi tolerat păcatul în sânul adunării. Or, tocmai pentru a nu-i îndurera şi întrista şi-a amânat Pavel călătoria la Corint.

Dar după ce face această afirmaţie, apostolul Pavel nu vrea ca nimeni să creadă că se poartă ca un dictator faţă de corinteni. Prin urmare el adaugă aici următoarele cuvinte: „Nu doar că am avea stăpânire peste credinţa voastră, ci suntem împreună lucrători la bucuria voastră: căci prin credinţă staţi voi în picioare." Apostolul nu voia să fie stăpân peste credinţa lor creştină, după cum nu voia să fie văzut de ei ca un tiran. Mai degrabă, el şi conlucrătorii lui contribuiau la bucuria lor, adică el nu voia să facă decât ceea ce le putea fi de folos pe cărarea credinţei, sporindu-le astfel bucuria.

Ultima parte a versetului 24 ar putea fi redată şi astfel: „căci în credinţă voi staţi tare." Adică, nu era nevoie să-i corecteze cu privire la credinţa lor, întrucât în sfera aceea erau destul de statornici. Chestiunile asupra cărora dorea să-i îndrepte nu se refereau la doctrină, cât la comportamentul bisericii în viaţa practică.

Versetul acesta continuă gândul din ultimele două versete ale capitolului 1. Pavel explică în continuare motivele pentru care nu s-a dus la Corint, cum plănuise iniţial, anume faptul că nu a dorit să le provoace întristarea ce ar fi urmat în mod inevitabil mustrării pe care le-ar fi

aplicat-o. Cuvintele: am judecat în mine însumi să nu mă întorc la voi cu întristare, lasă să se înţeleagă că se văzuse cu corintenii cu ocazia altei vizite, dureroasă, pe care o găsim descrisă la Fapte 18:1-17. Această vizită interimară poate fi dedusă şi din 2Corinteni 12:14;13:1.

Dacă apostolul ar fi venit la Corint, aducând cu el mustrarea destinată unor creştini, negreşit i-ar fi întristat. Dar şi el însuşi s-ar fi întristat, pentru că el aştepta de la aceşti oameni un prilej de bucurie sau, cum se exprimă Ryrie:

„Dacă vă voi întrista, cine mă va mai putea îmbucura pe mine? Nişte oameni trişti? Ce mângâiere ar mai fi în asta?!"

În loc să dea naştere la această întristare reciprocă, printr-o vizită personală, apostolul Pavel s-a decis să le scrie corintenilor o scrisoare, sperând că prin aceasta va obţine efectul dorit: anume faptul că corintenii vor recurge la disciplina bisericii, în legătură cu fratele care păcătuise. În felul acesta, când va veni Pavel din nou la ei, relaţile dintre el şi aceşti creştini pe care-i iubea atât nu vor mai fi încordate.

Aici se ridică o întrebare: scrisoarea la care se referă prima parte a versetului 3 este prima epistolă a lui Pavel către corinteni, sau o altă epistolă ce nu s-a păstrat? Mulţi cred că nu poate fi vorba de 1Corinteni, datorită descrierii din versetul 4, că a fost scrisă cu multă întristare şi lacrimi. Alţi învăţaţi sunt de părere că descrierea de aici e în ton cu conţinutul primei epistole. Probabil că Pavel a scris-o după trista vizită (2Corinteni 2:1) şi că i-a încredinţat-o lui Tit să o dea corintenilor. Tot la această scrisoare se referă, probabil, şi versetele 2:4,9;7:8,12.

Indiferent care ar fi versiunea corectă, gândul ce se desprinde din versetul 3 este că Pavel le-a scris pe tonul pe care le-a scris pentru ca atunci când îi va vizita cu adevărat să nu primească întristare de la cei deja care se aştepta să aibă parte de bucurie. În contextul de faţă, concluzia care se desprinde este că atunci când problema disciplinei este tratată cu evlavie, ea duce, în final, la bucurie şi de o parte, şi de alta.

În versetul acesta ne putem forma o idee despre inima plină de dragoste şi compasiune a marelui păstor. Pavel era profund îndurerat de faptul că adunarea de la Corint tolerase păcatul în mijlocul ei. Asta i-a provocat multă mâhnire şi strângere de inimă, obrajii fiindu-i scâlciaţi de lacrimi fierbinţi de întristare. E limpede că păcatul de la Corint îl afecta mai mult pe apostol decât pe corinteni! Nu trebuia ca ei să interpreteze această scrisoare ca pe o încercare de a-i jigni, ci mai degrabă ca pe o dovadă a iubirii ce le-o purta. El spera că, scriindu-le, ei vor avea suficient timp pentru a îndrepta lucrurile, aşa încât o nouă vizită la ei să fie un prilej de bucurie. „Fidele sunt rănile provocate de un prieten!" Nu trebuie să ne supărăm când suntem sfătuiţi prieteneşte sau avertizaţi cu evlavie, ci, mai degrabă, ar trebui să ne dăm seama că cine procedează astfel ne vrea binele. Mustrarea făcută cu evlavie trebuie luată ca din mâna Domnului şi trebuie să trezească în noi un sentiment de recunoştinţă.

În versetele 5-11 apostolul se referă mai amănunţit la incidentul ce provocase atâta întristare. Observaţi delicateţea şi consideraţia creştinească de care dă dovadă apostolul când face acest lucru. Nici măcar o singură dată nu pomeneşte numele făptuitorului sau al faptei reprobabile săvârşite de acesta. Sintagma: „dacă a fost cineva o pricină de întristare" se referă, probabil, la păcatul de incest săvârşit de omul de la 1Corinteni 5:1 sau la o altă persoană care provocase tulburare în sânul adunării. Noi credem că se referă la primul caz. Pavel nu considera acest păcat o ofensă adusă împotriva lui personal, ci o pricină de întristare pentru toţi credincioşii.

Credincioşii de la Corint conveniseră să-i aplice celui vinovat măsuri disciplinare, excluzându-l, după câte se pare, din biserică. Ca urmare a acestei acţiuni, omul respectiv s-a pocăit cu adevărat şi a fost repus în părtăşie cu Domnul. Acum Pavel le spune corintenilor că pedeapsa aplicată acestui om a fost suficienţă şi că nu mai are rost s-o prelungească. În ultima parte a versetului găsim sintagma: care i-a fost dată de cei mulţi. Unii cred că prin „cei mulţi" se înţelege majoritatea. Alţii susţin că ar fi fost vorba de toţi membrii bisericii, cu excepţia celui disciplinat. Aceştia din urmă susţin că nu este suficientă o decizie a majorităţii. În asemenea chestiuni şi acolo unde I se dă Duhului lui Dumnezeu loc să conducă, trebuie să se ajungă la o acţiune unanimă.

Acum, după ce omul s-a pocăit cu adevărat, corintenii trebuie să-l ierte şi să caute să-l întărească, primindu-l din nou în părtăşia lor. Altfel, dacă nu vor face acest lucru, există pericolul ca omul să fie copleşit de prea multă mâhnire, adică ar putea intra într-o deprimare, îndoindu-se de realitatea iertării sale.

Corintenii îşi pot reînnoi sentimentele de dragoste faţă de el, deschizându-şi larg braţele către el şi reprimindu-l în mijlocul lor cu bucurie şi duioşie.

Prin prima epistolă pe care le-a scris-o, Pavel i-a pus pe sfinţii de la Corint la încercare. Acum ei aveau prilejul de a dovedi ascultarea lor faţă de cuvântul Domnului, aşa cum le fusese vestit de apostolul Pavel. Cu acea ocazie, el le sugerase că trebuie să-l dea afară pe omul acela din sânul bisericii - ceea ce au şi făcut corintenii, dovedindu-se astfel ascultători. Acum Pavel vrea ca ei să facă încă un pas, reprimindu-l pe fratele respectiv în părtăşia lor.

Phillips parafrazează versetul 10 astfel: „Dacă voi iertaţi o persoană, să fiţi siguri că şi eu o voi ierta. În măsura în care am avut personal ceva de iertat, eu însumi îl iert, ca înaintea lui Cristos."

Pavel vrea ca sfinţii să ştie că el este într-o stare de deplină părtăşie cu ei, în privinţa iertării pe care o acordă celui ce se făcuse vinovat de păcatul menţionat. Dacă era ceva ce trebuia iertat de el însuşi, atunci el ierta cu dragă inimă, din pricina corintenilor şi asta în prezenţa lui Cristos.

Accentul pus de această epistolă pe disciplina bisericii arată cât de mare e importanţa ei în viaţa creştină. Din nefericire însă subiectul acesta nu este tratat aproape deloc în bisericile evanghelice de azi. Este încă un caz de mărturisire cu gura a credinţei noastre în inspiraţia Scripturii, fără ca să transpunem crezul acesta pe planul trăirii practice şi ascultării de principiile din care constă.

După cum o adunare este în pericol dacă nu ia măsurile disciplinare ce se impun în anumite situaţii, tot aşa există pericolul de a nu acorda iertarea atunci când a avut loc o pocăinţă adevărată. Satan este întotdeauna gata să intervină în astfel de situaţii, cu vicleşugurile sale. În primul caz, el va căuta să năruie mărturia unei adunări ce tolerează păcatul în mijlocul ei, iar în al doilea, el îl va copleşi pe cel ce s-a pocăit de întristare, dacă adunarea va refuza să-l primească din nou în mijlocul ei. Dacă Satan nu va putea distruge prin imoralitate, el va încerca s-o facă prin nesfârşita întristare ce urmează pocăinţei.

Comentând pe marginea sintagmei: „noi... nu suntem în neştiinţă despre planurile lui", J. S. Baxter face următoarele comentarii:

„Satan se foloseşte de tot felul de stratageme pentru a abate sufletele de la adevăr: astfel el recurge la o sită, pentru a-i „cerne" (Luca 23:21), la „planuri" pentru a-i păcăli (ca în textul nostru), la „buruieni" pentru a „înăbuşi" (Matei 13:22), „la vicleşuguri" pentru a ţese intrigi (Efeseni 6:11), la răgetul unui leu, pentru a sădi groaza (1Petru 5:8), la deghizarea într-un înger (de lumină) pentru a înşela (2Corinteni 11:14) şi la „curse (mreje)" pentru a-i prinde în ele pe credincioşi (2Timotei 2:26).”

Pavel reia acum tema schimbării intervenite în planurile sale din punctul unde rămăsese în versetul 4 - respectiv, faptul că nu s-a dus la Corint aşa cum anunţase că va proceda. Versetele anterioare explicaseră că nu se dusese la Corint pentru a nu fi nevoit să-i mustre cu asprime. În versetele 12-17, Pavel le spune în amănunt ce anume s-a întâmplat în acest punct important din misiunea sa. Cum am arătat, Pavel a plecat de la Efes, sosind la Troa, în speranţa că se va întâlni cu Tit acolo şi că va putea afla veşti despre Corint. Când a ajuns la Troa, Domnul i-a deschis o uşă minunată pentru vestirea evangheliei lui Cristos.

În pofida acestei oportunităţi de aur, duhul lui Pavel era tulburat, asupra inimii apostolului apăsând greu povara bisericii corintene. Oare să stea la Troa şi să predice evanghelia lui Cristos? Sau să meargă mai departe în Macedonia? Până la urmă a luat decizia să meargă în Macedonia. Ne întrebăm care va fi fost reacţia corintenilor când au citit aceste cuvinte. Şi-au dat ei seama, fiind un pic ruşinaţi, că tocmai comportarea lor a fost cea care a produs această nelinişte în viaţa apostolului, ducând la anularea unui minunat prilej de vestire a evangheliei, doar de dragul de a afla de starea lor duhovnicească?

Pavel nu era înfrânt. Indiferent unde mergea, în slujba lui Cristos, avea parte de biruinţă, ceea ce-l face să izbucnească în exclamaţii de mulţumire: Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne conduce totdeauna în carul Lui de biruinţă în Cristos. A. T. Robertson spune, în această privinţă:

„Fără nici un cuvânt de explicaţie, Pavel se smulge din mlaştina deznădejdii, înălţându-se, ca o pasăre, spre culmile bucuriei. Apoi, ca un vultur, urcă în zare, uitându-se triumfător în văile din care s-a ridicat.”

Pavel recurge aici la o analogie cu procesiunile triumfale ale cuceritorilor romani, care, atunci când reveneau în patrie, după repurtarea unor biruinţe însemnate, purtau prizonierii de-a lungul străzilor capitalei. De o parte şi de alta a traseului triumfal mergeau cei ce răspândeau tămâia, a cărei mireasmă cuprindea întreaga scenă. Tot aşa Pavel şi-L imaginează pe Domnul, mărşăluind cu pas de Cuceritor, de la Troa la Macedonia, avându-l în urma Sa pe apostol. Oriunde merge Domnul, prin slujitorii Lui, va exista biruinţă. Mireasma cunoştinţei lui Cristos se răspândeşte pretutindeni, prin apostol, după cum arată şi F. B. Meyer:

„Oriunde mergeau ei, oamenii erau mai în măsură să-L cunoască pe Isus, nespusa frumuseţe a caraterului învăţătorului devenindu-le limpede. Oamenii luau contact cu acea mireasmă fină, ce îmbăta văzduhul, atrăgându-i spre Omul din Nazareth.”

Astfel Pavel nu consideră că a suferit vreo înfrângere în lupta cu Satan, ci că Domnul a câştigat biruinţa, din care se înfruptă şi Pavel.

În procesiunile triumfale la care se referă Pavel aici, mireasma de tămâie semnifica, pentru cuceritori, glorioasa lor biruinţă, în schimb pentru captivi ea însemna osândă. Astfel apostolul notează că predicarea evangheliei are un efect dublu, însemnând un lucru printre cei ce sunt mântuiţi şi cu totul altul printre cei care pier. Pentru cei ce o primesc, ea este garanţia unui viitor glorios iar pentru alţii ea prevesteşte osânda. Dar Dumnezeu este proslăvit, şi într-un caz, şi în celălalt, după cum arată F. B. Meyer:

„Prin urmare, atunci când ni se spune că putem fi pentru Dumnezeu o aromă plăcută, negreşit asta se referă la faptul că putem trăi în aşa fel încât să-l aducem aminte lui Dumnezeu cum era Isus în ipostaza Sa de muritor. Este ca şi cum, fiind priviţi zi de zi de Dumnezeu, El ar trebui să-L vadă pe Isus în noi şi să-şi amintească (omeneşte vorbind) de acea viaţă binecuvântată ce a fost adusă ca jertfa de o mireasmă plăcută lui Dumnezeu.”

Pentru cei mântuiţi, creştinii sunt o mireasmă de la viaţă spre viaţă, dar pentru cei ce pier, o mireasmă de la moarte spre moarte. Noi suntem, ceea ce Phillips a definit drept: „însăşi mireasma înviorătoare a vieţii", ce aduce viaţă celor ce cred, dar „duhoarea de moarte a osândei" pentru cei ce refuză să creadă. Acest efect dual este minunat ilustrat de un incident din Vechiul Testament. Când chivotul lui Dumnezeu a fost capturat de filisteni, atâta timp cât s-a aflat printre ei a provocat moarte şi nimicire (1Samuel 5). Dar când a fost adus înapoi în casa lui Obed-Edom, a adus binecuvântare şi prosperitate lui şi familiei lui (2Samuel 6:11). Contemplând uriaşa responsabilitate de a propovădui mesajul acesta, încărcat de consecinţe atât de cuprinzătoare, el exclamă: „Şi cine este de ajuns pentru aceste lucruri?"

Legătura dintre versetul 17 şi versetul 16 va fi mai uşor de observat dacă vom răspunde la întrebare cu cuvintele: „Noi suntem." „Cine este de ajuns pentru aceste lucruri? Noi suntem, pentru că noi nu comercializăm cuvântul lui Dumnezeu". (Dar toate acestea trebuie înţelese în conjunctura cu 3:5, unde Pavel spune că suficienţa lui este de la Dumnezeu.) Cum fac cei mulţi se referă la învăţătorii iudaizatori, care luptau din răsputeri să-i îndepărteze pe corinteni de apostolul Pavel. Pavel îi defineşte pe aceşti oameni ca pe nişte comercianţi, care făceau negoţ cu cuvântul lui Dumnezeu, fiind dominaţi de motive mercantile. Ei încercau să facă din slujba evangheliei o ocupaţie bănoasă. Termenul tradus în unele ediţii prin „a strica" în altele prin „a comercializa" este identic cu cel folosit în cazul celor care falsificau vinul adăugându-i apă. Tot aşa, aceşti învăţători falşi căutau să altereze cuvântul lui Dumnezeu adăugând la el doctrinele lor proprii. Ei căutau, de pildă, să amestece legea cu harul.

Pavel nu era însă dintre cei ce amestecau sau comercializau cuvântul lui Dumnezeu. Mai degrabă, el putea să-şi descrie slujba prin trei sintagme semnificative.

Prima este cu sinceritate, adică cu transparenţă. Misiunea lui era marcată de onestitate, toate lucrurile făcându-se pe faţă. Robertson relevă şi el, cu o notă de umor, onestitatea slujbei lui Pavel, spunând că „Fructele din stratul de jos al coşului lui Pavel erau la fel de bune ca cele de deasupra."

În al doilea rând, el descrie slujba sa ca fiind de la Dumnezeu. Cu alte cuvinte, tot ce rostea el venea de la Dumnezeu. Dumnezeu era sursa mesajului său, şi tot de la Dumnezeu decurgea tăria de care avea el nevoie pentru a-l transmite altora. Asta înseamnă că apostolul Îl slujea pe Domnul, conştient fiind de faptul că Dumnezeu avea mereu aţintiţi ochii spre el. El era cuprins de un mare simţ al răspunderii faţă de Dumnezeu, conştient că nimic nu poate fi ascuns de ochiul lui Dumnezeu.

Apoi el adaugă în final: noi vorbim... în Cristos. Asta înseamnă că el vorbea în numele lui Cristos, cu autoritatea lui Cristos şi ca purtător de cuvânt al lui Cristos.

În ultima parte a versetului 2:17, apostolul a descris slujba sa prin intermediul a trei sintagme şi şi-a dat seama că această descriere ar putea să le pară unora din criticii săi o laudă de sine. Ceea ce e în măsură să explice întrebarea din versetul întâi al acestui capitol: începem noi iarăşi să ne recomandăm singuri? Iarăşi nu înseamnă aici că Pavel s-ar fi recomandat înainte, ci doar aceea că fusese învinuit că s-ar fi recomandat pe sine însuşi şi astfel anticipează că i se va arunca din nou această acuzaţie.

Sau nu cumva avem nevoie, ca unii, de scrisori de recomandare către voi sau de la voi? Aceşti alţii la care se referă Pavel aici sunt învăţătorii falşi de la 2:17. Aceştia veniseră la Corint cu scrisori de recomandare, probabil din partea celor de la Ierusalim. Iar la plecarea lor de la Corint, au luat, probabil, din nou scrisori de recomandare din partea adunării de credincioşi din acel oraş. Adevărul e că exista obiceiul în epoca bisericii primare să se dea scrisori de recomandare celor care călătoreau din loc în loc. Apostolul nu încearcă deloc să descurajeze o atare practică, în versetul de faţă, ci doar sugerează într-o manieră fină că singurul lucru cu care se puteau mândri învăţătorii falşi erau aceste scrisori de recomandare pe care le purtau cu ei, nemaiavând nici un alt fel de acreditare!

Iudaizatorii care veniseră la Corint au pus sub semnul întrebării autoritatea de apostol a lui Pavel. Ei negau că el este un slujitor adevărat al lui Cristos. Poate că stârneau asemenea îndoieli în mintea corintenilor pentru a-i determina să-i ceară apostolului Pavel o atare scrisoare de recomandare, când va veni din nou la ei. Dar el deja îi întrebase dacă doresc să le prezinte o asemenea scrisoare. Nu venise el oare la Corint într-o perioadă când ei erau păgâni idolatri? Oare nu el însuşi îi condusese la Cristos? Nu-şi pusese oare Domnul însuşi amprenta peste slujba apostolului, dăruindu-i harul de a conduce la mântuirea acestor suflete scumpe de la Corint?

Iată răspunsul corect. Corintenii înşuşi constituiau epistola, scrisă în inima lui dar cunoscută şi citită de toţi oamenii. În cazul de faţă, nu era nevoie de nici o scrisoare scrisă cu peniţă şi cerneală. Ei înşişi erau rodul misiunii lui, ocupând un loc aparte în sentimentele sale de dragoste. Nu numai atât, dar ei erau cunoscuţi şi citiţi de toţi oamenii, prin faptul că toţi oamenii din partea locului auziseră despre convertirea lor. Oamenii şi-au dat seama că în viaţa acestor corinteni intervenise o schimbare, că ei se lăsaseră de idolatria lor, alipindu-se de Dumnezeu şi trăind acum vieţi de curăţie şi detaşare faţă de lumea înconjurătoare. Ei erau dovada caracterului divin al slujbei lui Pavel.

La prima vedere, versetul 3 pare să contrazică versetul 2. Pavel afirmase că corintenii sunt epistola lui. Dar aici spune că ei sunt o epistolă a lui Cristos. În versetul 2, el spune că epistola este scrisă în inima lui dar din ultima parte a versetului 3 reiese că Cristos este Cel care a scris epistola în inimile corintenilor. Cum vom putea reconcilia aceste afirmaţii, aparent contradictorii? Răspunsul este că în versetul 2 Pavel afirmă că corintenii sunt scrisoarea lui de recomandare. Versetul 3 ne oferă explicaţia. Poate că ne va fi mai uşor să vedem legătura unind cele două versete după cum urmează: „Voi sunteţi epistola noastră... pentru că voi sunteţi cu adevărat declaraţi ca epistolă a lui Cristos." Cu alte cuvinte, corintenii erau scrisoarea de recomandare a lui Pavel, pentru că era limpede pentru toţi că Domnul săvârşise lucrarea harului în viaţa lor. Evident, ei erau creştini. Or, întrucât Pavel fusese instrumentul uman prin care fuseseră ei aduşi la Cristos, ei erau acreditările apostolului - gând exprimat de expresia „scrisă de noi" (în engleză, ministered by us, exprimând rezultatul slujirii apostolilor, „to minister" = „a sluji" n.tr.). Domnul Isus este Cel care săvârşise lucrarea respectivă în viaţa lor, dar o făcuse prin slujirea lui Pavel.

Dacă scrisorile de recomandare folosite de duşmanii lui Pavel erau scrise cu cerneală, epistola lui Pavel era scrisă prin Duhul Dumnezeului celui viu, fiind, prin urmare, divină. Desigur, cerneala îşi pierde din intensitate, se poate şterge sau distruge, dar când Duhul lui Dumnezeu scrie în inima oamenilor scrisul acela este permanent. Apoi Pavel adaugă că epistola lui Cristos a fost scrisă nu pe tăblii de piatră, ci pe tăblii de carne, ale inimilor oamenilor. Cei ce vizitau Corintul nu vedeau epistola lui Cristos gravată pe vreun monument în mijlocul pieţei oraşului, ci scrisoarea a fost scrisă în inimile şi vieţile creştinilor de acolo.

Când Pavel a făcut contrastul dintre tăbliile de piatră şi tăbliile inimilor de carne, nu este nici o îndoială că el a avut în vedere diferenţa dintre lege şi evanghelie. Legea, desigur, fusese inscripţionată pe tăbliile de piatră de pe Muntele Sinai, dar sub evanghelie, Dumnezeu asigură ascultarea prin mesajul harului şi al iubirii, care sunt scrise în inimile oamenilor. Pavel va dezvolta tema mai pe larg în continuarea epistolei. De aceea, aici el doar enunţă problema.

În contextul în care l-am ascultat pe Pavel enunţându-şi cu atâta încredere apostolia şi slujba pe care i-a încredinţat-o Domnul, pe bună dreptate l-am putea întreba: „Cum de poţi vorbi cu atâta îndrăzneală şi siguranţă în această privinţa, frate Pavel?"

Răspunsul îl găsim în versetul 4. Apărarea apostoliei sale ar putea părea la prima vedere o laudă de sine, dar Pavel neagă faptul că aşa ar sta lucrurile, afirmând că încrederea sa este faţă de Dumnezeu, adică o încredere care poate rezista în faţa probei lui Dumnezeu. El nu are nici o încredere în el însuşi sau în capacitatea lui, ci numai prin Cristos, şi în lucrarea pe care Cristos a săvârşit-o în viaţa corintenilor găseşte el dovada realităţii slujbei sale. Schimbarea extraordinară petrecută în viaţa corintenilor era în măsură să-l recomande pe apostol.

Aici Pavel respinge, din nou, orice posibilitate ca el însuşi să posede capacitatea proprie de a se considera apostol al lui Cristos. Puterea slujbei lui nu provenea din lăuntrul lui, ci de sus. Apostolul nu era dornic să-şi asume credit pentru merite proprii. El ştia că dacă Dumnezeu nu i-ar fi dat înzestrarea suficientă pentru slujbă, nimic nu s-ar fi realizat.

După ce a discutat propria sa acreditare şi calificare pentru slujbă, Pavel se lansează acum într-o relatare amplificată a slujbei propriu-zise. În versetele următoare el face un contrast între Vechiul Legământ (legea) şi noul legământ (evanghelia). Există motive temeinice pentru ca apostolul să procedeze astfel, în acest punct.

Cei ce-l criticau atât de sever la Corint erau iudaizatori - adică unii care încercau să amestece legea cu harul. Ei îi învăţau pe creştini că trebuie să respecte anumite porţiuni din Legea lui Moise, pentru a putea fi acceptaţi deplin de Dumnezeu. Şi astfel apostolul va demonstra aici superioritatea noului legământ faţă de vechiul. El îşi prefaţează remarcile afirmând că Dumnezeu l-a făcut competent, ca slujitor al noului legământ. Desigur, un legământ este un acord, o promisiune sau un testament.

Vechiul Legământ a fost sistemul de legi transmis de Dumnezeu lui Moise. Potrivit prevederilor acestuia, binecuvântarea depindea de ascultare. Era un legământ al faptelor, un acord încheiat între Dumnezeu şi om, potrivit căruia, dacă omul îşi făcea partea, Dumnezeu Şi-o făcea pe a Lui. Dar întrucât acordul depindea de om, nu putea produce neprihănirea.

Noul Legământ este evanghelia. Potrivit prevederilor sale, Dumnezeu Se angajează printr-un legământ că îl va binecuvânta pe om, fără plată, prin harul Lui, prin răscumpărarea adusă prin Cristos Isus. Toate prevederile noului legământ depind de Dumnezeu, şi nu de om; prin urmare, noul legământ poate să realizeze tot ceea ce vechiul nu putea realiza.

Pavel oferă câteva exemple de deosebiri izbitoare între lege şi evanghelie. El începe aici în versetul 6 cu primul dintre exemple, afirmând nu al literei, ci al Duhului; căci litera omoară, dar Duhul sau duhul (text marginal, NKJV) dă viaţă. Cei mai mulţi cercetători ai Bibliei interpretează sensul acestui verset astfel: dacă cineva adoptă doar semnificaţia de suprafaţă, textuală, a cuvintelor Scripturii, încercând să fie ascultător doar faţă de literă, fără să dorească să asculte şi de spiritul deplin al pasajului, atunci acele cuvinte îi vor face rău, mai degrabă decât bine. Fariseii erau un exemplu al acestui fel de ascultare. Ei erau scrupuloşi în cele mai mici amănunte, când venea vorba să dea zeciuială, dar nu manifestau îndurare şi dragoste faţă de alţii (Matei 23:23).

Deşi aceasta e o aplicaţie valabilă a pasajului, nu este totuşi interpretarea sa corectă. În versetul 6 litera se referă la evanghelia harului lui Dumnezeu. Când Pavel spune că litera omoară, el se referă la lucrarea legii. Legea îi condamnă pe toţi cei ce nu reuşesc să respecte preceptele sale sfinte. „Prin lege vine cunoştinţa despre păcat" (Romani 3:20). „Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile care sunt scrise în lege, ca să le împlinească" (Galateni 3:10). Dumnezeu nu a rânduit ca legea să fie aceea care să dea viaţă. Mai degrabă legea a fost concepută cu scopul de a aduce cunoştinţa despre păcat şi mustrarea cu privire la păcat. Noul Legământ este numit aici duh şi reprezintă împlinirea spirituală a tiparelor şi umbrelor Vechiului Legământ. Ceea ce cerea legea, dar nu putea nicicând produce, se realizează acum prin evanghelie, după cum arată J. M. Davies:

„Lucrarea „literei" care omoară este ilustrată de exemplul celor 3000 omorâţi la Sinai, cu prilejul inaugurării Vechiului Legământ; iar lucrarea Duhului, respectiv misiunea dătătoare de viaţă, este ilustrată de exemplul celor 3000 mântuiţi în ziua Cincizecimii."

Versetele 7 şi 8 continuă reliefarea contrastului dintre cele două legăminte. Aici apostolul face un contrast între slava ce a însoţit darea legii şi slava legată de evanghelie. Cuvintele slavă şi slăvit apar în capitolele 3 şi 4 de şaptesprezece ori. Vechiul Legământ este numit slujba morţii, gravată în litere pe pietre. Nu poate fi decât o referire la cele zece porunci, care îi ameninţau cu moartea pe toţi cei ce nu le păzeau (Exod 19:13). Pavel nu spune că darea legii a fost total lipsită de slavă, pentru că asta n-ar fi adevărat. Când Dumnezeu i-a dat lui Moise cele zece porunci pe Muntele Sinai, s-au produs manifestări măreţe ale prezenţei şi puterii divine (Exod 19). De fapt, însăşi faţa lui Moise, care stătea în prezenţa lui Dumnezeu, având comuniune cu El, a început să strălucească, reflectând splendoarea lui Dumnezeu. Astfel copiii lui Israel nu puteau să-şi aţintească ochii asupra feţei lui Moise, din cauza strălucirii feţei lui. Era de o luminozitate prea mare ca ei s-o poată privi încontinuu. Dar apoi Pavel adaugă aceste cuvinte semnificative: slavă care a fost desfiinţată. Asta înseamnă că strălucirea puternică ce a apărut pe faţa lui Moise nu a fost permanentă, ci o slavă temporară, trecătoare. Sensul spiritual al acestui pasaj este că slava Vechiului Legământ a fost temporară. Legea avea o funcţie bine definită. Ea fusese dată pentru a scoate în evidenţă păcatul. Ea fusese o etalare a cerinţelor de sfinţenie ale lui Dumnezeu şi în sensul acesta a fost slăvită. Dar ea a fost dată până în vremea lui Cristos, care este împlinirea legii pentru neprihănire pentru toţi cei ce cred (Romani 10:4). Ea a fost o umbră, pe când El este substanţa. A fost o imagine a lucrurilor mai bune ce aveau să vină şi acele lucruri îşi găsesc realitatea în Mântuitorul lumii.

Dar dacă legea a avut acest caracter slăvit, cu cât mai slăvită este lucrarea Duhului? Sintagma: „slujba Duhului" se referă la evanghelie. Duhul lui Dumnezeu lucrează prin propovăduirea evangheliei iar lucrarea Duhului lui Dumnezeu este făcută în folosul celor care primesc vestea bună a mântuirii. Sintagma „cum nu va rămâne cu slavă mult mai mult slujba Duhului?" nu se referă la viitor, ci la o consecinţă inevitabilă. Cu alte cuvinte, dacă un fapt sau o condiţie există, atunci negreşit şi cealaltă va urma.

Aici vechiul legământ este numit slujba condamnării, căci asta a fost urmarea lui. El a adus condamnare tuturor oamenilor, pentru că nimeni nu putea să ţină legea în mod desăvârşit. Totuşi şi aici era implicat un anumit grad de slavă. El avusese un scop real şi o utilitate reală pentru timpul acela. Dar slujba dreptăţii excelează în slavă. Hodge spune:

„Slujba neprihănirii este acea slujbă care pune în evidenţă neprihănirea prin care oamenii sunt îndreptăţiţi şi astfel eliberaţi de osânda pe care o pronunţase legea asupra lor."

Gloriile evangheliei nu sunt de natură să atragă vederea fizică, ci conţin o excelenţă profundă şi durabilă, care încântă duhul. Gloriile Calvarului eclipsează cu mult gloriile Muntelui Sinai.

Deşi într-o anumită privinţă legea a fost slăvită, totuşi când o comparăm cu noul legământ, constatăm că nu a fost slăvită deloc. Acest verset ne prezintă un contrast foarte puternic şi ne spune că atunci când cele două legăminte sunt puse alături, îndată se vede că unul din ele îl eclipsează cu totul pe celalalt, adică noul legământ îl întrece pe vechiul, cum spune şi A. T. Robertson: „Slava mai mare o face să pălească pe cea mai mică, în cel puţin o privinţă, vechiul pare să nu aibă deloc slavă, datorită gloriei supra abundente a noului legământ." Denney comentează şi el: „Când soarele străluceşte în toată puterea sa, pe cer nu mai este altă slavă."

Căci dacă ceea ce este desfiinţat a fost introdus cu slavă, cu cât mai mult ceea ce rămâne este în slavă. Trebuie să notăm prepoziţiile cu şi în. Ideea pe care o subliniază versetul este că procesul dării legii a fost însoţit de slavă, pe când în cazul noului legământ slava este însuşi elementul de bază. Slava a însoţit doar vechiul legământ, pe când evanghelia harului lui Dumnezeu este ea însăşi slavă.

Versetul acesta mai stabileşte un contrast între caracterul trecător şi temporar al legii şi caracterul permanent al evangheliei. Ceea ce este desfiinţat (sau, mai corect, „ceea ce este în curs de dispariţie") se referă, evident, la cele zece porunci - „slujba morţii, gravată în litere pe pietre" (versetul 7). Astfel versetul acesta infirmă teoria adventiştilor de ziua a şaptea, care susţin că doar legea ceremonială a fost desfiinţată, nu şi cele zece porunci.

Nădejdea la care se referă Pavel aici este convingerea puternică în faptul că slava evangheliei nu va păli şi nu va pieri niciodată. Din pricina acestei asigurări puternice, el poate vesti Cuvântul cu multă îndrăzneală. El nu avea nimic de ascuns. Nu e deloc nevoie să folosească un văl. În multe religii care se practică azi în lume adepţii lor susţin că ar dispune de mistere. Noii convertiţi trebuie iniţiaţi în aceste taine adânci. Ei trec apoi prin diferitele etape de iniţiere. Nu tot aşa este însă în cazul evangheliei, unde totul este descoperit şi clar prezentat. Evanghelia se exprimă limpede şi cu asigurare deplină cu privire la teme cum ar fi mântuirea, Sfânta Treime, cerul (raiul) şi iadul.

Spre deosebire de Moise, care şi-a acoperit faţa cu un văl, pentru ca fiii lui Israel să nu-şi aţintească ochii asupra sfârşitului a ceea ce este în curs de desfiinţare. Fundalul versetului 13 îl găsim în Exod 34:29-35. Acolo aflăm că atunci când Moise s-a coborât de pe muntele Sinai, după

ce stătuse în prezenţa Domnului, el nu şi-a dat seama că faţa îi strălucea. Copiii lui Israel se temeau să se apropie de el, din pricina slavei feţei sale. Dar la îndemnul lui, ei s-au apropiat, după care Moise le-a dat sub formă de porunci tot ceea ce-i spusese Domnul lui. În Exod 34:33 citim următoarele: „Când Moise a încetat să le vorbească, el şi-a acoperit faţa cu un văl" în 2Corinteni 3:13 apostolul explică de ce a procedat Moise astfel. Pentru ca fiii lui Israel să nu poată privi ţintă la sfârşitul a ceea ce era în curs de desfiinţare. Slava de pe faţa lui era o slavă trecătoare. Cu alte cuvinte, legea pe care i-a dat-o Dumnezeu avea o slavă trecătoare, ce chiar atunci începea să se risipească şi Moise nu a vrut ca ei să vadă sfârşitul ei. Moise nu voia să ascundă slava propriu-zisă, ci doar trecerea ei, după cum redă foarte frumos acest lucru F. W. Grant: „Slava de pe faţa lui Moise trebuia să facă loc slavei de pe Altă Faţă." Or, ştim că acest lucru a avult loc la venirea Domnului Isus Cristos. Urmarea acestui fapt este că slujitorul noului legământ nu mai trebuie să-şi ascundă faţa. Slava evangheliei nu va păli şi nu va trece niciodată.

Dar minţile lor au fost orbite. Copiii lui Israel nu şi-au dat seama de adevărata semnificaţie a ceea ce făcea Moise, după cum nu şi-au dat seama evreii, de-a lungul veacurilor. Chiar pe când scria Pavel aceste rânduri, ei continuau să se ţină strâns de lege, punându-şi în ea toată nădejdea ca mijloc de mântuire şi refuzând să-L accepte pe Domnul Isus Cristos.

Căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, acelaşi văl rămâne neridicat. Cu alte cuvinte, pe când scria apostolul aceste rânduri, când iudeii citeau Vechiul Testament, ei nu descopereau taina pe care Moise a ascuns-o de strămoşii lor, sub văl. Ei nu-şi dădeau seama că slava legii trecea, întrucât legea îşi găsise împlinirea în Domnul Isus Cristos.

Vălul este desfiinţat în Cristos. Termenul văl este redat în multe versiuni în litere cursive, deoarece a fost furnizat de traducători, pentru complinirea sensului. Unii susţin că nu vălul este desfiinţat, ci vechiul legământ. Dar sensul şi mai probabil ar fi acela că dificultatea înţelegerii Vechiului Testament dispare atunci când o persoană vine la Cristos, după cum se exprimă şi Hodge:

„Scripturile vetero-testamentale sunt inteligibile doar atunci când sunt înţelese ca texte care îl prezic şi-L prefigurează pe Cristos. Cunoaşterea lui Cristos înlătură vălul cu care era acoperit Vechiul testament.”

Aici asistăm la o uşoară modificare a figurii. În ilustraţia cu Vechiul Testament, vălul acoperea faţa lui Moise, dar acum vălul este peste inimile evreilor, căci ei continuă să obţină neprihănirea pornind de la principiul faptelor, fără să-şi dea seama că lucrarea a fost deja înfăptuită de Mântuitorul, pe crucea Golgotei. Ei caută să obţină mântuirea prin propriile lor merite, fără să-şi dea seama că legea îi condamnă fără echivoc şi că singura lor scăpare este să alerge în braţele Domnului, pentru a căpăta îndurare şi har.

Vreunul din versetul 16 se referă, probabil, la un iudeu individual sau la Israel, ca naţiune. Când iudeul individual sau naţiunea se întorc la Domnul şi-L primesc pe Isus ca Mesia, vălul este ridicat şi obscuritatea dispare, făcând loc adevărului minunat potrivit căruia toate tipurile şi umbrele legii îşi găsesc împlinirea deplină în preaiubitul Fiu al lui Dumnezeu, Mesia al lui Israel.

Dacă versetul se referă la naţiunea Israel, atunci este o referire la acel timp viitor când o rămăşiţă credincioasă a Israelului se va întoarce la Domnul, aşa cum prezice textul de la Romani 11:25,26,32.

Pavel a subliniat până acum faptul că Cristos este cheia înţelegerii Vechiului Testament. Aici el subliniază din nou adevărul acesta, spunând: Domnul este Duhul.

În majoritatea versiunilor Bibliei „Duhul" apare tipărit cu majusculă, pentru a se înţelege că este Duhul Sfânt. Dar contextul sugerează că Domnul este duhul Vechiului Testament, după cum „mărturia lui Isus este duhul profeţiei" (Apocalipsa 19:10). Toate tiparele şi umbrele Vechiului Testament îşi găsesc împlinirea în Cristos. Unde este Duhul Domnului, (traducătorii ediţiei NKJV au interpretat acest text ca o referire la Duhul Sfânt, redând-o cu majusculă. Originalul a fost scris în întregime cu majuscule, lăsând posibile ambele interpretări) acolo este libertate înseamnă că oriunde Isus Cristos este recunoscut ca Domn sau ca Iehova, există libertate, adică libertate faţă de robia legii, eliberare de obscuritate în lectura Scripturii şi libertate de a privi faţa Lui fără nici un văl despărţitor.

În Vechiul Legământ, numai Moise avea voie să privească slava Domnului. În Noul Legământ noi toţi avem prilejul de a privi cu faţa descoperită slava Domnului. Faţa lui Moise a trebuit să fie acoperită de un văl, după ce a stat de vorbă cu oamenii, în schimb, noi putem fi cu faţa neacoperită. Noi putem să ne păstrăm faţa neacoperită prin mărturisirea păcatului din viaţa noastră şi depărtarea de el, printr-o stare de totală sinceritate faţă de Dumnezeu şi faţă de noi înşine. Sau, cum spunea odată un misionar veteran din India: noi trebuie „să lepădăm vălurile păcatului, prefăcătoriei şi oricărei încercări de a juca teatru, precum şi orice tentativă de a ne ascunde după un paravan fals; trebuie să renunţăm la orice compromisuri şi jumătăţi de măsură. Totul trebuie să fie la noi limpede ca bună-ziua, da sau nu."

Următorul pas este să privim ca într-o oglindă slava Domnului. Oglinda este cuvântul lui Dumnezeu. Când ne apropiem de Biblie, îl vedem pe Domnul Isus revelat în toată splendoarea Şa. Acum încă nu-L vedem faţă în faţă, ci numai aşa cum Se oglindeşte El în Cuvântul Său.

Observaţi vă rog că slava Domnului este cea pe care o privim. Aici Pavel nu se gândeşte atât de mult la frumuseţea morală a lui Isus ca Om care a trăit pe acest pământ, ci mai degrabă la actuala Sa slavă, preamărit la dreapta lui Dumnezeu. Slava lui Cristos constă, cum arată Denney, în faptul că:

„El împarte tronul cu Tatăl, fiind Capul Bisericii, posesorul şi dătătorul întregii plinătăţi a harului divin, judecătorul care va judeca lumea, cuceritorul oricărei puteri ostile, mijlocitorul a lor Săi, şi pe scurt, purtătorul oricărei majestăţi ce-I aparţine Lui, ca Rege al regilor.”

Pe măsură ce ne preocupăm cu slava Domnului Isus Cristos, înviat, înălţat la cer şi preamărit, suntem transformaţi în acelaşi chip al Lui. Iată, în esenţă, secretul sfinţeniei creştine: să fim preocupaţi cu Cristos, iar nu cu noi înşine, deoarece preocuparea cu noi înşine va aduce înfrângere. Nu ocupându-ne cu alţii - întrucât asta ne va aduce dezamăgire. Ci ocupându-ne cu slava Domnului noi devenim tot mai mult asemenea Lui.

Acest proces minunat de transformare are loc din slavă în slavă, adică de la un grad de slavă la altul, şi nu se petrece instantaneu. Nici o experienţă din viaţa creştină nu va produce în noi chipul Său într-o clipă. Mai degrabă este un proces, decât o criză. Nu este ca slava trecătoare a legii, ci o glorie tot mai mare.

Puterea acestui proces minunat este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu - prin Duhul Domnului. Pe măsură ce ne aţintim privirile tot mai mult asupra Domnului slavei, studiindu-L pe El, contemplându-L cu adoraţie, Duhul Domnului lucrează în viaţa noastră miracolul extraordinar de minunat al conformării noastre tot mai mult după chipul lui Cristos.

Darby scoate în evidenţă cum a fost transformat Ştefan prin actul privirii la Cristos: „Vedem acest lucru la Ştefan, când acesta este lovit cu pietre, când îşi ridică privirile spre cer şi vede slava lui Dumnezeu şi a lui Isus. Cristos spusese: „Tată, iartă-i căci nu ştiu ce fac." Prin urmare, privind spre cer şi văzându-L pe Isus în slava lui Dumnezeu, Ştefan este şi el îndemnat să se roage: „Doamne, nu le ţine la socoteală acest păcat." Şi din nou pe cruce Cristos spune: „Tată, în mâinile Tale îmi încredinţez duhul". Iar Ştefan spune: „Doamne Isuse, primeşte-mi duhul", fiind astfel schimbat în chipul lui Cristos.”

Prin urmare, gândiţi-vă cât de transcendentă este slava Noului Legământ. Pe când numai un singur om avea faţa acoperită de slavă în cadrul Vechiului Legământ, astăzi fiecare copil al lui Dumnezeu are privilegiul, cumpărat cu sângele scump al lui Isus, de a fi acoperit de această slavă. De asemenea, în loc să reflectăm doar slava lui Dumnezeu pe faţa noastră, noi, cei din Noul Legământ, suntem cu toţii transformaţi (textual: metamorfozaţi) în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului. Dacă faţa lui Moise reflecta slava, faţa noastră radiază slava din interior.

Astfel îşi încheie Pavel expoziţiunea sa mistică şi profund spirituală asupra noului legământ, în comparaţie cu vechiul.

În primele şase versete din capitolul 4, Pavel subliniază responsabilitatea solemnă a fiecărui slujitor al lui Cristos de a face mesajul evangheliei cât mai lămurit cu putinţă. Acesta nu trebuie acoperit cu nici un văl, ci totul trebuie să fie clar expus, onest şi sincer.

Pavel a vorbit până acum despre modul minunat în care Dumnezeu l-a înzestrat cu calităţile necesare de a fi un slujitor destoinic al noului legământ. Acum el reia firul gândirii din punctul unde rămăsese. Conştienta extraordinarei demnităţi de care se bucură în lucrarea creştină îl împiedică pe un om ca Pavel să cadă de oboseală. Desigur, sunt destule pricini de întristare şi de descurajare pe calea slujirii creştine, dar Domnul dă îndurare şi har pentru orice situaţie şi nevoie care s-ar ivi. Astfel, indiferent care ar fi descurajările ce ne lovesc, încurajările vor fi totdeauna mai numeroase şi mai mari.

Pavel nu a căzut de oboseală. El nu s-a purtat cu laşitate, ci cu bărbăţie, în faţa unor bariere aparent insurmontabile.

Phillips traduce versetul doi foarte plastic:

„Noi nu recurgem la hocus-pocus, nici la şiretlicuri, nici la manipulări necinstite ale Cuvântului lui Dumnezeu. Noi rostim adevărul curat şi astfel ne recomandăm pe noi înşine conştiinţei oricărui om în faţa lui Dumnezeu.”

Negreşit aici apostolul se gândeşte iar la învăţătorii falşi care se strecuraseră în biserica din Corint. Metodele lor erau aceleaşi ca întotdeauna - cele folosite de forţele răului, adică ademeniri ruşinoase la păcat, jonglarea vicleană a adevărului, recurgerea la argumentări meşteşugite şi alterarea Cuvântului lui Dumnezeu. Cu privire la ultima sintagmă: nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, negreşit Pavel face aluzie aici la ocupaţia de predilecţie a acestor oameni - aceea de a căuta să amestece legea cu harul.

Metoda apostolului se deosebea foarte mult de a acestora, fiind exprimată în cuvintele: ci prin arătarea adevărului ne recomandăm pe noi înşine oricărei conştiinţe omeneşti înaintea lui Dumnezeu. Arătarea adevărului poate să îmbrace două forme. Noi manifestăm adevărul atunci când îl exprimăm pe faţă, într-o manieră inteligibilă. Dar îl mai manifestăm şi atunci când îl trăim în practică, în viaţa noastră, înaintea altora, pentru ca ei să-l poată vedea etalat în viaţa noastră, în pilda pe care o dăm. Pavel a folosit ambele metode. El a predicat evanghelia, a ascultat de preceptele evangheliei în viaţa sa şi, făcând aşa, a căutat să se recomande pe sine oricărei conştiinţe omeneşti, înaintea lui Dumnezeu.

Apostolul s-a referit la grija extraordinară de care a dat el dovadă de a face adevărul lui Dumnezeu cât mai clar cu putinţă pentru oameni, atât în precept, cât şi în trăirea practică. Dacă evanghelia este acoperită pentru unii, asta nu este în nici un caz vina lui Dumnezeu, şi Pavel vrea ca să nu fie nici vina lui. Dar, pe când scrie aceste cuvinte, el este conştient că sunt unii care pur şi simplu nu pot pricepe. Cine sunt aceştia? Sunt cei care pier. De ce sunt ei atât de orbi? Răspunsul îl găsim în versetul următor.

Satan este vinovatul. Numit aici dumnezeul veacului acestuia, el este cel care a reuşit să acopere cu un văl minţile celor necredincioşi, dorind să-i ţină în întuneric veşnic, ca lumina Evangheliei slavei lui Cristos să nu strălucească peste ei şi ca nu cumva ei să poată fi mântuiţi.

În universul nostru fizic soarele străluceşte întotdeauna. Dar noi nu-l vedem întotdeauna, deoarece uneori ceva se interpune între noi şi soare. Tot aşa este şi cu evanghelia. Lumina evangheliei străluceşte de-a pururea. Dumnezeu întotdeauna caută să îndrepte lumina ei în inimile oamenilor. Dar Satan interpune diverse bariere între necredincioşi şi Dumnezeu - fie că este vorba despre mândrie, fie răzvrătire, fie neprihănire proprie fie o sumedenie de alte bariere. Toate acestea împiedică lumina evangheliei de a străluci în inimile acestor oameni. Satan pur şi simplu nu doreşte ca oamenii să fie mântuiţi.

Evanghelia are de a face cu Cristos în slavă. Nu Tâmplarul din Nazaret este prezentat acum credinciosului, nici chiar Cristos întins pe cruce, ci Domnul Isus Cristos, care a murit, a fost îngropat şi înviat, stând acum la dreapta lui Dumnezeu în cer. El este obiectul credinţei credinciosului - proslăvitul Fiu al lui Dumnezeu, în cer.

În acest verset avem, deopotrivă, cea mai pricăjită temă pe care ar putea-o alege un predicator, dar şi cea mai măreaţă. Pe de o parte este vorba despre noi înşine iar pe de alta îl avem pe Cristos Isus, Domnul.

După câte se pare, iudaizatorii aveau obiceiul de a predica despre ei înşişi. Pavel se detaşează net de aceşti oameni. El nu doreşte să irosească timpul oamenilor cu predici despre un subiect atât de nevrednic. Tema lui a fost întotdeauna: Cristos Isus, Domnul. El a căutat să-i aducă pe oameni în punctul în care să dorească să-şi plece genunchiul înaintea lui Isus Cristos şi să-i aducă omagiu, ca Domn al vieţii lor.

Apostoul şi-a prezentat conlucrătorii prin cuvintele: robii voştri pentru Isus. Procedând astfel, atât el, cât şi colaboratorii săi s-au estompat, trecând pe planul doi. Ei nu erau decât nişte robi, gata să ajute în orice chip posibil, pentru a-i aduce pe oameni la Domnul Isus.

Pavel compară aici convertirea unui păcătos cu pătrunderea luminii în zorii creaţiei.

Iniţial, Dumnezeu a poruncit luminii să strălucească în întuneric. El a spus: «Să fie lumină» şi a fost lumină" (Geneza 1:3).

Pavel afirmă aici că acelaşi Dumnezeu care iniţial a poruncit luminii să strălucească din întuneric a strălucit în inimile noastre. Ce minunat este acest lucru în cadrul primei creaţii. Dumnezeu a poruncit luminii să strălucească. Dar la noua creaţie, Dumnezeu însuşi străluceşte în inimile

noastre, acest lucru fiind mult mai personal!

Evenimentele descrise în prima parte din Geneza 1 sunt o imagine a ceea ce are loc în cadrul noii creaţii. Iniţial Dumnezeu l-a creat pe om ca fiinţă nevinovată. Dar apoi a intervenit păcatul, care a adus cu el un întuneric gros. Pe măsură ce se predică evanghelia, Duhul lui Dumnezeu mişcă inima unei persoane, aşa cum S-a mişcat El peste faţa adâncului, după creaţia iniţială. Apoi Dumnezeu străluceşte în inima acelei persoane, arătându-i că este un păcătos vinovat, ce are trebuinţă de un Mântuitor. „Creaţia materială din Geneza a început cu lumina şi tot aşa începe şi creaţia spirituală. Dumnezeu «străluceşte în inimile noastre» prin Duhul Sfânt, după care începe viaţa spirituală.

Versetul acesta ne explică de ce a strălucit Dumnezeu în inimile noastre. În versiunile KJV şi NKJV textul sună astfel: ca să dea lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu în faţa lui Isus Cristos. De aici se poate deduce că scopul urmărit de El este doar de a ne da lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu. Dar J. N. Darby sugerează o modificare semnificativă în acest verset, în felul în care a tradus el Noul Testament: pentru strălucirea cunoştinţei slavei lui Dumnezeu în faţa lui Isus Cristos." Cu alte cuvinte, Dumnezeu nu străluceşte în inimile noastre doar pentru a ne da această cunoştinţă, ci mai degrabă ca prin noi cunoştinţa să poată străluci asupra altora. „Noi nu suntem terminalele binecuvântărilor sau exerciţiilor noastre, ci canalele prin care se scurg acestea."

O ilustraţie biblică a acestui principiu o găsim în însăşi viaţa apostolului Pavel. Pe când se afla pe drum spre Damasc, Dumnezeu a strălucit în inima lui. El şi-a dat seama că Cel pe care îl urase atât de mult, crezând că este îngropat într-un mormânt din Iudeea, este Domnul slavei. Din ziua aceea, el a început să răspândească pretutindeni pe unde mergea lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu aşa cum se găseşte aceasta pe faţa lui Isus Cristos.

După ce a vorbit de obligaţia de a vesti mesajul cu claritate, apostolul Pavel ia în consideraţie instrumentul uman căruia i s-a încredinţat minunata comoară a evangheliei. Comoara este mesajul glorios al evangheliei. Pe de altă parte, vasul de lut este firavul nostru trup omenesc. Contrastul dintre cele două este extraordinar de mare. Evanghelia este ca un diamant de mare preţ ce străluceşte indiferent pe ce faţa l-ai întoarce. Ce cutremurător de măreţ este faptul că un diamant atât de preţios a fost încredinţat unui vas de lut, atât de slab!

Biete vase de lut, fără strălucire

Purtând în ele bogăţii nebănuite,

Comoară minunată a Cerului

De Cristos aşezată în sfinţii de pe pământ!

Vase sparte şi firave, purtând insă

De-a lungul veacurilor

Bogăţiile atât de generos dăruite însuşi

Darul fără seamăn al lui Dumnezeu, preaiubitul Său Fiu!

O, de-am fi mai goliţi de noi înşine, mai umili

Mai neobservaţi, mai necunoscuţi şi mai estompaţi!

În mâna lui Dumnezeu, vase mai de preţ fiind astfel

Umpluţi cu Cristos şi numai cu Cristos!

Nimic din lumea asta Slava să n-o umbrească!

Nimic din eul nostru lumina să n-o acopere!

Doar despre minunata istorie a lui Cristos

Vasul nostru, plin de El, de-a pururi să vorbească!

Tr. Frances Bevan

De ce a rânduit Dumnezeu ca această comoară să fie aşezată în vase de lut? Răspunsul: pentru ca această nespus de măreaţă putere să fie de la Dumnezeu, şi nu de la noi. Dumnezeu nu doreşte ca oamenii să fie preocupaţi cu instrumentul uman, ci mai degrabă cu puterea şi măreţia Sa. Şi astfel, El în mod intenţionat încredinţează evanghelia unor fiinţe omeneşti adesea slabe. şi aparent lipsite de orice frumuseţe, în felul acesta toată slava şi lauda să fie aduse doar Creatorului, şi nu creaturii.

Tainică bucurie e să constatăm că Sarcina încredinţată depăşeşte cu mult puterile noastre. Când astfel a adusă la îndeplinire sarcina, Slava toată lui Cristos îi aparţine, nu nouă! Houghton Jowett spune:

„Ceva nu este în regulă atunci când vasul deposedează comoara de gloria ei, când cutia e mai atrăgătoare decât giuvaerul din ea. După cum e ceva pervers într-o ramă mai de preţ decât tabloul înrămat, când vasul de la masă devine mai important decât bucatele servite în el. E ceva fatal în slujirea creştină atunci când „nespus de măreaţa putere" este de la noi înşine, şi nu de la Dumnezeu. O atare măreţie este trecătoare şi negreşit se va ofili degrabă, ca iarba câmpului."

Pe când scria Pavel versetul 7, aproape sigur se gândea la incidentul de la Judecători 7, unde se spune că Ghedeon a dotat armata sa cu trompete şi cu vase de lut, în care au fost puse torţe aprinse. La un semnal prestabilit, oamenii trebuiau să sune din trâmbiţe şi să spargă ulcioarele de lut. Când s-au spart ulcioarele, lămpile au strălucit în toate splendoarea lor, fapt care i-a umplut de groază pe inamici. Aceştia au crezut să sunt urmăriţi de o mare; armată, şi nu doar de trei sute de oşteni. Învăţămintele care se desprind de aici sunt următoarele: Aşa după cum în cazul lui Ghedeon lumina a strălucit doar atunci când au fost sparte ulcioarele, tot aşa este şi în cazul evangheliei. Numai atunci când instrumentele umane vor fi sparte şi predate Domnului va putea evanghelia să strălucească prin noi, în toată splendoarea sa.

Apostolul explică în continuare că, întrucât comoara a fost încredinţată unor vase de lut, s-a creat un dualism: pe de o parte existând o aparentă înfrângere, iar pe de alta o necurmată biruinţă. Privind lucrurile din afară, totul pare o slăbiciune, dar în realitate avem o tărie extraordinară. Când spune apostolul: Suntem presaţi din greu din toate părţile, dar nu zdrobiţi, el se referă la faptul că era în permanenţă presat de adversari şi de greutăţile prin care trecea. Cu toate acestea, nu era total împiedicat de a rosti mesajul evangheliei.

Perplecşi, dar nu în disperare. Din punct de vedere omenesc, Pavel adesea nu ştia dacă se mai găseşte o cale de scăpare din greutăţile cu care era confruntat, şi totuşi Domnul niciodată nu l-a lăsat să cunoască disperarea. Pavel nu a fost niciodată lăsat într-o strâmtorare din care să nu mai fie cale de scăpare.

Persecutaţi, dar nu părăsiţi. Uneori Pavel simţea ameninţarea vrăjmaşilor, dar niciodată Domnul nu l-a lăsat să cadă în mâna duşmanilor săi.

Trântiţi, dar nu distruşi înseamnă că Pavel a fost de multe ori rănit grav în lupta, dar de fiecare dată Domnul l-a ridicat din nou, pentru a putea vesti în continuare slăvită Sa evanghelie.

Comentariul biblic The New Bible Commentary parafrazează versetele 8 şi 9 astfel: „împresuraţi din toate părţile, dar nu amputaţi; neştiind ce să facem, dar niciodată lipsiţi de speranţă; hăituiţi de oameni, dar niciodată abandonaţi de Dumnezeu; adesea doborâţi, dar niciodată sfârşiţi."

Poate ne-am întrebat de ce Domnul i-a îngăduit robului Său să treacă prin asemenea încercări şi supuneri la probă. Poate am fi înclinaţi să credem că apostolul L-ar fi putut sluji mai bine pe Domnul, dacă Domnul i-ar fi ferit cărarea de necazuri. Dar Scriptura ne învaţă exact opusul acestei păreri. Dumnezeu, în minunata Sa înţelepciune, a găsit cu cale să le permită slujitorilor Săi să fie atinşi de boală, de întristare, de suferinţe, de persecuţii, de dificultăţi şi de strâmtorări - toate acestea având menirea de a sparge ulcioarele de lut, pentru ca lumina evangheliei să strălucească mai tare.

Viaţa slujitorului lui Dumnezeu este o viaţă de moarte necurmată. După cum Domnul Isus însuşi, în timpul vieţii Sale pe pământ, a fost supus mereu la violenţă şi persecuţie, tot aşa cei ce păşesc pe urmele Lui vor avea parte de acelaşi tratament. Dar asta nu înseamnă defel înfrângere, ci este calea biruinţei. Toţi cei ce mor astfel, zi de zi, au parte de această binecuvântare.

Numai în felul acesta viaţa lui Isus se poate dovedi în trupurile noastre. Viaţa lui Isus nu înseamnă aici doar viaţa de Om, trăită de El pe pământ, ci viaţa Lui actuală, ca Fiu preamărit al lui Dumnezeu în cer. Cum va putea lumea să vadă viaţa lui Cristos când El nu este prezent în chip personal sau fizic în lumea de azi? Răspunsul este că, pe măsură ce noi, creştinii, suferim în slujba Domnului, viaţa Lui este arătată în trupul nostru.

Ideea de viaţă din moarte continuă în versetul 11. Este unul dintre cele mai profunde principii ale existenţei noastre. Carnea consumată de noi pentru întreţinerea vieţii este obţinută în urma morţii animalelor. Tot aşa este şi pe plan spiritual. „Sângele martirilor este sămânţa bisericii." Cu cât este mai persecutată şi mai strâmtorată biserica, cu cât este mai hăituită şi mai persecutată, cu atât mai mult se răspândeşte creştinismul. Şi totuşi ne vine greu să acceptăm acest adevăr în ziua de azi. Când un slujitor al lui Dumnezeu este violentat, suntem tentaţi să considerăm asta o tragedie. În realitate, aceasta e metoda normală de lucru a lui Dumnezeu, şi nu excepţia. Permanenta expunere la pericolul morţii din pricina lui Isus este maniera divină prin care viaţa lui Isus se arată în trupul nostru muritor.

Aici apostolul rezumă tot ce a afirmat anterior, amintindu-le corintenilor că tocmai prin această viaţă de suferinţă permanentă au ajuns ei să se înfrupte din viaţa divină. Pentru ca Pavel să poată vesti evanghelia la Corint, a trebuit să sufere necazuri nespus de mari. Dar toate acestea s-au meritat, întrucât corintenii şi-au pus încrederea în Domnul Isus, având acum viaţă veşnică. Suferinţele fizice ale lui Pavel şi pierderile suferite de el au însemnat un câştig spiritual pentru alţii. Robertson spune, în această privinţă: „Procesul morţii permanente a apostolului se manifesta spre binele celor care beneficiau de slujba lui."

Adesea avem tendinţa să strigăm către Domnul când trecem prin boli, cerându-I să ne izbăvească de ele, pentru ca să-L putem sluji mai bine. Poate că uneori ar trebui să-I mulţumim însă lui Dumnezeu pentru asemenea întristări ce le trimite în viaţa noastră, şi să ne bucurăm în strâmtorările noastre, pentru ca puterea lui Cristos să se odihnească peste noi.

Apostolul a vorbit până în acest punct despre starea permanentă de slăbiciune şi neputinţă a vasului omenesc căruia i s-a încredinţat evanghelia. Care este, aşadar, atitudinea lui faţă de toate acestea? Este el oare înfrânt sau descurajat sau doborât de întristare? Nicidecum! Credinţa îl învredniceşte să continue să predice evanghelia, deoarece ştie că dincolo de suferinţele vieţii acesteia se află glorii nespus de mari.

În Psalmul 116:10 psalmistul spune: „Am crezut, drept care, am vorbit." El s-a încrezut în Domnul, drept care cele spuse de el au fost urmarea acelei credinţe adânc statornicite. El avea acelaşi spirit al credinţei pe care îl avea şi psalmistul când a rostit acele cuvinte. Pavel spune: „Şi noi credem şi, prin urmare, vorbim."

Strâmtorările şi persecuţiile din viaţa lui Pavel nu i-au închis gura. Credinţa adevărată întotdeauna se va exprima, căci nu poate păstra tăcere.

Dacă în Isus Cristos te-ncrezi,

Negreşit îl vei vesti;

Doborât chiar de vei fi,

Despre El nu vei înceta a vorbi.

Dacă-n Isus crezi

Şi pe Mântuitoru-L primeşti,

Pentru a nu-ntrista pe Duhul,

Nu te voi codi, ci pe El Îl vei vesti.

Dacă ni se pare ciudat că Pavel nu a fost cutremurat în faţa pericolului constant de a-şi pierde viaţa, răspunsul îl vom găsi în versetul 14, acesta fiind secretul curajului cu care vestea el mesajul creştin. El ştia că lucrurile nu se termină cu viaţa aceasta. El ştia că pentru credincios

există siguranţa învierii. Acelaşi Dumnezeu care L-a învit pe Domnul Isus îl va învia şi pe apostolul Pavel împreună cu Isus şi-l va prezenta împreună cu corintenii.

Având înaintea lui siguranţa deplină şi nădejdea învierii, apostolul a fost dispus să treacă prin greutăţi nespus de mari. El ştia că toate aceste suferinţe aveau un rezultat dublu. Urmarea lor era un belşug de binecuvântare pentru corinteni şi astfel să se poată înmulţi mulţumirile spre slava lui Dumnezeu. Acestea erau cele două motive care-l animau pe Pavel în tot ce spunea şi făcea. El era preocupat cu slava lui Dumnezeu şi cu binecuvântarea semenilor săi.

Pavel îşi dădea seama că pe măsură ce creşteau suferinţele în viaţa lui, proporţional cu acestea creştea şi harul lui Dumnezeu către alţii. Cu cât erau mântuiţi mai mulţi oameni, cu atât mai multe mulţumiri se ridicau spre Dumnezeu. Şi cu cât se ridicau mai multe mulţumiri spre Dumnezeu, cu atât Dumnezeu era mai proslăvit.

Traducerea parafrazată a Bibliei Living Bible (în româneşte: „Noul Testament pe înţelesul tuturor", ediţia 1990, n.tr.), a prins foarte bine spiritul acestui verset: „Suferinţele prin care trecem sunt spre folosul vostru. Şi cu cât vor fi câştigaţi mai mulţi dintre voi pentru Cristos, cu atât vor exista mai mulţi care să-I mulţumească pentru marea Sa bunătate şi îndurare, iar Domnul va fi cu atât mai slăvit."

Pavel arătase că este gata să îndure tot felul de suferinţe şi primejdii, deoarece avea mereu aţintite privirile spre nădejdea şi certitudinea învierii. De aceea el nu cădea de oboseală. Deşi, pe de o parte, procesul deteriorării fizice îşi face mereu simţită prezenţa, pe de altă parte, concomitent cu acesta, are loc un proces de necurmată înnoire spirituală, care îl învredniceşte pe Pavel să meargă înainte, în pofida tuturor împrejurărilor neprielnice prin care trecea.

Faptul că omul din afară se trece nu are nevoie de nici un comentariu special sau explicaţie, fiind cât se poate de evident în trupurile noastre! Dar Pavel se bucură aici de faptul că Dumnezeu îi dăruieşte zilnic porţia de putere pentru a putea continua slujirea creştină. Cuvintele lui Michelangelo sunt nimerite în acest punct, ele adeverindu-se: „Cu cât se împuţinează mai mult marmora, cu atât creşte statuia." Sau, cum spune şi Ironside: „Ni se spune că trupurile noastre materiale se schimbă în întregime la fiecare şapte ani. Cu toate acestea păstrăm conştienta faptului că suntem aceeaşi persoană, neschimbată. Personalitatea noastră rămâne neschimbată, de la an la an şi tot aşa stau lucrurile şi cu privire la schimbarea mai mare care va veni. În fluturele, minunat se află aceeaşi viaţă ce sălăşuia în viermele neatrăgător."

După ce am luat cunoştinţă despre toate suferinţele cumplite prin care a trecut apostolul Pavel, ne vine greu să înţelegem de ce le numeşte el întristări uşoare şi de o clipă, căci, într-o anumită privinţă, ele nu au fost deloc uşoare, ci amare şi crunte.

Dar explicaţia o găsim în comparaţia pe care o face Pavel. Privite izolat, aceste strâmtorări ar părea, într-adevăr, foarte apăsătoare. Dar când sunt puse alături de greutatea veşnică de slavă (în ebraică termenul pentru „slavă" derivă din rădăcina lui „a fi greu", care poate să fi stat la baza formulării lui Pavel); ce ne aşteaptă, ele sunt într-adevăr uşoare. Învăţămintele pe care le tragem în urma suferinţelor de pe acest pământ vor da rod bogat în viaţa de apoi.

„Moorehead face următoarea observaţie: „Aici avem parte doar de o frântură de bucurie, acolo copleşiţi vom fi de ea. Doar un strop de bucurie aici, dincolo un ocean!"

Găsim în acest verset o piramidă, pe care, aşa cum arată F. E. Marsh, creştinul, urcând-o, nu oboseşte, ci găseşte în ea odihnă şi mângâiere pentru sufletul lui.

Slavă

Greutate de slavă

O greutate veşnică de slavă

Mai presus de orice măsură, o greutate veşnică de slavă

Cu mult mai presus de orice măsură, o greutate veşnică de slavă

În versetul acesta verbul a privi nu se referă doar la capacitatea omenească de a vedea, ci transmite ideea de a percepe importanţa unui lucru. Nu lucrurile ce se văd sunt ţelul existenţei noastre. Aici ele se referă, în principal, la greutăţile, încercările şi suferinţele îndurate de Pavel, care au avut un rol secundar în slujba sa. Marele ţel al slujbei sale l-a constituit lucrurile ce nu se văd. Aici am putea menţiona slava lui Cristos, binecuvântările semenilor noştri şi răsplata care îl aşteaptă pe slujitorul credincios al lui Cristos la Scaunul de Judecată al lui Cristos. Sau, cum arată şi Jowett:

„Cine le vede pe cele dintâi are vedere, dar cine le vede pe cele din urmă are prevedere. Primul mod de a vedea este natural, firesc, al doilea e spiritual. Organul principal al primei acţiuni este intelectul, pe când organul principal al celei de-a doua acţiuni de discernământ este credinţa. De la un capăt la altul al Scripturii, ni se prezintă mereu contrastul acesta dintre vedere şi prevedere şi în fiecare caz ni se spune să luăm seama la îngustimea primei şi la largheţea celeilalte."

În versetul 1, apostolul se referă la trupul nostru muritor din vremea de acum, în cuvintele: casa pământească a cortului nostru. Un cort nu e o locuinţă permanentă, ci temporară sau portabilă, de care se folosesc drumeţii şi călătorii.

Moartea este definită aici drept o desfacere a acestui cort. Cortul este strâns în clipa morţii. Trupul este depus în mormânt, pe când duhul şi sufletul credinciosului merg în prezenţa Domnului.

Pavel începe capitolul 5 cu asigurarea că dacă această casă pământească va fi nimicită (ca urmare a suferinţelor menţionate în capitolul precedent), el este încredinţat că are în ceruri o clădire de la Dumnezeu, o casă veşnică, nefăcută de mâini. Observaţi distincţia dintre cort şi clădire. Cortul provizoriu este desfăcut sau strâns, pe când o casă nouă şi permanentă îl aşteaptă pe credincios în patria cerească. Aceasta este o clădire de la Dumnezeu, în sensul că Dumnezeu este Cel care ne-o dăruieşte.

Mai mult, este o casă nefăcută de mâini. De ce face oare Pavel această afirmaţie? Trupurile noastre actuale nu sunt făcute cu mâini; prin urmare, oare de ce subliniază el că viitoarele noastre trupuri slăvite nu vor fi făcute de mâini? Răspunsul constă în faptul că sintagma:

nefăcută de mâini înseamnă: „neaparţinând acestei creaţiuni", fapt coroborat de Evrei 9:11, unde citim: „Dar Cristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, prin cortul mai mare şi mai desăvârşit - făcut nu de mâini, adică nu din creaţia aceasta." Ceea ce spune Pavel la 2Corinteni 5:1 este că, pe când trupul nostru actual este adecvat traiului pe acest pământ, viitorul nostru trup slăvit nu va fi din creaţia aceasta, ci va fi de o proiecţie, alcătuire şi construcţie specială, anume adecvat pentru trăirea în cer.

Trupul viitor al credinciosului mai este descris şi ca fiind veşnic în ceruri. Este un trup care nu va mai fi supus bolilor, degradării şi morţii, ci va dăinui pe veci, în patria noastră cerească.

S-ar părea din acest verset că credinciosul primeşte această clădire de la Dumnezeu în momentul morţii sale, dar nu este aşa. El nu primeşte acest trup slăvit înainte de a se întoarce Cristos, ca să-Şi ia biserica (1Tesaloniceni 4:13-18).

Iată ce se petrece cu credinciosul: Când moare, duhul şi sufletul lui merg în prezenţa lui Cristos, unde credinciosul se bucură, în mod conştient, de gloriile cerului. Trupul lui este însă aşezat în mormânt. În clipa revenirii Domnului, ţărâna va fi înviată din mormânt, iar Dumnezeu va face din ea un trup nou, slăvit, şi apoi acesta va fi reunit cu spiritul şi sufletul credinciosului. În intervalul dintre moartea şi venirea lui Cristos ca să-Şi ia sfinţii am putea spune că credinciosul este într-o stare dezmembrată. Dar asta nu înseamnă deloc că el nu este conştient de toată bucuria şi fericirea cerului. Credinciosul se bucură din plin de ele, în această perioadă!

Înainte de a trece la versetul 2, trebuie să arătăm că sintagma casă nefăcută de mână, veşnică în ceruri a fost interpretată în trei feluri:

1. Cerul însuşi.

2 Un trup intermediar, pentru intervalul dintre moarte şi înviere.

3. Trupul slăvit.

De la început, prima variantă cade, deoarece casa nu poate fi chiar cerul însuşi, întrucât se spune că este veşnică în ceruri şi „din cer" (2Corinteni 5:2). Cât priveşte ideea că ar fi vorba despre un trup intermediar, Scripturile nu pomenesc niciodată despre un asemenea trup. Mai mult, casa nefăcută de mâini este descrisă ca fiind veşnică în ceruri, ceea ce nu corespunde deloc cu ideea unui trup intermediar. A treia interpretare, potrivit căreia casa ar fi trupul de slavă al învierii - pare să fie cea corectă.

În trupul acesta muritor suntem adesea nevoiţi să gemem datorită limitărilor şi îngreunărilor pe care le impune asupra noastră, pe planul vieţii spirituale. Ceea ce dorim cu ardoare este să fim îmbrăcaţi cu locuinţa noastră care este din cer.

În versetul acesta, apostolul pare să treacă de la analogia cortului la aceea a îmbrăcăminţii. Unii explică acest lucru prin faptul că Pavel, ca unul versat în fabricarea corturilor, ştia că acelaşi material se folosea uneori şi la corturi, şi la îmbrăcăminte. În orice caz, sensul versetului este cât se poate de clar: el tânjea să primească acest trup glorificat.

La ce se referă termenul dezbrăcaţi din acest verset? Să însemne oare că persoana este nemântuită şi, prin urmare, fără nici o acoperire de neprihănire înaintea lui Dumnezeu? Sau să însemne că persoana, deşi este mântuită, va fi lipsită de răsplată la scaunul de judecată al lui Cristos? Sau sensul versetului este că omul mântuit nu posedă un trup în intervalul dintre moarte şi înviere, fiind gol sau dezbrăcat, în sensul că este un spirit fără trup?

Autorul acestui comentariu consideră că este vorba de dezmembrare sau dezbrăcare. Pavel afirmă că dorinţa lui fierbinte nu este ca să vină moartea, împreună cu starea de dezmembrare ce o însoţeşte, ci, mai degrabă, să vină Domnul Isus Cristos, când toţi cei care au murit vor primi trupurile lor glorificate.

Faptul că modul nostru de interpretare a versetului 3 este cel corect e coroborat de versetul 4, unde apostolul spune că noi, cei ce suntem în cortul acesta pământesc gemem apăsaţi, nu pentru că dorim să fim dezbrăcaţi, ci să fim îmbrăcaţi, pentru ca ce este muritor să fie înghiţit de viaţă. Cu alte cuvinte, el nu aştepta starea dintre moarte şi Răpire ca şi cum aceasta ar fi fost nădejdea ideală a credinciosului, ci, mai degrabă, aştepta ceea ce se va petrece la înviere, când credincioşii vor primi un trup care nu va mai fi supus morţii.

Dumnezeu este Cel care ne-a pregătit chiar pentru acest scop, adică răscumpărarea trupului. Acesta va fi momentul culminant şi împlinirea planurilor Sale slăvite pentru noi. În vremea de acum, noi suntem răscumpăraţi în ce priveşte duhul şi sufletul nostru, dar în ziua aceea, răscumpărarea va cuprinde şi trupul nostru. Gândiţi-vă numai: Dumnezeu ne-a creat cu acest scop în vedere: să avem parte de starea slăvită, să fim o casă nefăcută de mâini, ci veşnică în ceruri!

Şi cum putem fi siguri că vom avea un trup slăvit? Răspunsul este că Dumnezeu... ne-a dat arvuna Duhului. Cum am explicat deja, faptul că fiecare credincios are în el Duhul lui Dumnezeu este o garanţie a faptului că toate făgăduinţele făcute de Dumnezeu credinciosului vor fi împlinite. El este garanţia a ceea ce va urma. Duhul lui Dumnezeu însuşi este garanţia faptului că ceea ce Dumnezeu deja ne-a dăruit în parte într-o zi va fi deplin al nostru.

Tocmai profunda asigurare cu privire la aceste realităţi scumpe l-a învrednicit pe Pavel să fie întotdeauna plin de curaj. El ştia că atâta timp cât era acasă în trup, el era absent de lângă Domnul. Desigur, aceasta nu era starea ideală pentru Pavel, dar el se mulţumea cu ea, pentru ca să-L poată sluji pe Cristos aici pe pământ şi să le fie de folos copiilor lui Dumnezeu.

Faptul că umblăm prin credinţă, nu prin vedere este o dovadă grăitoare a faptului că acum nu ne aflăm în prezenţa fizică a Domnului. Niciodată nu L-am privit încă pe Domnul cu ochii noştri fizici. L-am văzut doar prin credinţă. Câtă vreme suntem acasă în trup, avem o viaţă mai puţin apropiată şi intimă decât viaţa mijlocită de vederea propriu zisă.

Versetul 8 reia gândul din versetul 6 şi-l întregeşte. Pavel este îmbărbătat de nădejdea binecuvântată a ceea ce-l aşteaptă, putând afirma astfel că este plin de încredere şi că îi place mai mult să părăsească trupul acesta, ca să fie acasă cu Domnul. El suferea - cum se exprimă Bernard - de „dorul după patria cerească".

Versetul acesta ar părea să contrazică ceea ce afirmase apostolul anterior. În versetele precedente el tânjise după trupul slăvit. Dar aici el spune că mai degrabă ar dori să părăsească trupul acesta, ca să fie acasă la Domnul, adică ar prefera să fie în starea dezmembrată ce există în intervalul dintre moarte şi Răpire.

Totuşi nu e nici o contradicţie aici. Există trei posibilităţi pentru creştin şi fiecare are preferinţa sa. Avem viaţa actuală, trăită pe acest pământ, în trupul muritor. Apoi avem starea dintre moarte şi venirea lui Cristos - o stare dezmembrată, în care duhul şi sufletul se bucură însă în mod conştient de prezenţa lui Cristos. Şi, în fine, avem consumarea mântuirii noastre, când vom primi trupurile noastre slăvite, la revenirea Domnului Isus. Pavel ne învaţă în acest pasaj doar faptul că prima stare este bună, a doua este mai bună iar a treia este cea mai bună.

Credinciosul trebuie să caute să-I fie plăcut Domnului. Deşi mântuirea nu depinde de fapte, răsplata pe care o va primi în acea zi va depinde în mod proporţional de credincioşia cu care L-a slujit pe Domnul. Un credincios trebuie să nu uite niciodată că credinţa este legată de mântuire iar faptele sunt legate de răsplată. El este mântuit prin har, prin credinţă, şi nu prin fapte; dar odată mântuit, el trebuie să-şi dea toată străduinţa să facă fapte bune, pentru care va primi răsplăţi.

Observaţi că Pavel dorea să-i fie plăcut Lui, fie că rămânea acasă, fie că era departe de casa cerească. Asta înseamnă că slujirea sa pe pământ avea menirea să încânte inima Domnului său, fie că Pavel se afla aici pe pământ, fie că stătea înaintea scaunului de judecată al lui Cristos.

Un motiv pentru care trebuie să-i fim plăcuţi lui Cristos este faptul că toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului Lui de judecată. De fapt, nu trebuie doar să ne înfăţişăm acolo, ci să fim arătaţi (cum este redat versetul în ediţia Azimioară, n.tr.). Traducerea NEB redă corect acest verset: „Noi toţi trebuie să (ne prezentăm) înaintea tribunalului lui Cristos, pentru a ni se descoperi vieţile." Una este să te prezinţi la cabinetul unui medic şi alta este să ţi se facă acolo o radiografie.

Scaunul de judecată al lui Cristos va descoperi viaţa noastră de slujire pentru Cristos exact aşa cum s-a desfăşurat aceasta. Nu numai cantitatea slujirii noastre va fi revelată, ci şi calitatea, ba chiar şi motivele care au determinat slujirea noastră - toate acestea vor fi trecute în revistă.

Deşi păcatele săvârşite după convertirea noastră au efect asupra slujirii noastre, păcatele unui credincios, ca atare, nu vor fi trecute în revistă, în vederea judecăţii, în aceste momente solemne, întrucât judecata aceea a avut loc în urmă cu peste 1900 de ani, când Domnul Isus a purtat păcatele noastre pe trupul Său pe lemnul crucii. Atunci El a plătit în întregime preţul cerut de păcatele noastre şi Dumnezeu nu va mai aduce niciodată acele păcate la judecată (Ioan 5:24).

Scaunul de judecată al lui Cristos are de a face cu slujirea noastră pentru Domnul. Nu se va pune deloc problema dacă suntem mântuiţi sau nu, întrucât acest fapt este deja cu totul lămurit, pe deplin asigurat. Mai degrabă, va fi un timp când unii vor primi răsplăţi iar alţii vor suferi pierderi.

Versetul acesta este de obicei interpretat în sensul că, întrucât Pavel era conştient de groaznica judecată aplicată de Dumnezeu asupra păcatului, şi de grozăviile iadului, el se ducea pretutindeni încercând să-i convingă pe oameni să accepte evanghelia. Deşi sensul acesta e în acord cu Scriptura, în acest pasaj nu credem că despre asta e vorba, în primul rând.

Pavel nu se referă aici atât de mult la groaza Domnului pentru cei nemântuiţi, cât la uimirea şi profunda reverenţă cu care ar trebui să-L slujim pe Domnul, căutând să-I fim plăcuţi. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, apostolul ştie că viaţa lui este o carte deschisă. Dar el ar dori ca şi corintenii să fie convinşi de integritatea şi credincioşia sa în slujba evangheliei. Prin urmare, el spune, de fapt: întrucât cunoaştem frica de Domnul, încercăm să-i convingem pe oameni de integritatea şi sinceritatea noastră ca slujitori ai lui Cristos. Dar fie că vom reuşi să-i convingem pe oameni, fie că nu, noi suntem bine cunoscuţi de Dumnezeu. Şi sperăm că tot aşa vor sta lucrurile şi în conştiinţele voastre, corintenilor! Această explicaţie pare să corespundă cel mai bine contextului.

Imediat Pavel îşi dă seama că ceea ce a spus ar putea fi interpretat greşit ca laudă de sine. Or, el nu vrea cu nici un chip ca cineva să creadă aşa ceva despre el! Prin urmare, adaugă cuvintele: nu ne recomandăm iarăşi înaintea voastră. Asta nu înseamnă că li s-a recomandat vreodată, ci doar că a fost acuzat de atâtea ori că ar fi făcut aşa, ceea ce-l determină în acest punct să infirme o atare idee.

Aici se ridică întrebarea: de ce a acordat el atâta spaţiu apărării slujbei sale? La care Pavel răspunde: Vă dăm o pricină de laudă cu privire la noi, ca să aveţi ce să răspundeţi acelora care se laudă cu ce este în înfăţişare, şi nu în inimă." Pe el nu-l interesa ideea de a se recomanda el însuşi. Mai degrabă, îşi dădea seama că era aspru criticat de învăţătorii falşi, în prezenţa sfinţilor de la Corint. El dorea ca credincioşii să ştie cum să răspundă acestor atacuri îndreptate împotriva sa şi astfel le dădea aceste informaţii, pentru ca ei să poată să-l apere când va fi condamnat în prezenţa lor.

El îşi descrie criticii drept: cei ce se laudă cu ce este în înfăţişare, şi nu în inimă (comparaţi cu 1Samuel 16:7). Cu alte cuvinte, erau interesaţi de un spectacol exterior, nu de realitatea lăuntrică, nu de integritatea şi onestitatea adevărată. Înfăţişarea fizică, elocvenţa sau aparenta râvnă - iată ce-i anima pe ei! „Pentru cei ce se uitau la cele din afară, aparenţele superficiale erau totul, în vreme ce sinceritatea inimii nu conta deloc."

S-ar părea din acest verset că apostolul a fost chiar acuzat că ar fi fost nebun şi fanatic sau că ar fi suferit de diverse forme de alienare mintală. El nu neagă că a trăit în ceea ce Denney numeşte o stare de „încordare spirituală". El spune doar că dacă şi-a ieşit din minţi, pentru Dumnezeu a ajuns aşa. Tot ce li s-ar fi părut o formă de alienare mintală criticilor săi nu era altceva decât un devotament profund, din toată inima, pentru Domnul. Pavel era mistuit de pasiunea după lucrurile lui Dumnezeu. Pe de altă parte, dacă era întreg la minte, era aşa pentru corinteni. Ceea ce spune versetul, pe scurt, este unul din două lucruri: fie era o râvnă pentru Dumnezeu, fie pentru fraţii săi de credinţă. În ambele cazuri, motivele lui erau cu totul altruiste. Oare puteau afirma criticii lui acelaşi lucru despre ei înşişi?

Nimănui care studiază viaţa apostolului nu-i va scăpa întrebarea: oare ce l-a determinat să slujească cu atâta abnegaţie şi altruism? Aici, într-unul din cele mai frumoase fragmente ale acestei epistole, el dă răspunsul: dragostea lui Cristos.

Se referă dragostea lui Cristos aici la dragostea pe care ne-o poartă El sau la dragostea pe care i-o purtăm noi? Nu poate fi nici o îndoială că este vorba de dragostea Sa pentru noi. Singurul motiv pentru care noi îl iubim este pentru că El ne-a iubit întâi. Dragostea Lui este aceea care ne constrânge, sau ne îmboldeşte, ne poartă, cum sunt purtaţi oamenii în mulţimea de cumpărători în preajma Crăciunului. Contemplând minunata dragoste pe care a demonstrat-o Cristos faţă de el, Pavel nu a putut să nu fie mişcat şi îmboldit să-L slujească pe Domnul Său, cel atât de minunat!

Murind pentru toţi, Isus a acţionat ca Reprezentant al nostru. Când a murit El, am murit şi noi toţi - în El. După cum păcatul lui Adam a devenit păcatul tuturor urmaşilor săi, tot aşa moartea lui Cristos a devenit moartea celor care cred în El (Romani 5:12-21;1Corinteni 15:21,22).

Argumentul apostolului este irezistibil, Cristos a murit pentru toţi. De ce a murit El pentru toţi? Pentru ca cei ce trăiesc prin credinţa în El să nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru El. Mântuitorul nu a murit pentru noi ca noi să continuăm să ne trăim viaţa meschină şi egoistă în maniera în care ne-am trăit-o până acum. Mai degrabă, El a murit pentru noi, ca noi să trăim, de acum înainte, vieţi predate Lui, din toată inima şi de bună voie, aşa cum arată Denney:

„Murind în locul nostru, Cristos a dat dovadă de o dragoste atât de imensă pentru noi încât noi ar trebui să fim de-acum predaţi Lui, şi numai Lui, pe de-ntregul, pe veci. Căci tocmai pentru asta a murit El: ca să ne facă să fim ai Lui."

Poate că Pavel se referă aici la versetul 12, unde i-a descris pe criticii lui ca pe unii care se laudă cu înfăţişarea, iar nu cu ceea ce este în inimă. Acum el se ocupă din nou de acest subiect, arătând că atunci când venim la Cristos suntem o nouă creaţie. De acum încolo nu-i mai judecăm pe oameni în mod pământesc, carnal, potrivit înfăţişării, meritelor lor pământeşti, pregătirii lor intelectuale sau originii etnice. Ci îi vedem ca pe nişte suflete de mare preţ, pentru care a murit Cristos. Apostolul adaugă că chiar dacă odinioară îl cunoştea pe Cristos după starea firească, adică doar ca un om oarecare, acum nu-L mai cunoaşte în felul acesta. Cu alte cuvinte, una a fost să-L cunoască pe Isus ca un om oarecare din satul Nazaret, sau chiar ca un mesia pământesc, şi cu totul alta să-L cunoască pe Cristos cel proslăvit, care stă acum la dreapta lui Dumnezeu. Noi Îl cunoaştem pe Domnul Isus mai intim şi mai adevărat în vremea de acum, aşa cum ne este El revelat de Duhul prin Cuvânt, decât L-au cunoscut cei ce L-au judecat doar după aparenţele exterioare, când era pe pământ. David Smith comentează:

„Deşi apostolul împărtăşise cândva idealul iudaic al unui Mesia secular, acum el îmbrăţişa o concepţie mai elevată; Cristos era pentru el Mântuitorul înviat şi proslăvit, cu adevărat necunoscut după fire, ci după duhul; nu prin intermediul tradiţiei istorice, ci prin părtăşia imediata şi vitală."

Dacă este cineva în Cristos, adică, mântuit, este o creaţie nouă. Înainte de convertire, poate că cineva ar fi fost înclinat să-i judece pe alţii după standardele omeneşti. Dar acum toate acestea s-au schimbat. Vechile metode de a-i judeca pe oameni s-au dus şi iată că toate s-au făcut noi.

Versetul acesta este mult îndrăgit de cei ce s-au născut din nou de curând, fiind citat adesea în cadrul unor mărturii personale de întoarcere la Domnul. Dar fiind astfel citat, el creează uneori impresia greşită. Ascultătorii sunt tentaţi să creadă că atunci când este mântuit cineva, vechile obiceiuri, gândurile rele şi poftele din priviri şi din inimă s-au dus cu toate şi literalmente absolut totul din viaţa acelei persoane devine nou. Ştim însă că acest lucru nu este adevărat. Versetul nu descrie practica unui credincios, ci poziţia pe care o ocupă el. Observaţi ce se spune: dacă este cineva în Cristos. Cuvintele în Cristos constituie cheia înţelegerii pasajului. În Cristos, lucrurile vechi au trecut şi toate lucrurile au devenit noi. Din nefericire, „în mine" nu toate lucrurile stau încă aşa! Dar pe măsură ce înaintez în viaţa creştină, voi dori tot mai mult ca practica mea să corespundă tot mai mult cu poziţia pe care o ocup. Într-o zi, când va reveni Domnul Isus, cele două laturi vor fi în deplină concordanţă.

Toate lucrurile sunt de la Dumnezeu. El este Izvorul şi Autorul tuturor. Nu mai este temei pentru lauda omenească. Este Acelaşi Dumnezeu care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Cristos şi ne-a dat slujba împăcării. Această splendidă afirmaţie a doctrinei scripturale a împăcării se găseşte în lucrarea A New and Concise Bible Dictionaty:

„Prin moartea Domnului Isus pe cruce, Dumnezeu a anulat în har distanţa ce o pusese păcatul între El şi om, pentru ca toate lucrurile să poată fi, prin Cristos, prezentate agreabil Lui. Credincioşii sunt deja împăcaţi, prin moartea lui Cristos, ca să fie prezentaţi sfinţi, fără vină şi fără reproş (o nouă creaţie). Dumnezeu era în Cristos, când Cristos era pe pământ, împăcând lumea cu Sine şi neţinându-le în socoteală fărădelegile; dar acum, după ce dragostea lui Dumnezeu a fost deplin revelată pe cruce, mărturia a fost vestită în toată lumea, îndemnându-i fierbinte pe oameni să se împace cu Dumnezeu. Scopul tuturor acestor lucruri este ca Dumnezeu să-şi găsească plăcerea în om."

Slujba împăcării este explicată aici ca mesajul potrivit căruia Dumnezeu era în Cristos împăcând lumea cu Sine. Există două moduri posibile de a înţelege această afirmaţie, ambele fiind corecte din punct de vedere biblic. Mai întâi, am putea-o interpreta ca spunând că Dumnezeu era în Cristos, în sensul că Domnul Isus Cristos este Dumnezeire - ceea ce este, fără îndoială, adevărat. Dar apoi am mai putea înţelege afirmaţia şi în sensul că Dumnezeu era, în Cristos, împăcând lumea cu Sine. Cu alte cuvinte, El împăca lumea, dar o făcea în persoana Domnului Isus Cristos.

Indiferent care interpretare o acceptăm, adevărul rămâne clar, că Dumnezeu era angajat activ în îndepărtarea cauzei înstrăinării ce intervenise între El şi om, ocupându-Se de păcat. Dumnezeu nu are nevoie să se împace, ci omul trebuie să se împace cu El.

Neţinându-le în socoteală fărădelegile. La prima lectură, versetul ne-ar putea conduce la aşa numita doctrină a mântuirii universale, potrivit căreia toţi oamenii sunt mântuiţi prin lucrarea lui Cristos. Dar o atare învăţătură ar fi în total dezacord cu restul Cuvântului lui Dumnezeu. Dumnezeu a asigurat o cale prin care e posibil ca fărădelegile oamenilor să nu li se ţină în socoteală, dar deşi această cale este deschisă şi disponibilă tuturor, ea devine efectivă doar în cei care sunt în Cristos. Păcatele celor nemântuiţi le sunt negreşit puse în socoteala lor, dar în clipa în care aceştia cred în Domnul Isus ca Mântuitor, sunt socotiţi neprihăniţi în El şi păcatele le sunt şterse.

Pe lângă lucrarea Sa de împăcare, Dumnezeu le-a mai încredinţat slujitorilor Săi cuvântul împăcării. Cu alte cuvinte, El le-a încredinţat minunatul privilegiu de a vesti acest mesaj slăvit oamenilor de pretutindeni. Nu îngerilor le-a dat el o sarcină atât de sacră, ci sărmanului om neputincios.

În versetul precedent, apostolul spusese că a primit mesajul împăcării. El a fost trimis să predice mesajul acesta omenirii. El ar dori să sugereze că de la 5:20 la 6:2 avem un rezumat al cuvântului împăcării. Cu alte cuvinte, Pavel ne dă prilejul să ascultăm mesajul pe care l-a predicat el celor nemântuiţi, mergând din ţară în ţară şi din continent în continent. Este foarte important să observăm acest lucru. Pavel nu le spune aici corintenilor să se împace cu Dumnezeu, căci ei erau deja credincioşi în Domnul Isus, ci le spune că acesta este mesajul pe care îl predică el celor nemântuiţi, oriunde se duce.

Un ambasador este un ministru de stat, ce-l reprezintă pe dregătorul său într-o ţară străină. Mereu îl vedem pe Pavel descriind slujba creştină ca pe o chemare elevată şi demnă. Aici el se compară pe sine cu un trimis special al lui Cristos în lumea în care trăim. Pavel a fost un purtător

de cuvânt al lui Dumnezeu iar Dumnezeu ruga fierbinte prin intermediul său. Poate ni se pare ciudată aplicarea acestor cuvinte la misiunea unui ambasador.

În mod normal, nu ni-l imaginăm pe un ambasador rostind rugăminţi, dar gloria evangheliei constă în faptul că Dumnezeu realmente S-a aplecat, rezemându-Se într-un genunchi şi, cu lacrimi în ochi, îi roagă fierbinte pe oameni să se împace cu El. Dacă mai există vreo dușmănie, asta e de partea omului, căci Dumnezeu a înlăturat toate barierele din calea părtăşiei omului cu El. Domnul a făcut tot ce se putea face. Acum e rândul omului să renunţe la armele răzvrătirii sale, să pună capăt revoltei sale îndârjite şi să se împace cu Dumnezeu.

Versetul acesta ne prezintă temelia doctrinară a împăcării noastre. Cum a făcut Dumnezeu posibilă împăcarea? Cum poate să-i primească El pe păcătoşii vinovaţi, care vin la El cu pocăinţă şi credinţă? Răspunsul este că Domnul Isus a rezolvat în întregime toată problema păcatelor noastre, noi putând fi acum împăcaţi cu Dumnezeu.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu L-a făcut pe Cristos păcat pentru noi - pe Cristos, Care n-a cunoscut nici un păcat - pentru ca noi să devenim dreptatea (neprihănirea) lui Dumnezeu în El.

Trebuie să ne ferim de a gândi că pe crucea Golgotei Domnul Isus Cristos realmente ar fi devenit păcătos în El însuşi. O atare idee este cu totul greşită. Păcatele noastre au fost aşezate asupra Lui, dar ele nu au fost în El. Mai degrabă, Dumnezeu L-a făcut să fie o jertfă de păcat în folosul nostru. Încrezându-ne în El, noi suntem socotiţi acum neprihăniţi de către Dumnezeu. Pretenţiile legii au fost deplin satisfăcute de înlocuitorul nostru.

Ce adevăr binecuvântat este faptul că Cel ce n-a cunoscut nici un păcat a fost făcut păcat pentru noi, pentru ca noi care n-am cunoscut nici o neprihănire să devenim neprihănirea lui Dumnezeu în El Nici o limbă de om muritor nu va putea fi vreodată în stare să-i mulţumească lui Dumnezeu îndeajuns pentru un har atât de nemărginit!

Unii cred că în acest verset Pavel se adresează corintenilor, încurajându-i să se folosească la maximum de harul ce li s-a arătat.

Noi suntem însă de părere că Pavel continuă aici să se refere la mesajul pe care îl vestea el celor nemântuiţi. Deja el le-a spus necredincioşilor despre harul minunat pe care li l-a oferit Dumnezeu. Acum el îi roagă în continuare să nu fi primit acest har în zadar. Cu alte cuvinte, ei nu au voie să lase sămânţa evangheliei să cadă într-un sol pietros, ci trebuie să răspundă la un mesaj atât de minunat, primindu-L pe Mântuitorul vestit de acest mesaj.

Pavel citează aici textul de la Isaia 49:8. Dacă vom deschide Biblia la acest pasaj din Vechiul Testament şi vom studia capitolul respectiv, vom afla că Dumnezeu se află acolo într-o controversă cu poporul Său, datorită faptului că israeliţii L-au respins pe Mesia. În veretul 7 îl vedem pe Domnul Isus respins de naţiunea Israel şi ştim că respingerea aceasta a dus la moartea Sa. Dar apoi în versetul 8 avem cuvintele lui Iehova, care îl asigură pe Domnul Isus că rugăciunea Lui I-a fost ascultată şi că Dumnezeu îl va ajuta şi-L va păzi.

În ziua mântuirii te-am ajutat. Asta se referă la învierea Domnului Isus Cristos. Timpul potrivit şi ziua mântuirii aveau să fie aduse prin învierea lui Cristos din morţi.

În propovăduirea evangheliei, Pavel apucă acest adevăr minunat şi le vesteşte ascultători lor săi nemântuiţi: Iată, acum este timpul potrivit; acum este ziua mântuirii. Cu alte cuvinte, era despre care a profeţit Isaia ca fiind ziua mântuirii a sosit deja, prin urmare, Pavel îi îndeamnă pe oameni să se încreadă în Mântuitorul câtă vreme este încă ziua mântuirii.

Aici Pavel trece de la mesajul pe care l-a vestit, la propria sa purtare în cadrul slujbei creştine: El şi-a dat seama că întotdeauna vor fi oameni care vor găsi scuze ca să nu asculte de mesajul mântuirii. Cu atât mai bine - îşi vor fi spus aceşti oameni - când scuza o pot găsi în însăşi viaţa necorespunzătoare a predicatorului. Prin urmare, Pavel le aminteşte corintenilor că el nu a dat nimănui nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba să nu fie defăimată. Cum am arătat deja, slujba nu se referă aici la vreun post ecleziastic sus-pus, ci la slujirea lui Cristos. Nu este prezentă ideea hirotonisirii sau ordinarii făcute de către om. Slujba aparţine tuturor celor care sunt ai lui Cristos!

În versetele 4 la 10 apostolul descrie modul în care s-a străduit el să-şi desfăşoare slujba: într-o manieră ireproşabilă. Conştient de faptul că era slujitor al Celui Preaînalt, apostolul întotdeauna căuta să se poarte într-o manieră demnă de o atare chemare. Iată comentariile pertinente ale lui Denney pe această temă:

„Fântânile marelui adânc au ţâşnit în apostol, pe când medita el la aceste lucruri. La început, el este tare strâmtorat, neputând rosti cuvintele decât anevoie, unul câte unul. Dar pe când a terminat de vorbit, a ieşit la loc larg, vărsându-şi sufletul fără nici o opreliște.”

Versetele 4 şi 5 descriu suferinţele fizice pe care le-a îndurat Pavel, prin care el a fost atestat ca slujitor sincer şi credincios al Domnului. Următoarele două versete se referă la harurile creştine etalate de Pavel. Apoi în versetele 8 la 10, el aminteşte experienţele contrastante ce caracterizează slujba creştină.

Prin multă răbdare se referă, negreşit, la îndelunga răbdare a lui Pavel faţă de persoane individuale, biserici locale şi toate suferinţele care ameninţau să-l abată de la calea lui de statornicie.

Necazurile se referă probabil la persecuţiile pe care le-a îndurat pentru numele lui Cristos.

Nevoile transmit ideea privaţiunilor de care a avut parte, probabil o referire la lipsa de alimente, îmbrăcăminte şi cazare.

Strâmtorările acoperă toata gama de împrejurări nefavorabile în care s-a găsit de atâtea ori.

Pavel a suferit multe bătăi, aşa cum se arată la Fapte 16:23.

Întemniţările sale sunt pomenite şi la 2 Corinteni 11:23 iar răscoalele se referă, negreşit, la tulburările care însoţeau adesea propovăduirea evangheliei de către Pavel. (Mesajul vestit de el, potrivit căruia şi Neamurile pot fi mântuite în acelaşi mod ca şi iudeii, a provocat câteva dintre cele mai violente izbucniri de mânie.)

Muncile obositoare se referă probabil şi la munca sa de confecţionare a corturilor, dar şi la alte forme de muncă manuală istovitoare şi, bineînţeles, la călătoriile atât de epuizante pe care le-a întreprins.

În vegheri se referă la nevoia sa constantă de a fi în stare de alertă faţă de uneltirile diavolului şi eforturile duşmanilor săi de a-i face rău.

În posturi se referă probabil la abstinenţa voluntară de la mâncare, dar şi la foamea cauzată de sărăcie.

Pavel şi-a desfăşurat slujba prin curăţie, adică în sfinţenie şi puritate. El nu putea fi acuzat niciodată, pe drept, că s-ar fi făcut vinovat de imoralitate.

Slujba şi-o desfăşura şi prin cunoştinţă - adică nu era o slujbă a ignoranţei, ci a unei cunoştinţe transmise pe cale divină - fapt amplu demonstrat de dimensiunea extraordinar de cuprinzătoare a adevărului revelat în epistolele lui Pavel.

Corintenii nu aveau nevoie să li se amintească de îndelunga lui răbdare! Îngăduinţa manifestată de Pavel, în pofida tuturor păcatelor şi scădinţelor lor, trebuia să fie o dovadă suficientă a îndelungii sale răbdări.

Bunătatea lui Pavel se arăta prin modul altruist în care se jertfea pentru alţii, în atitudinea sa plină de iubire manifestată faţă de copiii lui Dumnezeu şi în înţelegerea şi compasiunea cu care îi trata pe alţii.

Sintagma prin Duhul Sfânt arată, negreşit, că tot ce făcea Pavel era prin puterea Duhului şi într-o stare de totală predare faţă de El.

Prin dragoste neprefăcută vrea să spună că dragostea atât de evidentă în viaţa apostolului Pavel faţă de alţii era sinceră şi nefăţarnică; autentică şi prezentă în toate acţiunile sale.

Prin cuvântul adevărului ar sugera că întreaga slujbă desfăşurată de Pavel era într-un spirit de ascultare faţă de cuvântul adevărului. Mai poate însemna că era o slujbă onestă, în ton cu mesajul predicat de el, adică era consecventă cu cuvântul adevărului.

Prin puterea lui Dumnezeu se referă, negreşit, la faptul că apostolul nu-şi desfăşura lucrarea cu puterile sale proprii, ci bizuindu-se în linişte pe tăria ce i-o punea la dispoziţie Dumnezeu. Unii au sugerat că ar fi vorba şi de o referire la minunile pe care apostolul fusese împuternicit să le săvârşească datorită poziţiei şi autorităţii de apostol pe care o deţinea:

Armura neprihănirii este descrisă la Efeseni 6:14-18, unde ne este prezentat un caracter drept şi consecvent. „Când un om este îmbrăcat cu armura neprihănirii practice el este impregnabil." Dacă conştiinţa noastră nu ne mustră cu privire la nici o nelegiuire faţă de Dumnezeu sau faţă de om, diavolul a pierdut în noi ţinta de a ne mai lovi.

Nu se înţelege prea clar sensul expresiei (în textul englez, n.tr.) în dreapta şi-n stânga. Una din explicaţiile cele mai plauzibile ar fi că în vechime sabia era ţinută în mâna dreaptă, iar scutul în stânga. Sabia sugerează partea activă de atac, în vreme de scutul se referă la apărare. În acest caz, Pavel pare să spună că un caracter creştin ireproşabil constituie cea mai bună armă de luptă şi de apărare.

Aici, şi în versetele 9 şi 10, Pavel descrie câteva din contrastele puternice ce se întâlnesc în slujirea Domnului Isus. Ucenicul adevărat va trăi o sumedenie de experienţe foarte diferite între ele, uneori fiind pe culmi, alteori în văi şi, bineînţeles, pe podişurile dintre aceste extremităţi! Este o viaţă de onoare şi dezonoare, de biruinţă şi de aparentă înfrângere, de elogii şi de critici. Adevăratul slujitor al lui Dumnezeu va fi ţinta unor vorbiri de rău şi a unor vorbiri de bine. Unii vor lăuda râvna şi curajul lui, pe când alţii nu vor avea decât cuvinte de dispreţ la adresa lui. El va fi adesea tratat ca un înşelător şi un impostor, dar, cu toate acestea el va fi unul care rosteşte adevărul, nefiind impostor, ci un slujitor fidel al Dumnezeului Celui Preaînalt.

Într-o anumită privinţă, Pavel era necunoscut, („un necunoscut şi totuşi un bine-cunoscut" sunt cuvintele săpate pe piatra funerară a lui John Nelson Darby (1800-1882), care a avut o slujbă mondială, foarte asemănătoare cu cea a lui Pavel) neapreciat şi greşit înţeles de către lume, dar de Dumnezeu şi de fraţii şi surorile sale de credinţă el era binecunoscut. Viaţa lui era una de moarte zilnică şi totuşi, iată că el trăia! Ameninţat, hăituit, urmărit, persecutat şi întemniţat, de îndată ce era eliberat, el se avânta în predicarea evangheliei, cu şi mai multă râvnă - fapt subliniat şi de sintagma: ca nişte pedepsiţi, măcar că nu suntem (încă) omorâţi.

Pedepsiţi se referă aici la pedeapsa pe care a suferit-o din partea oamenilor. De câte ori nu vor fi jubilat aceşti oameni, crezând că, în sfârşit, au pus capăt vieţii vijelioase a acestui apostol, pentru ca apoi să audă de faptele măreţe săvârşite de el în numele lui Cristos, în alte oraşe!

Slujba nu era lipsită de întristări, dar Pavel se bucura întotdeauna. E de prisos să mai spunem că se întrista ori de câte ori mesajul evangheliei era respins, când afla despre eşecurile copiilor lui Dumnezeu sau când constata propriile sale scădinţe. Totuşi când se gândea la Domnul şi la făgăduinţele lui Dumnezeu, avea toate motivele să privească în sus şi să se bucure.

În cele lumeşti, Pavel era sărac. Nu citim nicăieri că ar fi posedat avere sau bogăţii. Dar gândiţi-vă câte vieţi a îmbogăţit prin slujba desfăşurată de el! Deşi nu poseda nimic, totuşi avea toate lucrurile care contează.

„în aceste propoziţii pline de miez" scrie A. T. Robertson „Pavel dă frâu liber imaginaţiei sale, care străbate cerul ca un fulger printre nori."

Şi acum apostolul izbucneşte cu un îndemn înflăcărat către corinteni, ca aceştia să-şi deschidă inimile faţă de el. El le-a vorbit deschis, pe faţă, despre dragostea ce le-o poartă. Întrucât gura lui vorbeşte din plinătatea inimii, tot aşa şi gura lui Pavel le vorbeşte corintenilor din plinătatea unei inimi pline de afecţiune faţă de ei. Faptul că acesta e sensul general al versetului e demonstrat şi de următoarele cuvinte: inima ne este larg deschisă, adică gata să-i primească în dragoste.

Sau, cum se exprimă Tozer: „Pavel era un om mic de statură, dar cu o vastă viaţă lăuntrică; inima lui cuprinzătoare era adesea rănită de îngustimea ucenicilor săi. Imaginea sufletelor lor pipernicite îl umplea adesea de durere."

Orice restricţie de afecţiune între corinteni şi Pavel nu venea din partea lui, ci a lor. Poate că ei Îl iubeau cu rezerve, neştiind dacă trebuie să-l primească sau nu. În schimb, el nu era mărginit deloc în dragostea ce le-o purta. Numai ei dădeau dovadă de lipsă de iubire, nu şi Pavel.

Dacă doreau să recompenseze dragostea ce le-o purta (Pavel referindu-se aici la cei ce-i erau copii în credinţă), atunci trebuiau să lase ca afecţiunile lor faţă de el să se manifeste mai deschis, căci Pavel se purta cu ei ca un părinte. Or, şi ei trebuiau să-l iubească pe Pavel ca pe un

părinte în credinţă. Desigur, numai Dumnezeu putea aduce acest lucru la îndeplinire, dar partea lor era să-L lase pe Dumnezeu să înfăptuiască acest lucru în viaţa lor.

Traducerea Moffat prinde foarte frumos ideea din versetele 11 la 13: „O, corintenilor, eu nu v-am oprit nici un lucru; inima mea este cu totul deschisă faţă de voi. Dacă e vreo reţinere, asta e numai din partea voastră, nu şi a mea. Să facem dar un schimb drept - cum ar spune copiii! Deschideţi-vă inimile larg faţă de mine.”

Legătura dintre versetele 13 şi 14 este următoarea: Pavel le-a spus sfinţilor să fie deschişi în afecţiunile lor faţă de el. Acum el arată că un mod în care pot face acest lucru este prin separarea de orice forme de păcat şi nelegiuire. Negreşit el se gândeşte aici şi la învăţătorii falşi, care invadaseră adunarea de la Corint.

Referirea la jugul inegal ne duce cu gândul la Deuteronom 22:10, unde se spune „Să nu ari cu un bou şi cu un măgar înjugaţi împreună."

Boul era un animal curat, în vreme ce măgarul era necurat. În plus, distanţa străbătută de paşii acestor animale nu era egală, după cum nu era nici tracţiunea lor. În contrast cu această imagine, când credincioşii sunt înjugaţi la acelaşi jug cu Domnul Isus, ei constată că jugul Lui nu este greu iar povara Lui este uşoară (Matei 11:29,30).

Această secţiune din 2 Corinteni este unul din pasajele cheie din tot cuvântul lui Dumnezeu cu privire la tema separaţiei. Este o învăţătură clară asupra faptului că un credincios trebuie să se separe de necredincioşi, de fărădelege, de întuneric, de Belial, şi de idoli.

Desigur, textul se referă la relaţia căsătoriei. Un creştin nu are voie să se căsătorească cu o persoană nemântuită. Dar în cazurile în care un credincios este deja căsătorit cu un necredincios, textul de faţă nu constituie nicidecum o justificare a despărţirii sau divorţului. Voia lui Dumnezeu în asemenea cazuri este ca relaţia de căsnicie să continue neîntreruptă, în vederea mântuirii finale a celui sau celei nemântuite (1Corinteni 7:12-16).

Dar versetul 14 se referă şi la relaţiile de afaceri. Un creştin nu trebuie să-şi ia ca partener de afaceri o persoană care nu-L cunoaşte pe Domnul. Textul se referă, în egală măsură, şi la interdicţia credincioşilor de a se înscrie în societăţi şi organizaţii secrete. Căci cum ar putea cel ce este credincios al lui Cristos să se asocieze cu oameni care nu cinstesc numele Domnului Isus?

Aplicaţia versetului 14 la viaţa socială este următoarea: Un creştin trebuie să întreţine legături cu cei nemântuiţi, cu scopul de a-i câştiga pentru Cristos, dar niciodată nu va avea voie să li se alăture în consumarea unor plăceri păcătoase sau în participarea la activităţile acestora din care aceştia ar putea deduce că el nu se deosebeşte cu nimic de ei. Apoi textul de faţă se mai aplică şi la chestiunile de ordin religios: Un urmaş credincios al lui Cristos nu va dori să rămână membru într-o biserică în care persoane necredincioase au ajuns să fie acceptate, cu bună ştiinţă, ca membri.

Versetele 14 la 16 cuprind toate relaţiile importante ale vieţii:

Neprihănirea şi fărădelegea descriu întreaga sferă a comportamentului de natură morală.

Lumina şi întunericul au de a face cu informarea cu privire la lucrurile lui Dumnezeu.

Cristos şi Belial se referă la sfera autorităţii - cu alte cuvinte, la persoana sau lucrul considerat de cineva a fi stăpânul vieţii sale.

Credincios şi necredincios au de a face cu domeniul credinţei.

Templul lui Dumnezeu şi idolii se ocupă de întreg subiectul închinării unei persoane. Nu există nici o părtăşie între neprihănire şi fărădelege, acestea două aflându-se în opoziţie morală. Nici lumina nu poate avea nici o legătură cu întunericul. Când lumina pătrunde într-o cameră, întunericul se risipeşte. Ambele nu pot coexista în acelaşi timp.

Termenul Belial înseamnă „nevrednicie" sau „răutate", dar aici se referă la cel rău. Poate exista vreo pace între Cristos şi Satan? Evident că nu! Nici nu poate exista vreo legătură între un credincios şi un necredincios. A încerca să stabileşti o asemenea legătură echivalează cu a comite trădare împotriva Domnului.

Idolii nu au nimic de a face cu templul lui Dumnezeu. Întrucât aşa stau lucrurile, cum pot credincioşii avea de a face cu idolii, având în vedere că ei sunt templul Dumnezeului Celui viu? Desigur, prin termenul „idoli" se înţelege aici nu numai imagini cioplite, ci şi orice obiecte care se interpun între suflet şi Cristos. Idoli ar putea fi banii sau plăcerile sau faima sau lucrurile materiale.

Apostolul găseşte dovezi ample ale faptului că noi suntem templul Dumnezeului celui viu în pasaje cum ar fi cele de la Exod 29:45;Levitic 26:12 şi Ezechiel 37:27. Denney spune:

„(Pavel) aşteaptă de la creştini să fie plini de aceeaşi râvnă pe care o au iudeii în a păstra neştirbită sanctitatea casei lui Dumnezeu. Şi astfel el spune acum că noi suntem această casă: noi suntem cei care trebuie să ne păstrăm neîntinanţi de lume.”

Aşa stând lucrurile, Pavel lansează chemarea să ieşim afară şi citează din Isaia 52:11. Acestea sunt instrucţiunile clare pe care le emite Dumnezeu către copiii Săi, să se depărteze de orice rău. Creştinii nu trebuie să rămână în nici o situaţie rea, să nu participe la nici un rău, nici să nu încerce să remedieze răul. Programul lui Dumnezeu pentru ei este să iasă afară. Lucrul necurat din versetul acesta se referă, în principal, la lumea păgână, dar se aplică şi la orice formă de rău, fie de natură comercială, fie socială sau religioasă.

Versetul nu trebuie folosit în efortul de a propaga separarea de alţi credincioşi, întrucât creştinii sunt îndemnaţi să se străduiască „să păstreze unitatea Duhului, în legătura păcii."

De multe ori creştinilor le vine greu să rupă legături pe care le-au întreţinut de ani de zile, doar pentru a asculta de cuvântul lui Dumnezeu. Se pare însă că Dumnezeu a anticipat aceste dificultăţi în versetul 18. După ce în versetul 17 El a spus: „Vă voi primi", acum El adaugă: „Eu vă voi fi Tată şi voi îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic." Recompensa pentru că ne alăturăm lui Cristos, ieşind afară din tabăra răului, este posibilitatea de a cunoaşte părtăşia cu Tatăl într-o manieră nouă şi mult mai intimă. Nu înseamnă că devenim fii şi fiice prin ascultarea de cuvântul Său, ci se arată că suntem fiii şi fiicele Sale atunci când ne comportăm în acest fel, dânduni-se făgăduinţa că vom trăi

bucuriile şi desfătările calităţii de fiu într-o manieră cu mult mai profundă decât înainte.

„Binecuvântarea adevăratei separări (de lume) nu e cu nimic mai prejos decât însăşi comuniunea cu însuşi Dumnezeu cel măreţ".

Problema este cât se poate de acută în rândurile creştinilor evanghelici din bisericile liberale şi neo-ortodoxe, unde mereu se pune întrebarea: „Ce să fac?" Or, Dumnezeu ne dă răspuns la această întrebare în textul de faţă: creştinii trebuie să părăsească o adunare în care Domnul Isus nu este onorat şi preamărit ca Fiul preaiubit al lui Dumnezeu şi Mântuitorul lumii. Asta pentru că ei vor fi mult mai rodnici pentru Domnul ieşind dintr-o asemenea părtăşie, decât rămânând în ea.

Versetul acesta este strâns legat de cele anterioare, nefiind începutul unui paragraf, ci încheierea paragrafului care a început cu versetul 14 din capitolul 6.

Făgăduinţele din acest verset sunt cele citate în versetele 17 şi 18 din capitolul precedent. „Vă voi primi.... vă voi fi un Tată... voi îmi veţi fi fii şi fiice." Având în vedere aceste minunate făgăduinţe ale lui Dumnezeu, noi ar trebui să ne curăţim de price întinăciune a cărnii şi a duhului. Întinăciunea cărnii cuprinde toate formele de necurăţie fizică, pe când întinăciunea duhului se referă la viaţa lăuntrică a cuiva, la motivele şi gândurile care îl animă.

Dar Dumnezeu nu ne dă doar latura negativă, ci şi cea pozitivă... ducând până la capăt sfinţirea în frică de Dumnezeu.

Nu este suficient să ne dezlipim de tot ce ne întinează, ci trebuie să ne conformăm tot mai mult Domnului Isus Cristos, în viaţa noastră de zi cu zi. Versetul acesta nu spune deloc că este posibil să atingem perfecţiunea pe acest pământ. Sfinţirea practică este un proces ce durează toată viaţa. Noi devenim tot mai asemănători chipului Domnului Isus Cristos, până când, într-o zi, îl vom vedea faţă în faţă şi vom fi ca El, în toată veşnicia. Dar pe măsură ce avem tot mai multă reverenţă şi uimire plină de cutremur faţă de Dumnezeu, se naşte în inima noastră dorinţa de a deveni sfinţi. Dea Domnul să spunem împreună cu McCheyne: „Doamne, fă-mă atât de sfânt cât poate deveni un om pe acest pământ."

Deschideţi-vă inima faţă de noi!

Corintenii nu aveau motive să procedeze altfel - arată Pavel - întrucât, el n-a nedreptăţit pe nimeni, n-a vătămat pe nimeni, n-a înşelat pe nimeni. Indiferent ce învinuiri i-ar aduce criticii lui, apostolul Pavel nu a făcut nimănui nici un rău, nici nu a profitat financiar de pe urma nimănui.

Nimic din tot ce spune Pavel nu trebuie luat ca o condamnare la adresa corintenilor. El i-a asigurat, de repetate ori, de profunda lui dragoste pentru ei, acum şi în veci.

Întrucât s-a simţit atât de ataşat de sfinţii de la Corint, apostolul şi-a permis să le vorbească deschis, adresânduli-se direct. Dar pe cât de mare a fost sinceritatea lui faţă de ei, pe atât de intensă a fost lauda ce le-a adresat-o Pavel când le-a vorbit altora despre corinteni. Şi astfel ei nu trebuie să interpreteze greşit francheţea lui, ca pe o lipsă de dragoste, ci, mai degrabă, trebuie să-şi dea seama că apostolul se mândrea cu ei şi-i vorbea de bine pe oriunde mergea. Probabil că ceea ce evoca cele mai sincere cuvinte de laudă pe buzele lui Pavel la adresa corintenilor era atitudinea lor deschisă de generozitate în strângerea de ajutoare pentru sfinţii nevoiaşi de la Ierusalim. Apostolul va reveni îndată la acest subiect, tratându-l separat, dar aici el face doar o aluzie la el.

Sunt plin de mângâiere, îmi saltă inima de bucurie, în toate întristările noastre. Aceste exclamaţii sunt explicate în versetele următoare. De ce se bucura Pavel atât de mult, în pofida întristărilor sale? Răspunsul e că Tit îi adusese veşti bune cu privire la corinteni, acestea fiind sursa mângâierii şi îmbărbătării sale.

Am arătat deja cum Pavel a plecat de la Efes, călătorind spre Troa, în căutarea lui Tit. Negăsindu-l acolo, a traversat în Macedonia. Acum el arată că nici chiar sosirea lui în Macedonia nu i-a dăruit odihna căutată, întrucât şi acolo a fost tulburat şi persecutat. În afară, duşmanul lovea fără cruţare, pe când înăuntru, erau temeri şi nelinişti - legate, fără îndoială, de faptul că nu stabilise încă legătura cu Tit.

Apoi a intervenit Dumnezeu, mângâindu-l pe Pavel prin venirea lui Tit. Cu acest prilej apostolul a trăit adevărul de la Proverbe 27:17: „După cum fierul ascute fierul, tot aşa un om ascute înfăţişarea prietenului său" (Nota traducătorului: în acest punct am redat traducerea engleză, deoarece versiunea românească diferă foarte mult de cea folosită de autorul comentariului). Imaginaţi-vă plăcuta întâlnire dintre aceşti doi slujitori devotaţi ai lui Cristos! Întrebările pe care i le va fi pus Pavel lui Tit, la care acesta încerca să răspundă cât mai repede cu putinţă! (Vezi şi Proverbe 25:25).

Dar nu numai reîntâlnirea cu prietenul drag l-a umplut de bucurie pe Pavel, ci şi vestea mângâierii pe care i-o adusese lui Tit răspunsul corintenilor la scrisoarea lui Pavel.

A fost o veste bună să audă că corintenii doreau să-l vadă pe apostolul Pavel. Asta în pofida eforturilor concertate ale învăţătorilor falşi de a-i înstrăina pe sfinţi faţă de Pavel. Nu numai că ei erau dornici de a-l vedea, ci manifestau o întristare sinceră cu privire la atitudinea neatentă pe care o avuseseră faţă de păcat, tolerându-l în adunarea lor. După cum e posibil să se fi întristat la gândul că i-au pricinuit dureri apostolului. Tit l-a înştiinţat pe Pavel şi cu privire la consideraţia corintenilor faţă de apostol şi dorinţa lor sinceră de a-i fi pe plac. Astfel bucuria apostolului nu se datora doar venirii lui Tit, ci şi dovezilor palpabile ale faptului că corintenii au ascultat de instrucţiunile lui Pavel, neîncetând să-l iubească.

Chiar dacă v-am întristat prin epistola mea, nu-mi pare rău; deşi mi-a părut rău, căci văd că epistola aceea v-a întristat (deşi doar pentru puţin timp).

Epistola la care se referă Pavel ar putea fi 1Corinteni sau ar putea fi o a doua scrisoare, care nu ne-a parvenit, în care îi mustra pe sfinţi mult mai aspru.

Cu privire la regretul lui Pavel pentru că a scris epistola respectivă, trebuie să precizăm un lucru: Presupunând că se referă la 1Corinteni, asta nu schimbă cu nimic subiectul inspiraţiei. Lucrurile pe care le-a scris apostolul au fost chiar poruncile din partea Domnului. Totuşi, Pavel nu era decât om, supus descurajărilor şi neliniştilor proprii tuturor oamenilor, cum explică şi Williams:

„Distincţia dintre scriitor şi inspiraţia scrierilor sale apare în versetul 8. El ştia că prima sa scrisoare a fost inspirată, cuvintele acesteia fiind „poruncile Domnului". Dar, întrucât şi el era doar un om slab, supus simţămintelor şi afecţiunilor, s-a cutremurat pentru ca nu cumva scrisoarea să-i înstrăineze de corinteni şi să-i îndurereze. Este un caz interesant de distincţie între individualitatea profetului şi mesajul pe care i l-a dat Duhul Sfânt."

În concluzie, Pavel spune următoarele: Când corintenii au citit prima oară scrisoarea lui, s-au simţit mustraţi şi îndureraţi. După ce le-a expediat scrisoarea, apostolul a anticipat reacţia pe care o vor avea la primirea ei şi s-a întristat. Nu pentru că ar fi considerat că ar fi greşit faţă de ei. Mai degrabă îi părea rău că prin îndeplinirea datoriei faţă de Domnul, făcând ceea ce-i cerea El, a fost necesar ca pentru o vreme alţi să treacă prin întristare, pentru ca planul lui Dumnezeu pentru viaţa lor să se împlinească.

În ultima parte a versetului 8, Pavel subliniază că deşi scrisoarea le-a produs întristare, totuşi asta a fost doar pentru puţin timp. Primul efect al scrisorii a fost de a provoca durere. Dar întristarea nu a durat. Întreg procesul descris de apostol aici ar putea fi comparat cu operaţia efectuată de un chirurg. Pentru ca acesta să poată extirpa o infecţie din organism, este nevoie să facă o incizie adâncă în carnea pacientului. Desigur, chirurgul nu se bucură deloc că trebuie să-i cauzeze dureri pacientului, dar ştie că trebuie să facă aceasta pentru a-l însănătoşi, în special dacă pacientul este un prieten apropiat, chirurgul va fi acut conştient de suferinţa pe care va trebui să i-o cauzeze. Dar el îşi va da seama că suferinţa este temporară şi că pacientul consimte să i se aplice dureroasa operaţie, pentru ca, în cele din urmă, el să iasă însănătoşit din această experienţă neplăcută.

Pavel nu s-a bucurat că a trebuit să-i întristeze pe corinteni, ci de faptul că întristarea lor temporară i-a condus la pocăinţă. Cu alte cuvinte, întristarea lor a dus la o schimbare de atitudine, care s-a transpus în practică printr-o schimbare a purtării lor. Pocăinţa, spune Hodgel, „nu este doar o schimbare de scop, ci include şi o schimbare a inimii, care duce la o îndepărtare de păcat, cu întristare în inimă pentru acest păcat şi totală silă de el, şi alipire de Dumnezeu."

Întristarea corintenilor era după voia lui Dumnezeu: era acel gen de întristare pe care doreşte să-l vadă Dumnezeu în noi. Datorită întristării şi pocăinţei lor sincere, de natură evlavioasă, ei nu au suferit nici un efect permanent de pe urma mustrării de care au avut parte din partea apostolului Pavel.

Versetul acesta arată contrastul dintre întristarea după voia lui Dumnezeu şi întristarea lumii. Întristarea după voia lui Dumnezeu este întristarea care-l cuprinde pe cineva după ce a săvârşit un păcat, întristare care-l conduce la pocăinţă. El îşi dă seama că Dumnezeu îi vorbeşte şi astfel se situează de partea lui Dumnezeu, împotriva lui şi împotriva păcatului său.

Când Pavel spune că întristarea după voia lui Dumnezeu duce la pocăinţă, asta nu înseamnă neapărat că el se gândeşte la mântuirea sufletului, (deşi şi această variantă este valabilă). La urma urmelor, corintenii erau deja mântuiţi. Dar aici termenul mântuire este folosit pentru a descrie izbăvirea de orice fel de păcat, robie sau asuprire din viaţa cuiva.

Se pune întrebarea dacă sintagma: pentru care nu este regret se referă la pocăinţă sau la mântuire. Întrucât este la fel de adevărat că nimeni nu regretă nici pocăinţa nici mântuirea, întrebarea rămâne deschisă.

Întristarea lumii nu este adevărata pocăinţă, ci doar remuşcare, producând amărăciune, împietrire a inimii, disperare şi, în cele din urmă, moarte - aşa cum reiese din exemplul lui Iuda Iscarioteanul. Lui Iuda nu i-a părut rău de urmările pe care le-a produs păcatul lui asupra Domnului Isus, ci a simţit remuşcare pentru consecinţele groaznice pe care le-a atras acţiunea sa asupra lui însuşi.

Apostolul menţionează experienţa corintenilor ca exemplu a adevărului exprimat de el în versetul 10. Tocmai întristarea despre care vorbise el în acel verset s-a manifestat în viaţa lor. Sau, cum am spune noi astăzi: „Ca dovadă a faptului că aţi fost întristaţi după voia lui Dumnezeu," după care apostolul enumera diversele rezultate ale întristării lor evlavioase.

Mai întâi de toate, această întristare după voia lui Dumnezeu a produs în ei frământare sau grijă. Dacă acest pasaj se referă la cazul de disciplină descris în întâia Epistolă către Corinteni, atunci sintagma aceasta înseamnă că, deşi la început ei au fost nepăsători, ulterior s-au îngrijorat cu privire la această situaţie.

În al doilea rând, el spune: ce dezvinovăţire, prin asta neînţelegându-se că ei ar fi încercat să se justifice sau să se scuze, ci mai degrabă au încercat să ia acţiuni energice, de îndreptare a situaţiei, ferindu-se să nu se facă vinovaţi şi de alte greşeli în această privinţă. Schimbarea atitudinii lor este cea care a dus la schimbarea intervenită în faptele lor.

Ce indignare se referă probabil la atitudinea lor faţă de păcătosul în cauză, şi faţă de ocara pe care a adus-o asupra numelui lui Cristos. Dar cel mai probabil este că se referă la propria lor atitudine faţă de ei înşişi, pentru faptul că au tolerat un asemenea păcat, fără să ia nici o acţiune.

Ce frică se referă, negreşit, la frica de Domnul, deşi în ea ar putea să fie cuprinsă şi teama că ar putea fi vizitaţi de apostol, care în asemenea situaţie ar veni la ei cu nuiaua.

Ce dorinţă aprinsă sau ce dor. Majoritatea comentatorilor sunt de acord că aceasta se referă la dorul sincer ce s-a aprins în sufletul lor de a-l vedea pe apostolul Pavel din nou în mijlocul lor. Dar în acelaşi timp poate fi o referire la dorinţa puternică nutrită de ei de a vedea corectarea greşelii şi îndepărtarea răului din mijlocul lor.

Ce râvnă e considerat de unii ca o referire la râvna lor pentru slava lui Dumnezeu, pentru refacerea păcătosului, pentru propria lor curăţire de întinarea în chestiunea respectivă sau râvna de a se situa de partea apostolului.

Ce răzbunare se referă la acţiunea de îndreptare a păcătosului din cadrul adunării, la hotărârea lor de a pedepsi păcatul.

După care Pavel adaugă: în toate privinţele v-aţi dovedit curaţi de fapta aceea. Desigur, prin asta nu se înţelege că nu au avut nici ei partea lor de vină, ci doar aceea că au făcut tot ce se putea pentru a îndrepta situaţia, luând acţiunile care s-ar fi cerut de la început.

Avem patru probleme majore în acest verset.

Mai întâi, prin cuvintele v-am scris la care scrisoare se referă Pavel?

În al doilea rând, cine este cel care a nedreptăţit?

În al treilea rând, cine este cel ce a fost nedreptăţit?

Şi, în fine, ultima parte a versetului trebuie tradusă: marea noastră râvnă (grijă) pentru voi, sau „grija voastră pentru noi"?

Cât priveşte scrisoarea, ar putea fi vorba de 1Corinteni sau de o altă scrisoare, ulterioară, care nu ne-a parvenit. Cel ce a nedreptăţit ar putea fi omul vinovat de incest de la 1Corinteni 5 sau ar putea fi un răzvrătit din cadrul bisericii. Dacă Pavel se referă la cel răzvrătit, atunci cel nedreptăţit este propriul tată al acestui om. Pe de altă parte, dacă nedreptăţitorul a fost un răzvrătit din biserică, atunci persoana lezată a fost chiar Pavel sau o altă victimă neidentificată.

În versiunile KJV şi NKJV ultima parte a versetului este redată astfel: but that our care for you in the sight of God might appear to you („ci ca grija noastră pentru voi, în faţa lui Dumnezeu, să vi se arate"). Majoritatea traducerilor moderne ale Bibliei redau acest text în manieră similară versiunii NASB: „pentru ca preocuparea noastră pentru voi să vi se aducă la cunoştinţă, în faţa lui Dumnezeu."

Întrucât scrisoarea sa a avut efectul dorit, Pavel a fost mângâiat. Corintenii s-au pocăit şi s-au raliat de partea sa iar Pavel a fost îmbărbătat de entuziasmul manifestat de Tit cu privire la sfinţii de la Corint. Iar apostolul a fost înviorat să ia din nou legătura, în această manieră, cu ei.

Se pare că înainte de a-l fi trimis apostolul pe Tit la Corint, i-a vorbit în termeni călduroşi despre credincioşii de acolo. Acum el afirmă că lauda exprimată de el cu privire la ei nu s-a dovedit neadevărată, ci tot ce a spus despre corinteni a putut fi adeverit de Tit, prin propria sa experienţă trăită în mijlocul lor. După cum tot ce le-a spus apostolul corintenilor era adevărat, tot aşa şi lauda sa cu ei înaintea lui Tit a fost adevărată.

Evident, Tit nu ştia ce primire avea să i se facă la sosirea în sudul Greciei. Poate că se aşteptase la cel mai sumbru scenariu şi, când colo, corintenii i-au făcut o primire cât se poate de caldă. Ba mai mult, i-au mers la inimă, supunându-se îndrumărilor date de apostol prin Tit.

Când apostolul spune că ei l-au primit pe Tit cu frica şi cutremur, asta nu înseamnă că au fost terorizaţi de el, ci, mai degrabă, că au avut o atitudine de reverenţă înaintea Domnului în această privinţă şi o dorinţă sinceră de a-i fi plăcuţi.

Când Pavel spune că a avut încredere în sfinţi cu privire la toate lucrurile, nu trebuie să citim în aceste cuvinte mai mult decât se cuvine. În mod sigur, apostolul nu-i considera pe corinteni infailibili sau în neputinţa de a păcătui. Mai degrabă, cuvintele reflectă faptul că încrederea pe care o pusese apostolul în ei şi de care se lăudase în faţa lui Tit nu a fost în zadar. Corintenii s-au dovedit cu adevărat vrednici de încrederea acordată. Negreşit se referă şi la faptul că întrucât ei au avut atitudinea corespunzătoare faţă de chestiunea discutată la întâi Corinteni, acum apostolul considera încrederea ce le-a acordat-o pe deplin justificată.

Versetul acesta aduce o complinire la prima secţiune din 2Corinteni, unde, aşa cum am văzut, este vorba despre descrierea amănunţită a slujbei apostolului şi efortul lui susţinut de a întări legăturile existente între corinteni şi el. Capitolul următor se ocupă de „harul dărniciei".

Pavel dorea ca credincioşii să cunoască modul neobişnuit în care harul lui Dumnezeu s-a manifestat între credincioşii din bisericile din Macedonia (nordul Greciei). Filipi şi Tesalonic au fost două dintre oraşele în care s-au sădit biserici. Modul particular în care au arătat aceşti macedonieni că au primit harul lui Dumnezeu a fost prin dărnicia lor.

Aceşti credincioşi trecuseră prin multe încercări de necazuri. În mod obişnuit, oamenii încercaţi astfel ar fi înclinaţi să-şi economisească fiecare bănuţ, ca să nu rămână descoperiţi în viitor. Mai ales, dacă nu erau cu dare de mână, cum era cazul macedonienilor, care nu prea aveau bani. Totuşi bucuria lor creştină a fost atât de mare încât, atunci când au aflat de nevoia celor de la Ierusalim, s-au comportat cu totul diferit de cum s-ar purta oamenii, dând cu multă generozitate. Ei au fost, astfel, în stare să combine multele lor necazuri, bucuria, sărăcia lor lucie cu belşugul lor de dărnicie.

Generozitatea lor avea şi alte faţete unice, întrucât dărnicia lor nu era raportată la puterea lor de a da, ci mergea cu mult peste puterile lor. De asemenea, ei au dat de bunăvoie, adică spontan, fără să li se fi impus acest lucru, sau să se fi exercitat presiuni asupra lor sau să fi fost nevoie să fie convinşi.

Atât de pătrunşi erau ei de gravitatea situaţiei sfinţilor de la Ierusalim, încât l-au rugat pe Pavel fierbinte să le dea prilejul de a lua parte la strângerea de ajutoare pentru aceşti credincioşi. Poate că apostolul a ezitat să accepte generozitatea lor, ştiind cât de săraci erau ei înşişi, la ora aceea. Ei nu s-au lăsat însă, ci au insistat să-şi aducă propria lor contribuţie la această acţiune de ajutorare.

Probabil că Pavel se aşteptase sau sperase ca ei să dea la fel ca ceilalţi muritori: la început cu strângere de inimă, iar mai apoi cu mai multă largheţe, pe măsură ce creşteau presiunile exercitate asupra lor. Dar nu aşa au dat macedonienii! Aceşti creştini preaiubiţi s-au dat mai întâi pe ei înşişi Domnului, şi apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu. Adică Pavel arată că mai întâi aceşti credincioşi s-au predat pe ei înşişi lui Cristos, după care au dat cu mână largă lui Pavel, din dorinţa de a ajuta la strângerea de ajutoare pentru credincioşii de la Ierusalim. În realitate, ei i-au spus lui Pavel: „Noi ne-am dăruit pe noi înşine Domnului iar acum ne dăruim ţie, ca administrator al Lui. Spune-ne ce trebuie să facem, căci eşti apostol al lui Cristos, Domnul nostru."

„Contribuţiile pentru lucrarea Domnului" spune G. Campbell Morgan, „au valoare doar în măsura în care sunt daruri venite din partea unora care s-au dăruit pe ei înşişi lui Dumnezeu."

Apostolul era atât de încântat de pilda macedonienilor, încât acum dorea ca şi corintenii să procedeze la fel. De aceea spune el că l-a îndemnat pe Tit să încheie lucrarea începută la Corint. Cu alte cuvinte, când Tit a vizitat Corintul prima oară, le-a prezentat prima dată chestiunea strângerii de ajutoare. Acum, când revine la ei, are misiunea de a se asigura că intenţiile lor bune se vor transforma în acţiuni concrete.

Întrucât corintenii erau fruntaşi în atâtea privinţe, Pavel doreşte ca ei să se evidenţieze acum şi în chestiunea dărniciei. El le acordă credit pentru că abundau în credinţă, în cuvânt, în cunoaştere, în orice râvnă şi în dragostea lor pentru el. În prima sa epistolă, apostolul Pavel îi lăudase pentru cunoştinţa şi vorbirea lor. Aici apostolul adaugă încă vreo câteva virtuţi, evidenţiate de vizita lui Tit la Corint.

Sintagma în credinţă ar putea descrie o puternică credinţă în Dumnezeu, darul credinţei sau credincioşie în relaţiile cu semenii lor.

În cuvânt (vorbire) se referă, negreşit, la predilecţia lor pentru vorbirea în limbi, temă dezbătută pe larg în prima epistolă.

În cunoaştere se referă probabil la darul carismatic sau la capacitatea lor de a pătrunde adevăruri spirituale.

În orice râvnă - relevă statornicia şi râvna lor pentru lucrurile lui Dumnezeu.

În fine, dragostea lor pentru Pavel este de asemenea evidenţiată. Acum Pavel ar dori să adauge o altă trăsătură la lista celorlalte, anume: „în toată generozitatea." Denney ne avertizează cu privire la următorul pericol:

„...omul care abundă în interese spirituale, este fervent, rugativ, plin de afecţiune, în stare să ia cuvântul în Biserică, dar incapabil de a da bani din buzunarul lui.”

Pavel nu le porunceşte corintenilor să facă acest lucru, pe un ton aspru sau legalist. Mai degrabă, el ar dori să pună la probă sinceritatea lor, în special în lumina râvnei sau statorniciei creştinilor macedonieni în această privinţă. Când Pavel afirmă că nu spune lucrul acesta ca o poruncă, nu recunoaşte prin aceasta că nu ar fi fost inspirat, ci, pur şi simplu, că dărnicia lor trebuie să pornească din inimă, întrucât lui Dumnezeu îi place omul care dă cu voioşie.

Aici apostolul Pavel introduce unul din cele mai măreţe versete din această măreaţă epistolă. Pe fondul împrejurărilor deloc roze în care îşi duceau macedonienii şi corintenii viaţa, el zugrăveşte portretul minunat al celei mai generoase Persoane care a trăit vreodată.

Cuvântul har e folosit într-o sumedenie de sensuri în Noul Testament, dar aici are, negreşit, înţelesul de generozitate. Cât de generos a fost Domnul Isus? Atât de generos încât a dat tot ce a avut de dragul nostru, pentru ca noi, prin sărăcia Lui, să devenim bogaţi pe veci. Moorehead comentează pe această temă:

„El a fost bogat în posesiuni, putere şi omagiu, părtăşie şi fericire. El a devenit sărac în poziţia ocupată în viaţă, împrejurări şi în relaţiile Sale cu oamenii. Noi suntem îndemnaţi să dăm ceva bani, îmbrăcăminte şi alimente. Dar El S-a dat pe Sine.”

Versetul acesta ne învaţă despre pre-existenta Domnului Isus. Când era El bogat? Desigur, nu când a venit El în lume, sub chipul pruncului din ieslea Betleemului! Şi, bineînţeles, nu în timpul celor treizeci şi trei de ani de peregrinare, „ca străin fără locuinţă în lumea creată de însăşi mâinile Sale." El a fost bogat într-o eternitate trecută, locuind cu Tatăl în curţile raiului. Dar S-a făcut sărac. Asta se referă nu numai la Betleem, ci şi la Nazaret, Gheţimani, Gabata şi Golgota. Şi toate acestea au fost făcute pentru noi, aşa încât noi, prin sărăcia Lui să ne îmbogăţim.

Dacă aşa stau lucrurile - şi, negreşit aşa stau! - atunci ar trebui să nu mai putem de bucurie pentru prilejul şi privilegiul pe care-l avem de a-i da tot ce posedăm şi suntem. Nici un argument nu poate fi mai convingător decât acesta, în întreaga discutare de către Pavel a subiectului dărniciei creştine.

Acum apostolul revine la corinteni, care se gândiseră să facă o colectă pentru sfinţii nevoiaşi, înainte ca macedonienii să se fi decis să ia această acţiune. Corintenii începuseră această acţiune înainte ca macedonienii să înceapă strângerea de fonduri. Prin urmare, ei trebuie să rămână consecvenţi, terminând ceea ce au început acum un an. Or, asta ar fi în avantajul lor, întrucât ar dovedi sinceritatea şi consecvenţa lor.

Indiferent de motivul întârzierii lor, Pavel le spune că ei nu trebuie să-l nesocotească, ci să termine acum ceea ce au început cu atâta grabă. Lucrul acesta trebuie să-l facă pe măsura putinţei lor de atunci, şi nu după posibilităţile pe care le-ar avea în viitor, când le-ar spori averile.

Se pare că corintenii întârziaseră strângerea ajutoarelor pentru sfinţii nevoiaşi de la Ierusalim în speranţa că vor putea trimite ajutoare mai substanţiale la o dată ulterioară. Aici li se aminteşte însă că nu se pune problema cantităţii ajutoarelor pe care le-ar putea trimite. Tot ce se cere este să existe o dorinţă sinceră în inimă de a lua parte la această acţiune de ajutorare, după care Dumnezeu va accepta darul, indiferent cât de mic ar fi acesta. Gândul din inima cuiva este cel care contează!

Scopul urmărit de Pavel nu este de a-i împovăra financiar pe corinteni. El nu vrea ca biserica de la Ierusalim să fie uşurată, iar biserica de la Corint să fie împovărată sau sărăcită.

Versetul acesta descrie programul instituit de Dumnezeu pentru ajutorarea celor nevoiaşi din cadrul bisericii Domnului Isus Cristos. Scopul urmărit de Domnul este ca ori de câte ori se iveşte o nevoie într-o anumită privinţă în rândul creştinilor să existe imediat o revărsare de ajutoare din alte regiuni unde se află creştini către locul unde se manifestă nevoile în acel moment. Aceste schimburi permanenţe de ajutoare ar duce la o egalitate între bisericile din toată lumea.

Astfel, la ora când scria Pavel aceste rânduri urma să se manifeste o revărsare de fonduri din Corint, Macedonia şi din alte părţi către Ierusalim. Poate că în viitor sfinţii de la Ierusalim vor fi într-o stare mai bună, iar cei din Corint vor trece prin nevoi. În cazul acesta, s-ar inversa direcţia revărsării fondurilor. Acum nevoia s-a ivit la Ierusalim, dar în viitor ar putea fi rândul corintenilor să ducă lipsă şi în acest caz sfinţii de la Ierusalim le vor veni în ajutor.

Acest principiu de egalitate este subliniat prin citatul din Exod 16:18. Când copiii lui Israel au ieşit să culeagă mană, unii au reuşit să strângă mai mult decât alţii. Dar nu a avut importanţă, pentru că atunci când s-a distribuit mana, fiecare a primit aceeaşi cantitate - un omer, respectiv 2,35 litri. Deci „Cine strânsese mult n-avea prea mult şi cine strânsese puţin nu ducea lipsă." Dacă cineva încerca să stocheze mană, aceasta făcea viermi!

Procesul de egalizare nu s-a petrecut printr-un miracol, ci datorită faptului că cei ce aveau mult împărţeau cu cei ce nu aveau suficient, cum relevă şi Hodge:

„Lecţia pe care o învăţăm din Exod şi de la Pavel este că, între copiii lui Dumnezeu, belşugul excesiv al unora trebuie folosit pentru împlinirea nevoilor altora; şi că orice încercare de contramandare a acestei legi va duce la ruşine şi pierdere. Proprietatea este ca mana: nu suferă să fie stocată.

Cam pe aceeaşi linie se situează şi acest citat, dintr-o sursă necunoscută:

„Dumnezeu intenţionează ca fiecare om să împartă cu alţii bunurile de care are parte în viaţă. Unii adună mai mult, alţii mai puţin. Cei care posedă mai mult trebuie să împartă cu cei ce au mai puţin. Dumnezeu nu permite distribuţia inegală a proprietăţii cu scopul de a le da bogaţilor prilejul de a se bucura de belşugul lor, ci pentru ca să-l împartă cu săracii.”

În următoarele două versete Tit este elogiat pentru atitudinea excelentă pe care a avut-o în această privinţă. Mai întâi, I se aduc mulţumiri lui Dumnezeu pentru că a pus în inima lui Tit aceeaşi râvnă pentru corinteni. Pavel a avut o comuniune spirituală cu acest colaborator al său. Aceeaşi povară pe care o avea şi apostolul faţă de corinteni a fost împărtăşită de Tit.

Pavel l-a îndemnat pe Tit să meargă la Corint şi să le transmită credincioşilor de acolo această scrisoare, dar îndemnul nu a fost necesar, deoarece Tit voia să meargă acolo de bunăvoie.

Sintagma a pornit... spre voi ar trebui să fie redată astfel: „se duce spre voi", întrucât este un exemplu al aşa-numitului timp „aorist" din limba greacă, conform căruia acţiunea este privită nu din perspectiva clipei când a redactat Pavel această epistolă, ci din aceea a corintenilor, când aveau ei s-o citească. Tit este în mod sigur cel ce a dus această scrisoare la Corint, dar n-a pornit într-acolo până când Pavel nu a încheiat redactarea ei.

Versetele 18 la 22 se referă la alţi doi fraţi creştini care aveau să-l însoţească pe Tit în această călătorie. Primul este descris în versetele 18 la 21 iar al doilea în versetul 22, ambii rămânând anonimi.

Acest pasaj din Scriptură este de mare valoare, întrucât ne arată măsurile de precauţie pe care le-a luat Pavel în mânuirea fondurilor, ca nu cumva să poată cineva să-l acuze că ar fi întrebuinţat greşit aceşti bani.

Primul frate menţionat a fost cel vrednic de laudă datorită lucrării sale în evanghelie. Opiniile sunt împărţite cu privire la identitatea sa. Unii spun că a fost Luca, alţii Sila iar alţii Trofim. Încercând să stabilim cu precizie despre cine este vorba, e posibil să pierdem miezul spiritual al versetului. Oare la voia întâmplării a fost omis numele acestui lucrător creştin? Una din trăsăturile unui ucenic adevărat este că acesta trebuie să lucreze, de multe ori, în anonimat. Vezi pilda slujnicei care a jucat un rol atât de important în viaţa leprosului Naaman. Tot aşa a fost şi cu băieţaşul care a pus la dispoziţia Domnului Isus traista lui cu merinde, cu ocazia înmulţirii pâinilor şi peştilor.

Acest frate ne-menţionat a fost ales de biserici să efectueze călătoria legată de predarea acestui dar (în româneşte: „har", n.tr.). Cu alte cuvinte, el a fost numit să se numere printre solii care au transmis destinatarilor aceste ajutoare benevole. Apostolul se considera pe sine şi pe ceilalţi asociaţi ai lui drept slujitori sau administratori ai acestei lucrări a harului, pe care ei o făceau pentru slava Domnului însuşi, prin care doreau să demonstreze dorinţa şi disponibilitatea lor de a-i sluji pe sfinţii nevoiaşi de la Ierusalim.

Apostolul a dat dovadă de suficientă înţelepciune ca să nu se încumete să mânuiască singur aceşti bani sau să-i încredinţeze unui singur om, ci a ţinut morţiş să-i predea unui grup de două sau mai multe persoane. Căci asta ne spune versetul 20. Pentru a se evita orice posibilitate de bârfă sau de vorbire de rău, el a avut grijă ca acest belşug de ajutoare să fie mânuit în aşa fel încât să nu se facă nici un rău.

Căci căutăm să lucrăm cinstit. Pavel s-a străduit întotdeauna ca acţiunile lui să fie cinstite nu numai înaintea Domnului, ci şi înaintea oamenilor. Morgan face următoarea remarcă pe această temă: „Este treaba comunităţii creştine să-şi desfăşoare activitatea în aşa manieră încât oamenii din lume să nu aibă nici un temei să bănuiască vreo acţiune contrară neprihănirii, în toate lucrările sale."

Versetul acesta este aproape identic cu cel de la Proverbe 3:3,4 din ediţia Septuaginta.

Aici întâlnim un alt frate necunoscuscut pe care Pavel l-a desemnat să-şi dea concursul la îndeplinirea cu succes a acestei lucrări importante. Râvna acestui frate fusese încercată de multe ori în trecut, iar acum el a dat dovadă de aceeaşi râvnă deosebită în îndeplinirea acestei misiuni speciale, din cauza marii lui încrederi în fraţii corinteni.

În acest punct ediţia NKJV spune: datorită marii încrederi pe care noi o avem în voi. Cuvintele noi o avem (tipărite în litere cursive) indică faptul că au fost adăugate, dar mulţi susţin că sensul propoziţiei ar fi altul, respectiv: pe care el o are. În acest caz, ar însemna că Pavel îl elogiază pe acest frate anonim nu numai pentru credincioşia manifestată în trecut, ci şi pentru interesul deosebit arătat cu această ocazie, datorită încrederii pe care el o avea în corinteni.

Prin urmare, Pavel spune că dacă va întreba cineva cu privire la aceşti trei oameni, corintenii să le spună că Tit este părtaşul şi conlucrătorul lui Pavel în interesul corintenilor şi că ceilalţi doi fraţi sunt trimişii bisericilor şi slava lui Cristos. Sintagma slava lui Cristos este o descriere plină de patos a acestor oameni. Tocmai pentru faptul că ei sunt trimişii bisericilor au fost ei numiţi astfel. Datorită purtării lor, lucrarea Domnului străluceşte înaintea oamenilor, ei aducând astfel slavă Domnului şi reflectând slava Lui.

Având în vedere toate acestea, corintenii trebuie să le facă o primire caldă, pentru ca Pavel să nu se fi lăudat degeaba cu ei, când le-a încredinţat acest dar de preţ pentru sfinţii de la Ierusalim. Aceasta trebuie să constituie o dovadă pentru bisericile din jur despre dragostea creştină. Phillips traduce astfel versetul 24: „Prim urmare, daţi-le şi voi, şi toate bisericile prilejul să vadă cât de sinceră este dragostea voastră, adeverind astfel toate lucrurile minunate care s-au spus despre voi!"

Deşi Pavel nu avea nevoie să le scrie corintenilor cu privire la trimiterea de ajutoare financiare sfinţilor nevoiaşi, totuşi el a făcut-o. Parcă se degajă o notă de ironie în acest verset, întrucât ştim că în anumite privinţe a fost nevoie să le scrie. Ei au manifestat încă de la început disponibilitatea lor de a participa la strângerea de ajutoare pentru cei din Ierusalim. Cât priveşte dorinţa lor, nimic de zis: era de lăudat. Dar ei nu au făcut şi pasul următor, transpunând în practică dorinţa lor. De aceea Pavel consideră că e nevoie totuşi să le amintească de necesitatea aducerii la îndeplinire a intenţiilor lor bune.

Nu era nici o îndoială cu privire la bunele lor intenţii, căci de îndată ce au auzit de nevoia ce exista la Ierusalim, ei şi-au manifestat râvna şi imboldul de a da o mână de ajutor. De fapt, Pavel se şi lăudase cu ei în faţa creştinilor din Macedonia. El le spusese că Ahaia fusese gata cu un an în urmă. Prin „Ahaia", situată în sudul Greciei, se înţelege aici Corintul, întrucât oraşul făcea parte din această regiune. Când au auzit macedonienii că creştinii de la Corint fuseseră gata cu un an înainte, mulţi dintre ei au fost însufleţiţi, molipsindu-se de râvna creştină a dărniciei şi hotărându-se să dea şi ei cu mână largă.

Când Pavel spune că i-a trimis pe fraţi, din nou sensul este la timpul prezent, adică îi trimite acum. Folosirea timpului trecut priveşte acţiunea din perspectiva destinatarilor scrisorii, care vor fi privit această acţiune ca pe ceva deja săvârşit, în trecut.

Fraţii de aici sunt cei menţionaţi în capitolul precedent: Tit şi cei doi creştini anonimi, trimişi de Pavel pentru ca el să nu se fi lăudat în zadar cu privire la dorinţa acestora de a strânge ajutoarele. Misiunea celor trei fraţi era de a se asigura că s-au făcut toate pregătirile pentru strângerea ajutoarelor înaintea de a sosi Pavel acolo.

Când avea să se deplaseze Pavel din Macedonia la Corint, era de aşteptat ca el să fie însoţit de un frate din Macedonia. Ce penibil ar fi fost pentru Pavel să constate că, după ce s-a lăudat cu corintenii, să vină apoi la ei cu unul din acei macedonieni, şi să constate că corintenii nu au făcut nimic în direcţia strângerii de ajutoare pentru sfinţii de la Ierusalim! Într-o asemenea eventualitate, nu numai că încrederea lui Pavel în corinteni ar fi făcută de ruşine, dar chiar corintenii înşişi ar fi puşi într-o situaţie penibilă, pentru că nu şi-au adus la îndeplinire promisiunea. Iată cât de grafic traduce Phillips acest verset:

„Căci între noi fie vorba: nu s-ar cădea ca, dacă unii din macedonieni mă vor însoţi în călătoria mea la voi, să vă găsească nepregătiţi pentru acest act de generozitate! Noi (şi bine înţeles voi) ne-am simţi, în acest caz, foarte ruşinaţi, după ce ne-am lăudat atât de mult cu voi, acordându-vă încredere.”

Prin urmare, aceasta l-a determinat pe Pavel să considere că este necesar să-i îndemne pe aceşti trei fraţi să se ducă la Corint, înainte de a sosi el însuşi acolo, misiunea lor fiind de a pregăti darul lor generos dinainte, dar pe care au promis că-l vor face sfinţilor de la Ierusalim.

Să întregească dinainte binecuvântarea promisă de voi, ca să fie gata, ca o binecuvântare, nu cu zgârcenie. Nu s-a pus de la început problema de a scoate cu cleştele aceste fonduri de la sfinţii din Corint sau de a-i extorca, ci darurile trebuiau să izvorască din spiritul lor de generozitate, fiind absolut benevole.

În versetele 6 la 15 apostolul Pavel enumera câteva dintre recompensele minunate şi beneficiile dărniciei creştine. Mai întâi, apostolul enunţă legea recoltei. Este un fapt îndeobşte cunoscut în agricultură că pentru a avea o recoltă îmbelşugată, trebuie să faci o însămânţare cât mai substanţială.

Când vine vremea semănatului, agricultorul e confruntat cu o întrebare: să semene toată cantitatea de seminţe, sau să rezerve o parte pentru consumul familiei sale, în lunile următoare? Ideea care se desprinde din acest verset este că dacă va semăna din plin, va şi culege roade din plin, în raport cu cantitatea însămânţată.

Să nu uităm că fermierul nu seceră exact cantitatea de seminţe pe care a sădit-o, ci mult mai mult - proporţional cu cât a semănat. Tot aşa este şi cu dărnicia creştină: nu se pune problema de a primi exact ceea ce ai dat, ci proporţional cu darul făcut de tine. Şi apoi trebuie precizat că ceea ce vei primi înapoi nu va fi neapărat sub formă de bani, cât sub formă de binecuvântări spirituale.

Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui. Asta pentru că va trebui să ia în considerare propriile sale nevoi şi necesarul acoperirii acestora. El va trebui să se gîndească apoi şi la obligaţiile pe care le va avea de îndeplinit în cursul normal al treburilor zilnice. Dar, mai presus de acestea, el va trebui să se gândească la fraţii şi surorile sale de credinţă şi la lucrurile pe care le aşteaptă Cristos de la el. Ţinând cont de toate aceste lucruri, el nu trebuie să dea cu părere de rău sau de nevoie. Asta pentru că cineva poate să dea ajutor, dar să nu o facă cu bucurie. De multe ori, oamenii dau ajutoare datorită presiunilor psihologice exercitate asupra lor sau ca să nu se facă de ruşine. Numai că aceasta nu este dărnicia adevărată, întrucât pe cine dă cu bucurie îl iubeşte Dumnezeu. Unii au remarcat că termenul hilar provine din cuvântul hilaron, din originalul grec, care a fost tradus în engleză prin „vesel" iar în română prin „cel ce dă cu bucurie".

Are Dumnezeu nevoie de banii noştri? Nu, întrucât vitele de pe o mie de dealuri sunt ale Lui şi dacă ar avea, cu adevărat, nevoie de ceva, nu ne-ar cere nouă să-I dăm (Psalmul 50:10-12). Ceea ce contează însă înaintea lui Dumnezeu este atitudinea inimii noastre. Domnului Îi place să vadă un creştin care este atât de plin de bucuria Sa încât va dori să împartă ce are cu alţii.

Lui Dumnezeu îi place de cel ce dă cu voie bună pentru că, aşa cum arată Jowett:

„Dărnicia făcută cu voioşie izvorăşte din dragoste şi, prin urmare, este interacţiunea dintre două persoane care se iubesc şi au comuniune între ele. Dărnicia este limbajul prin care se exprimă dragostea, altă modalitate de exprimare neavând. „Căci atât de mult a iubit Dumnezeu... încât a dat" Dragostea îşi trage seva din însăşi actul dăruirii de sine. Singura avere cu care se mândreşte este bucuria predării. Dacă dragostea are toate lucrurile, tot atât de adevărat este că ea nu posedă nimic.”

Aici ni se face promisiunea că dacă cineva doreşte să fie cu adevărat generos, Dumnezeu îi va da prilejul de a-şi exprima generozitatea. Harul apare aici ca sinonim al resurselor. Dumnezeu poate să ne dea resursele necesare pentru ca nu numai noi înşine să avem de ajuns, ci să putem să împărţim şi cu alţii ceea ce avem, pentru ca să fim plini de orice faptă bună.

Observaţi ce mult subliniază versetul acesta ideea de plinătate: Dumnezeu să vă umple cu orice har, pentru ca având totdeauna în toate din destul, să fiţi plini de orice faptă bună."

Acum apostolul citează din Psalmul 112:9. Sintagma a împrăştiat se referă la acţiunea semănatului, versetul fiind o descriere a omului care a semănat din belşug, adică a fost plin de fapte bune, de milostenie către alţii, de ajutare a celor săraci. Va pierde el printr-o asemenea acţiune? Nicidecum, întrucât dreptatea lui rămâne în veac. Asta înseamnă că dacă vom răspândi în jurul nostru fapte de milostenie, aidoma semănătorului ce seamănă din belşug, ne vom strânge comori în cer. Rezultatele milosteniei noastre vor dăinui în veac.

Ilustraţia semănătorului continuă. Acelaşi Dumnezeu care dă sămânţă semănătorului şi pâine pentru hrană are grijă ca cei ce se poartă cu milă faţă de alţii să culeagă anumite recompense, dintre care unele sunt enumerate. Mai întâi, îşi va înmulţi sămânţa semănată. Adică va avea mai multe prilejuri de a face bine şi urmările acestor acţiuni vor fi tot mai îmbucurătoare. În plus, va face să crească roadele dreptăţii voastre. Corintenii erau drepţi în acţiunea de strângere a ajutoarelor pentru sfinţii de la Ierusalim. Ca urmare a dărniciei lor, şi ei aveau să primească, la rândul lor, o răsplată veşnică îmbelşugată. Pe măsură ce Dumnezeu le mărea capacitatea de a da, iar ei sporeau în generozitate, creşteau şi răsplăţile, în mod proporţional.

Reiese clar din acest verset că nici o persoană care îi dă Domnului nu se sărăceşte pe sine, ci, toate actele de dărnicie îşi au corespondentul lor într-o răsplată mult peste măsura generozităţii dătătorului. Astfel Pavel afirmă aici că creştinii, prin dărnicia lor, vor fi îmbogăţiţi în toate privinţele, pentru ca să se manifeste şi mai mult orice dărnicie. Când priveau apostolii cum cresc creştinii corinteni în harul dărniciei, se simţeau îmboldiţi să-I aducă mulţumiri lui Dumnezeu.

Odată predat darul corintenilor către cei din Ierusalim, acesta avea să împlinească nu numai nevoile sfinţilor de acolo, ci avea să-i determine pe mulţi de pretutindeni să-I aducă mulţumiri lui Dumnezeu. Cum am spus-o cu atâtea alte ocazii în acest comentariu, Pavel punea un accent deosebit de mare pe mulţumiri. Tot ce avea ca rezultat aducerea de mulţumiri Domnului ocupa un loc prioritar în viaţa şi activitatea apostolului Pavel.

Există şi alte beneficii care vor rezulta din darul corintenilor. Acesta va constitui o dovadă tangibilă pentru creştinii iudei că s-a petrecut într-adevăr o lucrare a lui Cristos în viaţa acestor convertiţi dintre Neamuri. La un moment dat creştinii iudei avuseseră îndoieli cu privire la autenticitatea convertirii unor ne-evrei de felul corintenilor. Poate că nici nu-i considerau creştini adevăraţi. Dar acest gest de bunătate din partea lor avea să constituie o dovadă a realităţii credinţei corintenilor, făcându-I să-L slăvească pe Dumnezeu pentru lucrarea minunată realizată de evanghelia lui Cristos în Ahaia, cât şi pentru dărnicia corintenilor faţă de aceşti sfinţi de la Ierusalim.

Dar lucrurile nu se opresc aici! Mai urmează două beneficii. Datorită darului făcut de corinteni sfinţilor de la Ierusalim, aceşti creştini iudei vor începe de acum încolo să se roage pentru sfinţii de la Corint, stabilindu-se puternice legături de afecţiune. Sfinţii de la Ierusalim vor avea o afecţiune arzătoare pentru corinteni, datorită harului nespus de mare al lui Dumnezeu, pe care aceştia din urmă l-au manifestat pentru cei de la Ierusalim.

În acest punct, Pavel izbucneşte pur şi simplu într-o exclamaţie de bucurie! Versetul acesta a fost o sursă de nedumerire pentru mulţi cercetători ai Bibliei, datorită neputinţei lor de a vedea vreo legătură cu contextul versetelor precedente. În plus, ei se întreabă ce-o fi însemnând sintagma: darul Lui de nespus.

Dar nouă ni se pare că, odată ajuns la sfârşitul fragmentului despre dărnicia creştină, apostolul Pavel este nevoit să-şi îndrepte gândurile spre cel mai mare Dătător dintre toţi: Dumnezeu însuşi. Şi, desigur, el se gândeşte la cel mai mare dar dintre toate: Domnul Isus Cristos. Aşadar îşi ia rămas bun de la corinteni pe acest ton înălţător. Ei sunt copiii lui Dumnezeu şi urmaşii lui Cristos. Ca atare, se cuvine ca ei să urmeze aceste exemple supreme!

În versetele 1-6 avem răspunsul dat de apostol celor care l-au învinuit că s-ar fi purtat după felul de vieţuire al oamenilor din lume.

Mai întâi, el se prezintă într-o manieră foarte simplă: Eu însumi Pavel.

În al doilea rând, el îi roagă pe sfinţi, nu le vorbeşte pe un ton dictatorial.

În al treilea rând, el îşi întemeiază apelul pe blândeţea şi bunătatea lui Cristos. Desigur, el se gândeşte la cărarea urmată de Domnul Isus când a umblat pe acest pământ ca Om. Apropo, aceasta este una din puţinele referiri făcute de Pavel la viaţa pământească a Mântuitorului. De obicei apostolul se referă la Cristos drept Cel înălţat la cer, proslăvit la dreapta lui Dumnezeu.

Descriindu-se în continuare pe sine, Pavel spune: eu, cei smerit când sunt de faţă în mijlocul vostru şi plin de îndrăzneală faţă de voi când sunt departe. Desigur, aceasta este o afirmaţie ironică. Este exact ceea ce afirmaseră criticii săi, că Pavel este laş atunci când e de faţă cu creştinii, dar când nu mai e în prezenţa lor ar fi un leu. Îndrăzneala lui, susţin aceştia, ar fi o dovadă a atitudinii lui belicoase pe care, chipurile, ar fi manifestat-o Pavel în scrierile sale.

Versetul acesta are legătură cu prima parte a versetului întâi, în care Pavel începuse să spună că i-a rugat pe corinteni, dar nu a precizat conţinutul rugăminţii sale, precizare pe care o face în acest verset: „Vă rog, deci, să nu mă faceţi ca atunci când voi fi de faţă, să alerg cu hotărâre la îndrăzneala aceea pe care am de gând s-o întrebuinţez împotriva unora, care cred că noi umblăm potrivit firii păcătoase." El nu voia să se poarte faţă de ei cu asprimea cu care se purta faţă de cei ce-l învinuiau că s-ar fi purtat într-o manieră firească.

Ideea care se desprinde din acest verset este că deşi apostolii trăiau în trup (sau „carne"; este acelaşi termen tradus în versetul anterior prin „firea păcătoasă", n.tr.), ei nu se purtau conform principiilor sau motivaţiilor firii vechi.

Armele de luptă ale creştinului nu sunt ale firii păcătoase. Aşa, de pildă, creştinul nu se foloseşte de săbii sau arme de foc, după cum nu recurge la strategia militară de luptă în misiunea sa de răspândire a evangheliei creştine în toată lumea. Dar apostolul nu se referă doar la aceste arme carnale, ci arată că creştinul nu recurge nici la bogăţii, glorie, putere, elocvenţă sau inteligenţă pentru a-şi atinge scopurile. Mai degrabă el se foloseşte de metodele care sunt puternice, datorită lui Dumnezeu, ca să dărâme fortăreţele. Credinţa în Dumnezeul cel viu, rugăciunea şi ascultarea de cuvântul lui Dumnezeu - iată care sunt armele puternice folosite de toţi ostaşii adevăraţi ai lui Isus Cristos. Prin aceste arme sunt dărâmate fortăreţele.

Versetul acesta ne arată înţelesul termenului fortăreţe din versetul 4. Pavel se vedea pe sine ca ostaş, angajat în luptă împotriva raţionamentelor semeţe ale omului, împotriva argumentelor care se opun adevărului. Adevăratul caracter al acestor argumente ne este redat de sintagma: împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu.

În vremea noastră, s-ar putea aplica la oamenii de ştiinţă, la adepţii teoriei evoluţiei, la filosofi şi la experţi în materie de religie, care nu au însă loc pentru Dumnezeu în structura lor de gândire şi acţiune. Apostolul nu era deloc dispus să încheie un armistiţiu cu aceştia, ci se simţea obligat să facă orice gând rob ascultării de Cristos. Toate învăţăturile şi speculaţiile oamenilor trebuiesc cântărite în lumina învăţăturilor Domnului Isus Cristos. Pavel nu condamnă capacitatea propriu-zisă a oamenilor de a raţiona, ci ne atrage doar atenţia ca nu cumva să îngăduim intelectului nostru să se manifeste de pe o poziţie antagonistă Domnului nostru sau de neascultare faţă de El.

Ca ostaş al lui Cristos, apostolul era de asemenea gata să pedepsească orice neascultare, atunci când corintenii îşi manifestaseră, înaintea tuturor, ascultarea lor. El nu avea de gând să ia măsuri împotriva învăţătorilor falşi de la Corint înainte de a se fi asigurat, mai întâi, de ascultarea credincioşilor în toate privinţele.

Deşi prima propoziţie din acest verset este redată sub formă de întrebare: „Priviţi voi lucrurile după înfăţişarea lor exterioară?" (NKJV), ar putea fi considerată o afirmaţie: „Voi vă uitaţi doar la aspectul de suprafaţă al lucrurilor" (NIV). Sau la modul imperativ, cum redă versetul ediţia RSV: „Priviţi ceea ce vă stă în faţă!", adică „Confruntaţi-vă cu faptele, cu realitatea."

Dacă vom interpreta versetul ca o afirmaţie, ideea care se desprinde este că corintenii aveau tendinţa de a judeca un om în funcţie de înfăţişarea sa exterioară, dacă era prezentabil sau impunător, dacă ştia să se exprime într-un limbaj îngrijit sau dacă făcea dovada unor facultăţi intelectuale deosebite, a unei logici ieşite din comun. Cu alte cuvinte, erau impresionaţi mai mult de înfăţişarea exterioară a cuiva, decât de fondul său lăuntric, de adevărata realitate ce caracteriza persoana respectivă.

Dacă se încrede cineva în el însuşi că este al lui Cristos, să gândească în sine şi aceasta: că după cum el este al lui Cristos, tot aşa suntem şi noi ai lui Cristos. Aici Pavel se referă probabil la cei ce spuneau: „Eu sunt al lui Cristos" (1Corinteni 1:12), în manieră exclusivă. Apostolul le răspunde acestora că nimeni nu are dreptul exclusiv la Cristos. El îi aparţine Domnului Isus în aceeaşi măsură în care îi aparţin şi ei.

Indiferent cine erau aceşti creştini care se considerau exclusiv ai lui Cristos, Pavel nu tăgăduieşte că ei ar fi, într-adevăr, ai Lui. Prin urmare, nu se poate deduce de aici că în textul de faţă el s-ar referi la apostolii falşi şi la şarlatanii care se dădeau apostoli ai lui Cristos (2Corinteni 11:14). Se pare că în această epistolă Pavel se ocupă de două categorii de adversari: şi de mântuiţi, şi de nemântuiţi.

Ca apostol al Domnului Isus Cristos, Pavel primise autoritatea în bisericile pe care le înfiinţase, cu scopul de a-i zidi şi întări pe sfinţi în credinţa lor sfântă. Pe de altă parte, învăţătorii falşi exercitau asupra corintenilor o autoritate pe care n-o primiseră de la Domnul. Ba mai mult, exercitau această autoritate într-o manieră menită să-i sfâşie, mai degrabă decât să-i zidească pe sfinţi. Prin urmare, Pavel spune că şi dacă s-ar lăuda mai intens cu autoritatea pe care i-a încredinţat-o Domnul, nu ar fi făcut de ruşine prin asta, întrucât afirmaţiile sale s-ar dovedi în cele din urmă valabile.

El a făcut această afirmaţie pentru ca să nu pară că-i îngrozeşte pe creştini prin scrisorile sale. Cu alte cuvinte, dacă apostolul s-ar lăuda cu autoritatea pe care i-a dat-o Dumnezeu, el are grijă să precizeze că nu vrea să-i sperie pe corinteni, întrucât asta nu ar face decât jocul criticilor săi. Mai degrabă, corintenii trebuie să-şi aducă aminte că această autoritate i s-a dat pentru a-i întări - exact modul în care a şi uzat el, de fapt, de autoritatea sa.

Aici ni se îngăduie să audiem învinuirea concretă ce fusese adresată apostolului Pavel. Adversarii lui îl acuzaseră că ar fi redactat scrisori ameninţătoare, dar apoi au afirmat că prezenţa lui în trup este slabă şi cuvântul lui de dispreţuit.

Toţi cei care făceau aceste învinuiri trebuie să ştie că atunci când Pavel va fi în prezenţa lor va fi acelaşi om care fusese şi când scrisese scrisorile sale. Asta nu înseamnă că Pavel recunoştea învinuirea criticilor săi, că ar fi dat dovadă de o atitudine beligerantă în epistolele sale. Ceea ce spune el însă este că se va purta aspru cu ei, când îi va întâlni faţă în faţă şi că nu se va purta cu laşitate.

Este evident că învăţătorii falşi aveau obiceiul de a se compara cu alţii. Astfel îl prezentau pe Pavel corintenilor în aşa manieră, încât să trezească dispreţul lor. În schimb, pe ei înşişi se considerau membri de elită, ai cercului intim, ca unii cu care nimeni nu se putea măsura. Aşa se explică de ce afirmă pe un ton sarcastic: „Negreşit, n-avem îndrăzneala să ne numărăm sau să ne comparăm cu aceia care se recomandă singuri. Dar ei, prin faptul că se măsoară cu ei înşişi şi se compară cu ei înşişi, arată că nu sunt înţelepţi." Chiar dacă l-au acuzat pe Pavel că e îndrăzneţ în scrisorile sale, aici ei afirmă că nu îndrăzneşte să se numere printre cei care se recomandă singuri sau care iau ca etalon de comparaţie doar propria lor viaţă.

E de prisos să spunem că, dacă cineva se măsoară doar cu el însuşi, atunci întotdeauna se va considera drept şi corect, nemaiavând nevoie să se corecteze! Pavel spune că cei ce procedează astfel nu sunt înţelepţi. Bine a spus cine a afirmat: „Este obiceiul tuturor clicilor şi grupărilor exclusiviste de a nu recunoaşte alte valori decât cele proprii."

În versetele 13-16 Pavel îşi exprimă intenţia de a se lăuda doar în sfera slujbei pe care Dumnezeu i-a încredinţat-o. El şi-a făcut obiceiul de a nu se amesteca în lucrarea altuia, atunci când dorea să se laude. Evident, este o referire la iudaizatori, cărora le plăcea să se strecoare prin biserici deja înfiinţate de apostolul Pavel sau de alţi creştini, clădind pe temelia pusă de altcineva. În felul acesta, când se lăudau cu o lucrare, aceasta nu le aparţinea, fiind mai degrabă meritul altcuiva.

Pavel spune că el nu se va lăuda cu privire la chestiunile care depăşesc sfera slujirii sale pentru Cristos, ci se va lăuda doar cu locurile şi persoanele cu care Dumnezeu a onorat slujba sa. Aici, desigur, se cuvine menţionat cu precădere oraşul Corint, unde Pavel vestise evanghelia şi avusese bucuria să vadă ca roadă formarea unei biserici creştine. Plastică este traducerea lui Arthur S. Way:

„Dar eu - ei bine, eu nu mă laud cu prerogative ce depăşesc domeniul meu de competenţă, ci mă mărginesc la sfera de operaţiuni pe care mi-a hărăzit-o Dumnezeu - sferă în care, negreşit, se cuprinde şi misiunea mea către voi.”

În realitate, Pavel primise misiunea şi împuternicirea din partea Domnului să vestească evanghelia la Neamuri, misiune care cuprindea, evident, şi Corintul. Apostolii de la Ierusalim au căzut de acord asupra acestui lucru, dar acum au venit de la Ierusalim învăţătorii falşi, invadând provinciile pe care Dumnezeu i le-a încredinţat apostolului Pavel.

Apostolul nu se complace însă în laudă excesivă. Dumnezeu este Cel ce i-a încredinţat sfera de lucru, în care e cuprins şi oraşul Corint. El a venit la Corint, a predicat evanghelia şi a sădit o biserică. Dacă n-ar fi venit până la Corint, putea fi acuzat că se laudă peste măsură. Dar el a trecut prin încercări, a fost supus la probă, a îndurat suferinţe şi greutăţi, pentru ca să-i poată câştiga pe corinteni. Iată însă că acum alţii îi invadau sfera în care făcuse misiunea de pionierat, lăudându-se cu realizări care îi aparţineau, de fapt, lui.

Traducătorii versiunii NIV traduc astfel acest verset dificil: „Noi nu mergem prea departe cu lauda noastră, cum ar fi cazul dacă nu am fi venit la voi, căci noi într-adevăr am ajuns până la voi cu vestirea evangheliei lui Cristos."

Apostolul este hotărât să nu se laude în chestiunile care nu erau urmarea directă a slujbei sale pentru Cristos. Or, iudaizatorii se făcuseră vinovaţi tocmai de acest lucru, lăudându-se cu roadele străduniilor altora. Ei au încercat să fure oiţele lui Pavel, să-l submineze, ponegrindu-l şi să-i contrazică învăţătura, toate făcând uz de o autoritate nelegitimă.

Pavel nădăjduia însă că, de îndată ce va fi crescut credinţa corintenilor, dându-i posibilitatea să-şi îndrepte atenţia şi spre alte sfere de lucru, credinţa lor să se concretizeze în ajutoare tangibile, care să-i permită lui, apostolul lui Dumnezeu, să vestească evanghelia în alte ţinuturi îndepărtate. Odată lărgită slujba lui, Pavel avea să aplice din nou, cu consecvenţă, principiul acesta călăuzitor.

Necazurile ivite în mijlocul corintenilor îi luau apostolului atâta timp încât nu-şi putea îndeplini cu conştiinciozitate misiunea în regiunile celelalte.

Principiul călăuzitor al lui Pavel era necesitatea de a vesti evanghelia şi în ţinuturile care sunt dincolo de cele ale corintenilor (prin asta înţelegându-se probabil, partea de vest a Greciei, Italia şi Spania), fără să ne lăudăm cu sfera de realizări a altuia. Apostolul Pavel nu a avut nici o intenţie să intervină în câmpul de misiune al altuia sau să-şi asume meritele altor oameni care au trudit înaintea lui într-un anumit loc.

Dacă se laudă cineva, să se laude în Domnul. Negreşit asta înseamnă că se poate lăuda numai cu ceea ce a găsit Domnul de cuviinţă să înfăptuiască prin el. Acesta pare să fie miezul argumentului lui Pavel.

La urma urmelor, nu lauda de sine este aceea care ne dăruieşte aprobarea Domnului, întrebarea pe care ar trebui să şi-o pună criticii lui Pavel este următoarea: „V-a recomandat Domnul în aşa manieră încât slujba voastră să ducă la mântuirea sufletelor, încât sfinţii să fie întăriţi în credinţa lor şi să se înfiinţeze noi biserici? Puteţi demonstra voi că aveţi parte de aprobarea Domnului, arătându-i pe cei ce au fost convertiţi prin propovăduirea voastră?" Acestea sunt lucrurile care contează. Pavel dorea şi era în stare să facă dovada unei atari aprobări din partea Domnului asupra lucrării sale.

În capitolul acesta şi în următorul, Pavel se complace în ceea ce numeşte drept nebunie. Cu alte cuvinte, se va angaja în nebunia de a vorbi despre el însuşi. Nu că ar dori să facă acest lucru. Dimpotrivă, lui nu-i este plăcut să facă aşa. Dar îi roagă pe corinteni să-l mai păsuiască puţin, în timp ce se face pe sine nebun.

Se pare că învăţătorii falşi se lăudau tot timpul, enumerând succesele extraordinare pe care, chipurile, le-ar fi înregistrat slujirea lor. Pavel nu procedase însă niciodată aşa. El îl propovăduise pe Cristos, iar nu pe sine. Dar corintenilor pare să le fi plăcut mai mult slujba de tip lăudăros. Prin urmare, Pavel îi roagă să-i permită să se angajeze puţin şi el în acest gen de lăudăroşenie.

O, de aţi putea suferi puţină nebunie din partea mea! Ei, hai, suferiţi-mă! Pavel doreşte ca ei să-i îngăduie să se laude, dar îşi dă seama că deja a început acest exerciţiu şi, prin urmare, cererea sa nu-şi mai are rostul.

Trei sunt motivele citate de Pavel în sprijinul cererii adresate de el corintenilor. Primul motiv este gelozia după voia lui Dumnezeu manifestată de apostol pentru corinteni. El i-a logodit cu un bărbat, ca să-i poată înfăţişa ca pe o fecioară curată înaintea lui Cristos. Pavel se considera răspunzător personal de condiţia spirituală a sfinţilor corinteni. Dorinţa lui este ca în acea zi, adică la Răpire, să-i poată înfăţişa Domnului Isus neîntinaţi de învăţăturile false ce făceau ravagii la Corint. Tocmai pentru că era gelos pe ei, îşi putea permite să se angajeze în această aparentă nebunie.

Al doilea motiv pentru care Pavel se pretează la acest exerciţiu de nebunie intenţionată este teama sa ca nu cumva sfinţii să fie înşelaţi iar minţile lor să fie corupte şi îndepărtate de la simplitatea şi puritatea râvnei lor faţă de Cristos. Aici termenul simplitate înseamnă statornicie. El îi voia cu totul devotaţi numai şi numai Domnului Isus, fără ca afecţiunile lor să fie abătute către altcineva. În plus, apostolul voia ca râvna lor pentru Domnul să fie nepătată.

Apostolul îşi aduce aminte cum şarpele a amăgit-o pe Eva prin viclenia lui. El a reuşit aceasta concentrându-şi atacul asupra minţii şi intelectului ei. Exact aşa procedau şi învăţătorii falşi de la Corint. Pavel doreşte ca inima fecioarei corintene să fie neîmpărţită şi nepătată.

A se observa că Pavel tratează relatarea despre Eva şi şarpe ca pe un fapt real, iar nu ca pe un basm sau un mit.

Al treilea motiv pentru care apostolul era gata să se complacă în puţină nebunie a fost faptul că corintenii se arătau prea dispuşi să asculte de învăţătorii falşi. Când venea cineva la Corint, predicând un alt Isus, încumetându-se să răspândească un alt duh decât Duhul Sfânt, corintenii erau dispuşi să-l tolereze pe un asemenea individ, acceptând asemenea vederi fără nici un discernământ. Pavel face aici următoarea remarcă sarcastică: „Dacă pe alţii îi îngăduiţi, pe mine de ce nu m-aţi îngădui?"

Cuvintele finale ale versetului: „oh, ce bine îl puteţi îngădui!" trebuie luate în sens ironic, căci apostolul nu aprobă deloc uşurinţa cu care acceptă ei erezia. Dimpotrivă, Pavel îi mustră pentru credulitatea şi lipsa lor de discernământ.

Motivul pentru care ei trebuie să-1 îngăduie pe Pavel este că el nu e cu nimic mai prejos decât apostolii aceştia „nespus de aleşi!" Sintagma „nespuşi de aleşi" e, evident, rostită pe un ton sarcastic. Textul original, care corespunde întru totul variantei din zilele noastre, este: „super-apostoli".

La acest verset au recurs reformatorii când au infirmat teoria papală, conformă căreia Petru ar fi apostolul suprem iar papii moştenitorii acestui primat.

Deşi e posibil ca Pavel să fi fost un om simplu în vorbire, negreşit în privinţa cunoştinţei nu avea nici o deficienţă - fapt care nu trebuia să le scape corintenilor, întrucât de la el au dobândit ei cunoştinţele lor despre credinţa creştină. Orice deficienţe va fi avut Pavel la capitolul exprimării orale, nu pare să fi avut nici o dificultate în a se face înţeles de corinteni - ei înşişi fiind, în această privinţă, dovada cea mai elocventă.

Chiar dacă vorbirea era nedesăvârşită, nu acesta a fost motivul pentru care corintenii au adoptat o atitudine atât de negativă faţă de el. Poate că s-au poticnit de el pentru că s-a smerit, pentru ca ei să fie înălţaţi. Restul versetului explică ce vrea să spună apostolul aici. Când Pavel a fost la corinteni, el nu a primit nici un fel de asistenţă financiară din partea lor, drept care ei au crezut că poate el a săvârşit vreun păcat, de şi-a asumat un loc atât de umil, lăsându-i în schimb pe ei să iasă în evidenţă.

Sintagma: „Am despuiat alte biserici" este o hiperbolă, adică o afirmaţie exagerată, menit să producă o impresie puternică. E limpede că Pavel nu vrea să spună aici că, literalmente, a jefuit vreo biserică, ci vrea doar să arate că pe când îl slujea pe Domnul la Corint, a primit asistenţă financiară din partea altor biserici, pentru ca să-i poată sluji pe corinteni fără nici o remuneraţie din partea lor.

Au fost momente în timpul şederii lui la Corint când apostolul Pavel realmente a trecut prin nevoi. Le-a adus el oare la cunoştinţa corintenilor nevoia sa? A cerut el insistent ajutor de la ei? Nu! Unii fraţi care au venit din Macedonia i-au purtat de grijă în privinţa nevoilor sale materiale.

În toate privinţele, pe cât posibil, apostolul s-a ferit să fie o povară pentru corinteni, lucru pe care intenţiona să-l facă şi în continuare, în cazul corintenilor, el nu a făcut apel la dreptul pe care-l avea ca apostol de a fi îngrijit de ei.

Pavel este hotărât ca nimeni să nu-i răpească bucuria de a se lăuda cu regiunile Ahaiei, unde se află Corintul. Negreşit el se referă aici la criticii săi, care foloseau ca argument împotriva sa abstinenţa apostolului. Ei afirmau că motivul pentru care Pavel nu pretindea ajutor de la creştini era faptul că nu se considera apostol adevărat (1Corinteni 9). În pofida acuzaţiilor lansate de criticii lui împotriva sa, el va continua însă să se laude cu faptul că i-a slujit pe corinteni fără să fi primit vreun ban de la ei.

De ce se laudă el astfel? Pentru că nu-i iubeşte oare pe corinteni? Dumnezeu ştie că asta nu e adevărat! Inima lui era plină de cea mai profundă afecţiune pentru ei. Se părea că oricâte ar fi făcut apostolul, până la urmă tot criticat era. Dacă ar fi acceptat bani din partea corintenilor, adversarii lui ar fi spus că predică pentru foloase băneşti. Neacceptând bani de la ei, s-a expus însă la învinuirea că nu i-ar fi iubit. Dar Dumnezeu ştie care este adevărul şi Pavel se mulţumeşte cu faptul acesta.

Reiese clar de aici că iudaizatorii aşteptau, ba chiar cereau şi primeau bani de la corinteni. Ca cei mai mulţi adepţi ai cultelor deraiate, ei nu i-ar fi slujit pe corinteni, dacă aceştia nu i-ar fi plătit. Pavel însă era hotărât să continue politica sa de a nu accepta bani din partea credincioşilor de la Corint. Dacă învăţătorii falşi doreau să se ia la întrecere cu el, pe tema lăudăroşeniei, atunci mai bine ar fi făcut să-i urmeze pilda. Dar el ştia că ei nu vor reuşi niciodată să slujească fără recompense financiare. Şi astfel el le taie craca de sub picioare, luându-le posibilitatea de a se mai lăuda cu ceva real.

După ce s-a reţinut până acum, în cuprinsul epistolei, să spună ce crede despre ei, acum Pavel îşi dă drumul. Trebuie neapărat să-i dea de gol. Ca unii din aceştia sunt apostolii falşi în sensul că ei nu au primit niciodată împuternicirea din partea Domnului Isus Cristos, ci, fie că şi-au asumat singuri autoritatea, fie că le-a fost conferită de alţi oameni. Ei sunt nişte lucrători vicleni în privinţa metodelor folosite, când mergeau din biserică în biserică, căutând să-şi câştige adepţi la învăţăturile lor false. Se prefac în apostoli ai lui Cristos, pretinzând că-L reprezintă. Pavel nu dorea să fie pus pe acelaşi plan cu aceşti oameni.

Afirmaţiile pe care le face apostolul despre aceşti învăţători iudaizatori sunt valabile şi în cazul învăţătorilor falşi din vremea noastră. „Ştim cu toţii, că nu am putea fi ispitiţi de fărădelege, dacă am vedea-o în adevărata ei lumină. Un element esenţial în capacitatea răufăcătorilor de a-şi exercita puterea este recurgerea la deghizare. Oamenii sunt ademeniţi prin intermediul ideilor şi speranţelor, pe care aceştia, la prima vedere, nu le pot considera decât bune şi vrednice de primit"

Apostolul tocmai afirmase că criticii săi de la Corint se dădeau, pe nedrept, apostoli ai lui Cristos. Dar el nu se miră de asta, când se gândeşte care e metoda stăpânului lor: Şi nu este de mirare, căci chiar Satan se preface într-un înger de lumină.

Satan este înfăţişat, de obicei, în zilele noastre sub forma unei caricaturi, cu coarne şi cu coadă. Dar, desigur, această imagine este foarte îndepărtată de adevăratul chip sub care se prezintă el oamenilor. Alţii şi-l imaginează pe Satan ca un beţiv ordinar. Dar şi această imagine este contrară adevăratei feţe sub care se prezintă Satan.

Versetul acesta ne spune că el se ascunde sub imaginea unui înger de lumină. Poate că cea mai bună metodă de ilustrare a ceea ce dorim să spunem este faptul că el se deghizează în postura unui vestitor al evangheliei, îmbrăcat în sutană religioasă sau predicând de la amvonul unei biserici cu mare răsunet. El vehiculează termeni religioşi cum ar fi Dumnezeu, Isus şi Biblia. Dar el îşi amăgeşte ascultătorii, vestindu-le mesajul fals, cum că mântuirea s-ar dobândi prin fapte bune sau prin meritele omeneşti. El nu predică răscumpărarea prin sângele lui Cristos.

J. N. Darby spunea odată că Satan nu e niciodată mai satanic decât atunci când poartă cu el o Biblie. Tocmai aceasta e ideea subliniată de versetul 15. Dacă Satan însuşi se prezintă într-o postură falsă, mai e de mirare că agenţii lui procedează la fel? Cum pozează aceştia? Ca înfăţători falşi? Sau ca atei? Sau ca necredincioşi? Nicidecum! Ci se dau drept slujitori ai neprihănirii, oameni religioşi. Ei pretind că-i conduc pe oameni la calea adevărului şi a neprihănirii, dar, în realitate, sunt agenţii celui rău.

Sfârşitul lor va fi pe potriva faptelor lor. Cum îi distrug ei pe alţii, aşa vor fi şi ei distruşi. Faptele lor îi duc pe oameni la pierzare. Ca atare, ei înşişi vor ajunge la pierzare veşnică.

Spunând toate acestea, Pavel speră că nimeni nu-l va considera un nebun lăudăros. Dar dacă totuşi vor încerca să-i imprime această imagine, atunci măcar să-i îngăduie să se laude puţin.

Observaţi folosirea conjuncţiei şi în ultima parte a versetului: „ca să mă laud şi eu puţin". E un cuvânt foarte important, învăţătorii falşi se lăudau, nevoie mare, dar Pavel spune, în realitate: „Chiar dacă voi mă consideraţi nebun - deşi eu nu sunt - primiţi-vă, pentru ca să mă pot lăuda şi eu puţin, ca şi ceilalţi oameni."

Versetul acesta are două interpretări posibile: Unii susţin că Pavel ar spune aici că deşi cuvintele sale sunt inspirate, ele nu i-ar fi fost totuşi date de Domnul, ca poruncă.

Cealaltă interpretare este că ceea ce face Pavel aici - adică se laudă - nu ar fi după voia Domnului, în sensul că Domnul nu S-a lăudat niciodată.

Se pare că Phillips adoptă prima variantă, în traducerea sa: „Aici nu vorbesc după cum îmi porunceşte Domnul, ci ca un nebun, cum ar trebui să se comporte un nebun care se laudă."

Noi preferăm însă varianta a doua, conform căreia lauda nu este după voia Domnului iar Pavel se angaja aici într-un exerciţiu de aparentă nebunie, prefăcându-se că s-ar lăuda pe sine. Ryrie comentează pe această temă: „El a fost nevoit să se laude, împotriva instinctelor sale naturale, pentru a putea să le atragă atenţia corintenilor asupra unor lucruri importante."

Corintenii auziseră în ultimul timp o mulţime de lucruri din gura celor ce practicau lauda de sine, fiind mânaţi de impulsurile naturii pământeşti decăzute. Dacă corintenii credeau că învăţătorii falşi aveau motive să se laude, atunci să se uite cu luare aminte la laudele lui, să vadă dacă

erau sau nu întemeiate.

Pavel recurge din nou la tonul sarcastic în acest verset. Ceea ce îi rugase el să facă în cazul lui, ei făceau de fapt zilnic în cazul altora. Fiindcă se considerau prea înţelepţi, credeau că nu pot cădea pradă nici unei înşelăciuni. Dar Pavel arată că ei fuseseră, de fapt, înşelaţi.

Ei erau dispuşi să tolereze exact tipul de om descris aici. Cine era acest om? E evident, din cele ce urmează, că era un învăţător iudaizator, apostolul fals care le dădea târcoale corintenilor. Mai întâi, el i-a dus în robie. Asta desigur se referă la robia legii (Fapte 15:10). Le-a propovăduit învăţătura, potrivit căreia credinţa în Cristos nu ar fi fost de ajuns, ci că oamenii trebuie să asculte şi de legea lui Moise.

În al doilea rând, el i-a sfâşiat pe sfinţi, în sensul că a pus asupra lor grele poveri financiare. Nu i-a slujit din dragoste, ci din lăcomie de bani.

Sintagma dacă vă ia cineva este, în textul original, o metaforă din domeniul pescuitului şi al vânătoritului. Învăţătorul fals i-a prădat pe aceşti oameni, ducându-i de nas.

O trăsătură dominantă a acestor oameni a fost aceea că se preamăreau pe ei înşişi, că tot timpul se lăudau. Criticându-i pe alţii, ei întotdeauna încercau să se înalţe pe ei înşişi în ochii oamenilor. În cele din urmă, i-au lovit pe credincioşi peste obraz - ceea ce constituia un mare afront. Nu trebuie să avem nici o ezitare în a interpreta aceste cuvinte în sens propriu, întrucât, de-a lungul veacurilor, oameni care au făcut o profesie din religie realmente i-au pălmuit pe enoriaşii lor, pentru a-şi impune autoritatea asupra lor.

Apostolul se miră că corintenii erau dispuşi să tolereze un tratament atât de grosolan împotriva lor, din partea acestor învăţători falşi, dar, pe de altă parte, lui nu-i îngăduiau să-i mustre cu blândeţe şi să-i îndemne. Darby spune în această privinţă: „Te minunezi să constaţi cât de mult sunt dispuşi să sufere oamenii lucrurile false - cu mult mai mult decât sunt pregătiţi să sufere lucrurile adevărate!"

În versetul acesta unii susţin că Pavel ar spune: „Vorbesc aşa, pe un ton de auto-persiflare, ca şi când aş fi de faţă în mijlocul vostru şi, fiind timid, mi-ar fi frică să-mi afirm autoritatea în maniera acestor oameni."

O altă soluţie propusă de unii ar fi următoarea: „Spunând aceasta, eu mă auto-persiflez, pentru că dacă aceasta mi-a fost tăria, atunci înseamnă că am fost slab." Traducerea lui Phillips acordă credit acestei variante ultime: „Aproape că mi-e ruşine să spun că niciodată n-am făcut fapte curajoase ca acestea în mijlocul vostru."

Pavel afirmă că dacă modul în care s-au purtat învăţătorii falşi este un semn de tărie, atunci el trebuie să recunoască, spre ruşinea lui, că el niciodată n-a dat dovadă de o asemenea tărie, ci mai degrabă de slăbiciune. Dar imediat adaugă că dacă în vreo privinţă oamenii aceştia ar avea motive să dea dovadă de curaj, negreşit şi el are toate temeiurile să fie curajos. Moffat prinde bine ideea, în cuvintele: „N-au decât să se laude cât vor, căci eu nu sunt cu nimic mai prejos decât ei (nu uitaţi, că vorbesc ca un nebun!)."

După această introducere, Pavel se lansează în cea mai frumoasă secţiune a Epistolei, arătând dreptul său de a se numi pe sine un adevărat slujitor al Domnului Isus Cristos. Vă amintiţi că în biserica de la Corint se pusese întrebarea dacă Pavel este un apostol adevărat. Cu alte cuvinte, ce acreditări posedă el, care să confirme că a primit chemarea divină? Cum poate el dovedi, spre satisfacţia tuturor, că era de acelaşi calibru cu cei doisprezece apostoli?

Pavel este gata să răspundă la toate acestea, dar nu în felul în care ne-am aştepta. El nu scoate o diplomă, ca să le arate că a absolvit cursurile nu ştiu cărui seminar. Nici nu arată vreo scrisoare oficială, semnată de fraţii de la Ierusalim, în care să se arate că ar fi fost ordinat de aceştia. El nu-şi prezintă nici realizările sale proprii sau dibăcia sa. Mai degrabă, ne aduce în faţa privirilor mişcătoarea cronică a tuturor suferinţelor îndurate de el în lucrarea evangheliei. Nu lăsaţi să vă scape mişcătorul dramatism al acestei porţiuni din 2Corinteni. Imaginaţivi-L pe neobositul Pavel, cutreierând ţară după ţară, traversând mările, în călătoriile sale misioare, constrâns de dragostea lui Cristos, gata să sufere greutăţi nespus de mari, pentru ca oamenii să nu piară pentru că n-au auzit evanghelia lui Cristos. Nu ne va fi uşor să citim aceste versete, fără să fim profund mişcaţi şi adânc ruşinaţi în inimile noastre.

Învăţătorii falşi se făleau cu moştenirea lor iudaică. Ei pretindeau că sunt evrei sută-la-sută, descinşi din Israel şi din sămânţa lui Avraam. Ei încă se mai aflau sub amăgirea potrivit căreia apartenenţa la acest arbore genealogic le-ar fi conferit un privilegiu deosebit înaintea lui Dumnezeu. Ei nu-şi dădeau seama că străvechiul popor al lui Dumnezeu, israeliţii, fuseseră daţi la o parte de Dumnezeu, datorită faptului că L-au respins pe Mesia. Ei nu-şi dădeau seama că, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, nu era nici o deosebire între evreu şi ne-evreu; că toţi sunt păcătoşi, care au trebuinţă să fie mântuiţi, numai şi numai prin credinţa în Cristos.

Prin urmare, era o pierdere de timp să se laude în această privinţă. Apartenenţa lor etnică nu le acorda nici o superioritate faţă de Pavel, întrucât şi el era evreu, deci israelit, din sămânţa lui Avraam. Dar nu acestea au fost faptele care dovedeau că este apostol al lui Cristos. Şi astfel Pavel se grăbeşte să treacă la miezul argumentării sale: într-o privinţă ei nu-l puteau întrece: în greutăţile şi suferinţele prin care a trecut.

Ei erau de profesie slujitori ai lui Cristos; în schimb, el era slujitor „în râvnă, în trudă şi în suferinţă." Apostolul Pavel nu putea uita că mergea pe urmele Mântuitorului, care de asemenea a suferit. El îşi dădea seama că slujitorul nu este mai presus de stăpânul său. Prin urmare, un apostol nu se putea aştepta să aibă parte de un tratament mai bun din partea lumii decât primise învăţătorul. Pavel socotea că cu cât îl slujea mai credincios pe Mântuitorul, cu atât mai mult va suferi din partea oamenilor. Pentru el suferinţa era semnul distinctiv al slujitorilor lui Cristos. Deşi se simţea ca un nebun, când se lăuda astfel, situaţia cerea ca el să spună adevărul: că învăţătorii aceştia mincinoşi nu se remarcau prin suferinţa lor, ci aleseseră calea uşoară, ocolind ocara, persecuţiile şi dezonoarea. Din această pricină, Pavel considera că terenul de pe care îl atacau pe el, ca slujitor al lui Cristos, era foarte şubred.

Să facem acum inventarul greutăţilor enumerate de Pavel, în sprijinul afirmaţiei sale că este un apostol adevărat.

În munci, şi mai mult. El se gândeşte aici la anvergura călătoriilor sale misionare, cum a străbătut Mediterana în lung şi-n lat, vestindu-L pe Cristos.

În lovituri, fără număr. Ne sunt prezentate aici bătăile primite din mâna duşmanilor lui Cristos, păgâni şi evrei.

În închisori, şi mai mult Până aici, singura întemniţare a lui Pavel este cea de la Fapte 16:23, unde a fost aruncat, împreună cu Sila, în închisoarea din Filipi. Acum aflăm că aceea nu fusese decât una din multe întemniţări, că lui Pavel nu-i era străină viaţa de carceră.

De multe ori în primejdii de moarte. Negreşit apostolul şi-a amintit cum a scăpat ca prin minune de la moarte la Listra (Fapte 14:19). Dar s-a gândit şi la alte momente similare, din viaţa sa, când datorită intensităţii prigoanelor, fusese considerat ca şi mort.

Legea lui Moise le interzicea evreilor să aplice victimei mai mult de patruzeci de lovituri, la o singură bătaie (Deuteronom 25:3). Pentru a se asigura că nu vor călca, din greşeală această lege, evreii aveau obiceiul să aplice doar treizeci şi nouă de lovituri. Desigur, această pedeapsă se aplica doar în cazul unor infracţiuni foarte grave. Apostolul Pavel ne informează aici că proprii săi concetăţeni după trup i-au aplicat pedeapsa maximă, în cinci ocazii diferite.

De trei ori am fost biciuit cu nuiele. Cazul menţionat în Noul Testament este cel petrecut la Filipi (Fapte 16:22). Dar au mai fost alte două ocazii, când Pavel a suferit acest tratament foarte dureros şi umilitor.

O dată am fost împroşcat cu pietre. Negreşit când s-a aflat la Listra, aşa cum am arătat (Fapte 14:19). Această bătaie cu pietre a fost atât de severă încât trupul lui Pavel a fost târât afară din cetate, fiind considerat mort.

De trei ori am suferit naufragiu. Nu toate încercările lui Pavel au venit din partea oamenilor. Uneori el a fost purtat de intemperiile naturii. Nici unul din naufragiile menţionate aici nu ne sunt consemnate. (Naufragiul de la Fapte 27 s-a petrecut în călătoria spre Roma, cu mult mai târziu în istoria lui Pavel).

O noapte şi o zi am fost în adâncul mării. Din nou nici o experienţă consemnată la Fapte nu corespunde acestei descrieri. Se pune întrebarea dacă „adâncul" se referă la carceră, sau literalmente la mare. Dacă varianta ultimă este cea adevărată, atunci următoarea întrebare se pune: A fost Pavel pe vreo plută sau într-o barcă? Dacă răspunsul este negativ, atunci înseamnă că a supravieţuit unei asemenea experienţe doar prin intervenţia miraculoasă din partea Domnului.

Deseori în călătorii. Dacă deschideţi majoritatea Bibliilor la hărţile de la sfârşit, veţi găsi, aproape sigur, o planşă intitulată: „Călătoriile misionare ale Sfântului Apostol Pavel." Urmărind traseul călătoriilor sale, şi având în vedere mijloacele rudimentare de transport din vremea aceea, va creşte şi mai mult respectul nostru, pentru profunzimea acestei experienţe a lui Pavel!

Apoi Pavel enumera opt tipuri diferite de pericole pe care le-a înfruntat. Au fost pericolele apelor, adică râurile şi pâraiele umflate. Au fost pericolele din partea tâlharilor, căci drumurile erau bântuite de hoţi şi tot felul de oameni certaţi cu legea. El a fost confruntat apoi cu pericole din partea propriilor săi concetăţeni, evreii, dar şi din partea Neamurilor, cărora se străduia să le vestească evanghelia. Apoi au fost pericolele din cadrul cetăţilor, cum ar fi Listra, Filipi, Corint şi Efes. De asemenea a fost confruntat cu primejdiile pustiului - referire posibilă la zonele cu densitate demografică scăzută din Asia Mică şi din Europa. A înfruntat primejdiile de pe mare - din partea furtunilor, stâncilor ascunse şi probabil din partea piraţilor. În fine, au fost primejdiile între fraţii mincinoşi - referire evidentă la legaliştii iudei, care se dădeau învăţători creştini.

Truda şi oboseala se referă desigur la neobosita activitate a lui Pavel, la epuizarea fizică şi suferinţa rezultate din râvna lui constantă.

Adesea fără somn. În multe din călătoriile sale, apostolul fusese nevoit de multe ori să doarmă sub cerul liber. Dar fiindcă erau atâtea primejdii, la tot pasul, adesea nu va fi fost în stare să închidă ochii, pentru că trebuia să vegheze să nu fie atacat.

În foame şi în sete, în posturi adesea. Marele apostol fusese adesea forţat să îndure foamea şi setea, în slujirea sa plină de credincioşie faţă de Mântuitorul. Posturile se referă cel mai probabil la acţiunea deliberată de a se abţine de la mâncare, dar e foarte probabil că adesea postul era urmarea lipsei de alimente.

În frig şi în lipsă de îmbrăcăminte. Schimbările bruşte ale condiţiilor atmosferice, combinate cu faptul că adesea era insuficient de bine îmbrăcat, cu încălţăminte neadecvată, adăugau la privaţiunile şi greutăţile de care a avut parte în viaţa sa, după cum arată şi Hodge:

„Cel mai mare dintre apostoli ne apare aici cu spinarea brăzdată de desele biciuiri pe care le-a primit, cu trupul secătuit de foame şi de sete şi de intemperiile naturii; de frig şi de lipsa de îmbrăcăminte; prigonit de iudei şi de greci, alungat din loc în loc, fără nici o locuinţă asigurată. Pasajul acesta, mai mult decât oricare altul, îi face până şi pe cei mai harnici slujitori creştini din veacul nostru să-şi acopere faţa de ruşine. Căci oare ce au suferit aceştia? Ce au făcut ei, ca să se poată compara cu cele îndurate de apostolul Pavel? Este însă o mângâiere să ştim că Pavel se bucură în aceeaşi măsură de cinste, în slava vieţii de dincolo, pe când s-a aflat aici jos în suferinţă şi încercări.”

Şi pe lângă aceste alte lucruri, adică în afara celor excepţionale, ieşite din comun, Pavel a purtat zilnic povara necurmată a tuturor bisericilor creştine în inima sa. Ce semnificativ este faptul că aici avem punctul culminant al tuturor celorlalte încercări! Pavel era un adevărat păstor, iubindu-i şi îngrijindu-i pe copiii Domnului Isus. Tocmai asta încearcă el să dovedească în acest fragment din Scriptură. Şi, negreşit, din punctul de vedere al oricărei persoane rezonabile, el şi-a demonstrat cu prisosinţă punctul de vedere. Povara din inima sa pentru biserici ne aminteşte de zicala din engleză: „Church making is heartbreaking. Church mending is never ending" (în traducere aproximativă, ne-versificată: „Să întemeiezi biserici nu e muncă deloc uşoară, dar să pui umărul şi să îndrepţi lucrurile în biserică - ei bine, asta e o lucrare care nu se mai termină". N.tr.).

Versetul acesta este strâns legat de cel anterior. În versetul 28 apostolul spunea că purta zilnic grija pentru toate bisericile. Aici ne explică ce a vrut să spună. Dacă aude că vreun credincios este slab, el resimte personal acea slăbiciune. El îndură suferinţele altora, împărtăşindu-le alături de ei. Dacă află că vreun frate în Cristos a fost lezat, el arde de indignare. Tot ce-i afectează pe copiii lui Dumnezeu îl afectează şi pe el. El suferă cu ei în nenorocirile ce se abat asupra lor şi se bucură în biruinţele lor. Dar toate acestea epuizează energiile mentale ale slujitorului lui Cristos. Ce bine ştia Pavel acest lucru!

Nu succesele sale, nu darurile sau talentele sale, ci slăbiciunile, ocările, înjosirile şi batjocurile de care a avut parte - acestea formează tema laudelor sale. De obicei oamenii nu se laudă cu asemenea lucruri, nici nu devin renumiţi datorită lor.

Reflectând la suferinţele şi înjosirile de care a avut parte, gândul lui Pavel îi zboară instinctiv la cel mai umilitor moment din cariera sa. Dacă tot se laudă cu lucrurile care privesc slăbiciunea sa, atunci de ce nu ar menţiona experienţa pe care a avut-o pe drumul Damascului. E atât de

contrar firii omeneşti ca cineva să se laude cu o experienţă atât de umilitoare, încât Pavel îl roagă pe Dumnezeu aici să ateste veridicitatea spuselor sale.

Amănunte suplimentare ale acestui episod se găsesc la Fapte 9:19-25. După convertirea sa, în apropiere de Damasc, Pavel a început să predice evanghelia în sinagogile de acolo. La început, propovăduirea lui a trezit curiozitatea oamenilor, dar după o vreme iudeii au început să pună la cale omorârea lui. Şi astfel au păzit porţile oraşului, zi şi noapte, dorind să-l aresteze.

Într-o noapte, ucenicii l-au luat pe apostol, l-au aşezat într-un coş de nuiele şi l-au coborât printr-o fereastră din zidul cetăţii, ajutându-l să scape. Dar oare de ce menţionează Pavel acest incident? J.B. Watson încearcă să răspundă:

„El alege acele aspecte care de obicei sunt luate în batjocură de oameni şi le prezintă ca pe o altă dovadă a faptului că interesul primordial al vieţii sale era acela de a-L sluji pe Domnul Cristos, de dragul Cui era gata să-şi jertfească mândria sa personală şi să apară ca un laş în ochii oamenilor.”

Apostolul ar dori să nu trebuiască să se laude deloc, căci nu este nici frumos, nici de folos, dar în împrejurările date, este nevoie s-o facă. Prin urmare, va trece acum de la cel mai umilitor eveniment din slujirea lui la cel mai înălţător pe care l-a avut, vorbind despre întâlnirea personală pe care a avut-o cu Domnul însuşi.

Pavel cunoştea un om care avusese această experienţă în urmă cu paisprezece ani. Deşi Pavel nu se identifică pe sine, nu există nici o îndoială că la persoana sa se referă acest verset. Când vorbeşte despre o experienţă atât de înălţătoare, el nu se pomeneşte pe sine personal, ci vorbeşte la modul general. Omul la care s-a referit era în Cristos, adică creştin.

Pavel nu ştie dacă a fost în trup... sau afară din trup de această dată. Unii au speculat că faptul s-a petrecut, probabil, în timpul uneia din prigoanele dezlănţuite împotriva lui Pavel, cum a fost cea de la Listra. Aceştia susţin că apostolul probabil a murit şi s-a dus în cer. Dar textul nu ne obligă să adoptăm o atare interpretare. În realitate, dacă nici Pavel nu ştia dacă a fost în trup sau în afara trupului, adică viu sau mort, nu vi se pare ciudat să vedeţi cum comentatorii moderni încearcă să elucideze acest text, aducându-şi propriile lor păreri, în această privinţă?

Ceea ce importă este faptul că omul acesta a fost răpit până la al treilea cer. Scriptura lasă să se înţeleagă că există trei ceruri. Primul este atmosfera ce ne înconjoară, bolta cerului albastru. Al doilea cer este spaţiul cosmic al corpurilor cereşti. Şi al treilea cer este raiul, în care se află tronul lui Dumnezeu.

Reiese clar din cele ce urmează că Pavel a fost dus realmente în acel loc de fericire sublimă în care l-a dus Domnul Isus pe unul din cei doi tâlhari răstigniţi de-o parte şi de alta a Sa - respectiv pe cel ce s-a pocăit. Este raiul în care l-a dus Domnul după moartea acestuia, adică locuinţa lui Dumnezeu.

Pavel a auzit limbajul Paradisului şi a înţeles ce s-a spus acolo, dar nu a avut voie să reproducă nimic din toate acestea, când a revenit pe pământ. Cuvintele au fost inexprimabile în sensul ca au fost prea sacre pentru a putea fi rostite şi, prin urmare, nu puteau fi publicate, cum arată şi G. Campbell Morgan:

„Sunt unii care par foarte dornici să relateze. vedeniile şi revelaţiile pe care le-au avut. Întrebarea se pune dacă nu cumva tocmai râvna cu care doresc să relateze aceste vedenii şi revelaţii este în sine o dovadă a faptului că aceste vedenii şi revelaţii „nu sunt de la Domnul" Când sunt dăruite (şi, negreşit, ele sunt dăruite slujitorilor lui Dumnezeu, în anumite împrejurări), acestea produc o reticenţă plină de cucernicie. Căci sunt prea solemne, prea copleşitoare pentru a fi descrise sau discutate cu atâta uşurinţă, dar efectul lor se va vădi în viaţa şi slujirea celor care au avut parte de ele.”

Când se laudă cu slăbiciunea sa, apostolului nu-i este greu să se ia pe sine ca exemplu. Dar când se laudă cu vedeniile şi revelaţiile primite de la Domnul, el nu le aplică direct la el însuşi, ci le descrie într-o manieră impersonală, ca şi când i s-ar fi întâmplat unei cunoştinţe de-a sa. El nu neagă că el însuşi este cel ce a avut această experienţă, ci pur şi simplu refuză să se implice direct şi personal.

Mai sunt multe alte experienţe înălţătoare cu care apostolul s-ar putea lăuda. Dacă ar dori să se angajeze în atari laude, nu ar fi nebun dacă ar proceda astfel, căci tot ce ar spune ar fi adevărul. Dar nu o va face, pentru că nu doreşte ca cineva să aibă despre el o părere mai înaltă decât aceea pe care şi-o face văzându-l în persoană sau aflând de la alţii despre el.

Tot segmentul acesta este o descriere a vieţii unui slujitor al lui Cristos, cu clipele sale de adâncă umilire, cum a fost întâmplarea de pe drumul Damascului, urmate de momente înălţătoare, ca cele din extraordinara revelaţie pe care a avut-o Pavel. Dar, în mod normal, după ce un slujitor al Domnului s-a bucurat de una din aceste experienţe, Domnul îi îngăduie să sufere câte un ţepuş în carne - căci de acesta ne vom ocupa în cele ce urmează.

Multe lecţii de nepreţuit învăţăm din acest verset. Mai întâi, este o dovadă că până şi revelaţiile divine din partea Domnului nu îndreaptă carnea (sau „firea veche") din noi. Chiar şi după ce apostolul Pavel a ascultat limbajul Paradisului, nu a scăpat de firea veche, fiind în primejdie de a cădea în „cursa mândriei”, cum arată R. J. Reid:

„Un om în Cristos" este la adăpost, în prezenţa lui Dumnezeu, ascultând lucrurile de netălmăcit rostite în paradis, dar acelaşi om are nevoie de „un ţepuş în carne" la revenirea sa pe pământ, căci carnea („firea veche" din el) ar fi altfel înclinată să se laude cu experienţa sa paradisiacă.”

Ce era acest ţepuş din carnea lui Pavel? Tot ce putem spune sigur este că era o încercare trupească de vreun fel, căreia Dumnezeu i-a îngăduit să vină în viaţa lui. Fără îndoială Domnul în mod intenţionat nu a precizat ce anume a fost acest ţepuş, pentru ca sfinţii încercaţi şi testaţi de-a lungul veacurilor să poată simţi comuniunea şi apropierea lor de Pavel, atunci când şi ei suferă. Poate că a fost vreo boala de ochi, poate o durere de urechi, poate malaria, poate dureri de cap, poate vreun impediment legat de vorbirea sa. Moorehead spune: „Natura exactă a ţepuşului a fost ascunsă, poate pentru ca toţi cei afectaţi şi ei să se poată simţi încurajaţi şi ajutaţi de această experienţă neprecizată, dar dureroasă pe care a avut-o Pavel." Încercările noastre s-ar putea să difere foarte mult de cele ale lui Pavel, dar ele ar trebui să producă în noi acelaşi exerciţiu şi aceleaşi roade.

Apostolul descrie ţepuşul în carne ca pe un sol al Satanei, ca să-l pălmuiască. Într-o anumită privinţă, el a reprezentat efortul Satanei de a pune piedici în calea lucrării săvârşite de Pavel pentru Domnul. Dar Dumnezeu este mai mare decât Satan şi S-a folosit de ţepuş pentru a face să propăşească lucrarea Domnului, păstrându-l pe Pavel într-o stare de smerenie. Pentru ca slujirea lui Cristos să dea roade, trebuie ca slujitorul să fie slab. Cu cât este mai slab, cu atât mai mare va fi puterea lui Cristos, ce va însoţi propovăduirea sa.

De trei ori Pavel L-a rugat fierbinte pe Domnul să depărteze de la el ţepuşul din carnea lui.

Rugăciunea lui Pavel a fost ascultată, dar răspunsul nu a fost cel aşteptat de apostol. În fapt, Dumnezeu i-a spus lui Pavel: „Nu voi elimina ţepuşul, ci voi face un lucru şi mai bun: îţi voi da harul de a-l suporta. Şi nu uita, Pavel, că deşi nu ţi-am dat ce-ai cerut, îţi dau însă ceea ce îţi lipseşte mai mult. Tu vrei să ai puterea şi tăria Mea, care să însoţească propovăduirea ta, nu-i aşa? Ei bine, cel mai bun mod în care se poate realiza aceasta este ca tu să fii menţinut într-o stare de slăbiciune."

Acesta a fost răspunsul repetat dat de Dumnezeu lui Pavel, când apostolul s-a rugat de trei ori să i se ia ţepuşul. Şi acesta continuă să fie răspunsul lui Dumnezeu la copiii Lui care suferă în toată lumea. Mult mai bine decât să ni se ia încercările şi suferinţele din lumea aceasta este să avem părtăşia Fiului lui Dumnezeu în noi şi asigurarea că suntem înconjuraţi de tăria şi de harul Lui, care ne învredniceşte să-L slujim cu scumpătate.

Observaţi ce spune Dumnezeu: Harul Meu îţi ESTE de ajuns. Nu e nevoie să-I cerem ca harul Lui să fie de ajuns, căci deja ESTE!

Apostolul este pe deplin mulţumit de răspunsul primit de la Domnul. Prin urmare, el spune: „De aceea, mă voi lăuda mult mai bucuros în slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână peste mine." Când Domnul a explicat înţelepciunea acţiunilor Sale, Pavel a afirmat, de fapt, că numai aşa vrea să fie. Deci, în loc să se vaiete şi să murmure din pricina ţepuşului, mai degrabă era gata să se laude în slăbiciunile sale. El se pleca pe genunchi şi-I mulţumea Domnului pentru ele. Îndura bucuros aceste neputinţe, pentru ca puterea lui Cristos să se odihnească peste el, cum spune şi J. Oswald Sanders atât de frumos:

„Filozofia prevalentă a lumii este următoarea: „Ce nu poate fi vindecat trebuie îndurat." Dar Pavel exclamă plin de bucurie: „Ce nu poate fi vindecat poate fi primit cu bucurie. Eu mă bucur astfel în slăbiciuni, suferinţe, privaţiuni şi greutăţi." Atât de minunat s-a dovedit a fi harul lui Dumnezeu, încât el a salutat chiar ocaziile în care i s-a dat din nou prilejul de a se adăpa din plinătatea lui. „Mă laud bucuros... chiar mă bucur - de ţepuşul meu."

Emma Piechynska, soţia unui nobil polonez, a dus o viaţă plină de frustrări şi dezamăgiri. Dar biograful ei i-a adus un omagiu remarcabil, pentru credinţa ei triumfătoare: „Ea a făcut buchete minunate de flori din refuzurile lui Dumnezeu!"

Omeneşte vorbind, ne este cu neputinţă să simţim plăcere în genul de experienţe prezentate aici. Dar cheia înţelegerii versetului o găsim în sintagma: pentru Cristos (sau „de dragul lui Cristos", n.tr.). Ar trebui să fim dispuşi să îndurăm pentru cauza Lui şi pentru propăşirea evangheliei Sale lucruri pe care în mod obişnuit nu le-am suporta pentru noi înşine sau pentru vreunul din cei dragi nouă.

Tocmai atunci când suntem conştienţi de slăbiciunea şi nimitnicia noastră, ne bizuim mai mult pe puterea lui Dumnezeu. Şi tocmai în asemenea situaţii, când ne aruncăm mai mult asupra Lui, cu totală bizuire pe El, se arată mai frumos puterea Lui în noi, iar noi suntem cu adevărat tari.

William Wilberforce, de al cărui nume se leagă lupta de abolire a sclaviei în imperiul britanic, era din fire un om slab şi firav, dar pătruns de o credinţă puternică în Dumnezeu. Boswell a spus despre el: „Am văzut cum ceea ce-mi părea un vierme a devenit o balenă."

În versetul acesta Pavel ascultă de cuvântul Domnului de la Matei 5:11,12. El se bucură atunci când oamenii îl batjocoresc şi-l prigonesc.

În acest punct, Pavel pare să obosească în acest exerciţiu de aparentă lăudăroşenie. El simte că a ajuns nebun, tot lăudându-se aşa. El n-ar fi dorit s-o facă, dar corintenii l-au forţat să se laude. Ei trebuiau să fie aceia care să-l apere, atunci când criticii l-au încolţit cu criticile lor usturătoare la adresa sa. Deşi nu era nimic în el însuşi, negreşit nu era cu nimic mai prejos decât cei mai eminenţi apostoli cu care se făleau ei.

El le aminteşte că atunci când a venit la Corint, predicând evanghelia, Dumnezeu a atestat propovăduirea, însoţind-o de semnele unui apostol. Aceste semne au fost puteri miraculoase date apostolilor de Dumnezeu, pentru ca cei ce-i ascultau vorbind să ştie că au fost trimişi, într-adevăr, de Domnul.

Cuvintele semne, minuni şi fapte pline de putere nu descriu categorii separate de miracole, ci miracole privite sub trei aspecte diferite. Semnele au fost miracolele ce transmiteau un anumit înţeles inteligenţei omeneşti. Minunile, pe de altă parte, au fost atât de remarcabile încât au stârnit emoţiile oamenilor. Au fost săvârşite fapte pline de putere, de natură evident supraomenească.

Ce minunat este să observăm că Pavel spune că semnele unui apostol s-au săvârşii printre ei! El recurge aici la diateza pasivă, refuzând să-şi asume meritele personale pentru acestea, afirmând doar că Dumnezeu este Cel ce le-a săvârşit prin intermediul lui!

Cât priveşte etalarea miracolelor, corintenii nu erau cu nimic mai prejos decât celelalte biserici, căci au asistat la multe asemenea minuni săvârşite de apostolul Pavel, ca în alte biserici vizitate de el. În ce privinţă ar fi fost ei, atunci, inferiori vreunei alte biserici? Singura diferenţă pe care o vede Pavel este că el nu a fost o povară pentru corinteni. Adică, nu a pretins asistenţă financiară de la ei. Dacă prin asta i-a făcut oarecum inferiori, atunci Pavel îi roagă să-l ierte pentru această nedreptate. Acesta a fost singurul „semn" al unui apostol, asupra căruia el nu a insistat!

Iată, sunt gata să vin a treia oară la voi. Asta ar putea însemna că apostolul fusese gata să viziteze Corintul de trei ori, dar a fost acolo doar o singură dată. El nu s-a dus a doua oară, pentru că nu a vrut să ia măsuri drastice împotriva credincioşilor. Acum este gata să meargă a treia oară şi aceasta va fi a doua sa vizită la corinteni.

Sau am putea interpreta versetul în sensul că era pe punctul de a le face a treia vizită. Prima este consemnată la Fapte 18:1. A doua este vizita tristă de la 2Corinteni 2:1 şi 13:1. Iar aceasta de aici va fi a treia.

Când va veni totuşi la ei, Pavel este hotărât să nu le fie o povară, cu alte cuvinte, nu va accepta nici un ajutor financiar din partea lor, ci se va întreţine singur. Motivul: el nu urmărea să se înfrupte din bunăstarea lor materială, ci voia să-i aibă pe ei alături de el. Pe Pavel îl interesa mai mult oamenii, decât lucrurile.

El vrea să joace rolul de părinte, în privinţa corintenilor. Nu copiii sunt datori să agonisească pentru părinţii lor, ci părinţii pentru copiii lor. Este o constatare a vieţii care ne înconjoară. În cursul obişnuit al evenimentelor vieţii, părinţii sunt cei ce muncesc din greu să-şi vadă copiii aşezaţi, având cele necesare, la capitolul mâncare şi îmbrăcăminte. De obicei, copiii nu au grijă de părinţii lor. Prin urmare, Pavel spune că ar dori să i se îngăduie să le fie părinte.

Trebuie să avem grijă să nu citim sensuri inexistente în acest verset. Nu ni se spune că părinţii au datoria să adune avere pentru viitorul copiilor lor. Asta nu are nimic de a face cu nevoile ce se vor ivi în viitor, ci se referă numai la necesităţile actuale. Pavel se gândea doar la acoperirea nevoilor sale imediate, pe când îl slujea pe Domnul la Corint. El era hotărât să nu depindă de sfinţii de acolo. În mintea lui nu exista nici un gând ascuns ca ei să pună deoparte pentru ca lui să-i meargă bine la bătrâneţe sau, dimpotrivă, ca el să facă asta pentru ei.

Aici avem prilejul să aruncăm o privire în inima plină de iubire veşnic aprinsă a apostolului Pavel pentru copiii lui Dumnezeu de la Corint. El era gata să se jertfească pe sine, printr-o slujire plină de trudă şi dăruire, pentru bunăstarea lor spirituală. Deşi el îi iubea mai mult decât toţi învăţătorii falşi ce se strecuraseră în mijlocul lor, el însuşi era iubit mai puţin de corinteni. Dar asta nu conta. Chiar dacă nu se putea aştepta să fie iubit şi el, la rândul lui, de către ei, el nu înceta să-i iubească. În asta el călca cu adevărat pe urmele Domnului.

Apostolul recurge acum la însăşi cuvintele folosite de criticii lui împotriva sa. Ei spuneau, de fapt, cam aşa: „E drept că Pavel nu a luat bani de la voi, pe faţă. Dar a făcut-o totuşi prin vicleşug! A trimis la voi delegaţi, care v-au cerut bani."

„Dacă nu v-am stors de bani în persoană, oare am trimis eu pe alţii s-o facă?" Apostolul îi roagă direct pe corinteni să spună dacă aceste acuzaţii sunt adevărate?

Şi apoi răspunde la propria întrebare. Sintagma: L-am rugat pe Tit înseamnă probabil: „L-am îndemnat pe Tit să vă viziteze." Dar Pavel nu l-a trimis pe Tit singur, ci a mai trimis cu el încă un frate, ca nu cumva să se poată ivi vreo suspiciune cu privire la motivele lui Pavel. Ce s-a întâmplat când a ajuns Tit la Corint? A insistat el să i se respecte drepturile? Le-a cerut el corintenilor vreun sprijin? A încercat el să profite de pe urma lor? Nicidecum, ci cum reiese din acest text, Tit şi-a câştigat singur existenţa, într-o meserie oarecare, fapt sugerat de întrebarea: „N-am umblat noi în acelaşi duh şi n-am călcat noi pe aceleaşi urme?" Cu alte cuvinte, atât Tit, cât şi Pavel au urmat aceeaşi politică, de a munci pentru întreţinerea lor, ca să nu trebuiască să fie întreţinuţi de corinteni.

Corintenii ar fi poate înclinaţi să creadă, în urma tuturor celor spuse de Pavel, că scopul lui a fost doar acela de a se scuza înaintea lor, ca şi când ei ar fi judecătorii. Dimpotrivă, el le scria aceste lucruri în prezenţa lui Dumnezeu, pentru a-i întări. El dorea să-i întărească în viaţa creştină, prevenindu-i cu privire la primejdiile care-i păşteau. El era mai interesat să-i ajute, decât să-şi apere propria sa reputaţie.

Cuvintele redate cu litere cursive (în ediţia engleză, n.tr.) din sintagma: noi facem toate lucrurile, ar putea fi redată mai corect: noi scriem toate aceste lucruri (cf. 2Corinteni 13:10).

Pavel dorea ca atunci când va veni la Corint să-i găsească pe corinteni într-o stare de armonie, înţelegându-se unii cu alţii, ca unii care au renunţat deja la învăţătorii falşi, recunoscând autoritatea apostolilor.

De asemenea când îi va vizita, el va voi să vină la ei cu bucurie, nu cu inima apăsată. El se va simţi foarte întristat dacă va găsi printre ei certuri, gelozii, mânii, intrigi, vorbiri de rău, bârfeli, îngâmfări, tulburări şi alte forme de conflicte cauzate de firea veche.

La urma urmelor, aceşti corinteni erau bucuria şi cununa de bucurie a lui Pavel. Ei erau motivul pentru care se putea lăuda el. Negreşit el nu voia să-i fie ruşine de ei când va veni la ei. După cum nu dorea să plângă din pricina multora care au păcătuit şi nu s-au pocăit de necurăţia lor, de desfrânarea şi lascivitatea lor.

La cine se referă Pavel ca fiind cei mulţi, ce practicau aceste păcate? E normal să presupunem că făceau parte din biserica din Corint, pentru că altminteri nu i-ar fi adus Pavel în discuţie în această scrisoare. Dar nu se potea presupune că ar fi fost credincioşi adevăraţi. În mod concret se spune că ei practicau aceste păcate şi Pavel arată clar că viaţa oricărei persoane ce este caracterizată de un atare comportament nu poate moşteni împărăţia lui Dumnezeu (1Corinteni 6:9,10). Apostolul era gata să plângă pentru ei, datorită faptului că nu s-au pocăit şi, ca atare, trebuiau să fie excluşi din biserică.

Darby scoate în evidenţă faptul că acest capitol începe cu cerul al treilea, dar se încheie cu unele din cele mai grele păcate comise pe pământ. Între aceste două extreme, el subliniază că se află remediul - puterea lui Cristos, ce se odihneşte peste apostolul Pavel.

Pavel era pe punctul de a vizita Corintul. Când va sosi acolo, se vor cerceta cazurile de păcătuire din rândul credincioşilor. Asemenea cercetări se vor desfăşura după principiul divin, expus la Deuteronom 19:15: „Orice cuvânt să fie sprijinit pe mărturia a doi sau trei martori." Pavel nu a vrut să se înţeleagă că va organiza un proces pe această temă. Judecata o va ţine biserica locală, el urmând să fie doar consilier în această privinţă.

Cu ocazia acestei a doua vizite, neconsemnate altundeva, Pavel îi prevenise că se va purta aspru cu cei vinovaţi. Acum, deşi este absent dintre ei cu trupul, el le spune dinainte că atunci când va veni din nou nu-i va cruţa pe cei ce au păcătuit.

Corintenii fuseseră amăgiţi de învăţătorii falşi să se îndoiască de faptul că Pavel este un apostol adevărat. De fapt, l-au provocat să le dea o dovadă tangibilă că este un autentic purtător de cuvânt al lui Dumnezeu. Care erau acreditările prin care putea el dovedi că Cristos vorbea cu adevărat prin el? Apostolul îşi începe răspunsul, menţionând cererea lor impertinentă: „întrucât voi căutaţi o dovadă că în mine vorbeşte Cristos..."

Apoi, în cadrul unei paranteze, el le aminteşte că Cristos li se descoperise, de fapt, prin el, într-un chip măreţ. Nu era nimic slab în revoluţia extraordinară ce se produsese în vieţile lor, când au crezut mesajul evangheliei.

Menţionarea termenilor „slab" şi „măreţ" (puternic) a avut darul să-i amintească lui Pavel de paradoxul tăriei ce se naşte din slăbiciunea ce se vedea la prima vedere în viaţa Mântuitorului şi ce se poate observa în vieţile slujitorilor Săi. Domnul nostru a fost răstignit în slăbiciune, dar trăieşte prin puterea lui Dumnezeu. Tot aşa şi cei ce păşesc pe urmele Lui sunt slabi în ei înşişi, dar Domnul îşi demonstrează puterea prin ei. Când spune Pavel că noi vom trăi cu El prin puterea lui Dumnezeu faţă de noi, el nu se referă la înviere, ci la faptul că atunci când îi va vizita, va demonstra puterea măreaţă a lui Dumnezeu de a se ocupa de cei ce au păcătuit. Ei au afirmat că el este slab şi vrednic de dispreţuit, dar el le va arăta că poate fi puternic, în exercitarea disciplinei!

Versetul acesta are legătură cu prima parte a versetului 3, astfel: „întrucât voi căutaţi o dovadă a faptului că Cristos vorbeşte în mine... cercetaţi-vă pe voi înşivă, pentru a vedea dacă sunteţi în credinţă." Ei înşişi erau dovada apostoliei lui. Prin el au fost conduşi ei la Mântuitorul. Dacă voiau să-i vadă acreditările, nu aveau decât să se uite la ei înşişi.

Versetul 5 e explicat adesea greşit, de unii, în sensul că ar trebui să privim înăuntrul nostru, pentru a găsi siguranţa mântuirii, dar o atare atitudine poate duce la descurajare şi îndoială. Siguranţa mântuirii o primim, în primul şi în ultimul rând, prin cuvântul lui Dumnezeu. În clipa în care ne punem încrederea în Cristos, putem şti, pe baza autorităţii Bibliei, că am fost născuţi din nou. După un timp, vom începe să vedem şi dovezi palpabile ale naşterii din nou în viaţa noastră - faptul că am început să iubim sfinţenia, că acum urâm păcatul, că-i iubim pe fraţi, că iubim neprihănirea practică, ascultarea şi despărţirea de lume.

Dar Pavel nu le spune corintenilor să se angajeze într-un proces de auto-examinare, ca să-şi demonstreze lor înşişi că sunt mântuiţi. Mai degrabă, el îi roagă să vadă în mântuirea lor dovada apostoliei lui.

Nu existau decât două posibilităţi: fie Isus Cristos era în ei, fie ei erau descalificaţi, adică falşi. Cuvântul tradus prin descalificaţi (în ediţia engleză, n.tr.) era folosit pentru a descrie metalele ce se dovedeau false, în urma testării. Tot aşa şi corintenii erau fie credincioşi adevăraţi, fie erau descalificaţi, în urma eşecului de a trece examenul.

Dacă ajungeau la concluzia că au fost cu adevărat mântuiţi, atunci trebuiau să conchidă şi faptul că apostolul Pavel era autentic, iar nu descalificat. Minunata transformare care a avut loc în viaţa corintenilor nu putea surveni prin nici un învăţător fals.

Pavel continuă acum tema disciplinării acelor membri ai bisericii din Corint care trăiau în păcat. El afirmă că se roagă lui Dumnezeu ca corintenii să nu facă nimic rău prin tolerarea păcatului în mijlocul lor, ci să lupte fără preget pentru disciplinarea şi restaurarea celor ce au păcătuit. El nu se roagă pentru ca el însuşi să apară aprobat, sau să fie privit într-o lumină mai favorabilă. El nu vrea ca ei să facă aceasta doar pentru ca el să poată evidenţia apoi ascultarea lor, ca o dovadă a autorităţii sale. Nu la asta se gândeşte apostolul, ci doreşte ca ei să facă acest lucru pentru că este drept şi cinstit. Şi preferă ca ei să facă asta, chiar dacă ar însemna că el ar putea părea descalificat.

Aici din nou avem dovada altruismului lui Pavel. În viaţa sa de rugăciune gândurile i se îndreptau mereu spre binele altora, şi nu spre recunoaşterea sa proprie. Dacă Pavel se ducea la Corint cu nuiaua, afirmându-şi autoritatea şi reuşind să câştige din partea lor respectarea îndrumărilor date cu privire la disciplină, atunci va putea folosi asta ca un argument împotriva învăţătorilor falşi. El va putea spune că este o dovadă a autorităţii legitime. Dar el ar prefera ca corintenii să ia ei înşişi măsurile necesare, în absenţa lui, chiar dacă asta l-ar putea pune într-o lumină nefavorabilă, în privinţa legaliştilor.

Pronumele personal noi din acest verset se referă, probabil, la apostoli. Pavel spune că tot ce fac ei trebuie să fie făcut având în vedere propăşirea adevărului lui Dumnezeu, şi nu din motive egoiste. Chiar în chestiunea disciplinei, nici un gând de răzbunare personală nu trebuie să se strecoare. Totul trebuie făcut avându-se în vedere slava lui Dumnezeu şi binele semenilor creştini.

Aici din nou apostolul îşi exprimă altruismul total faţă de corinteni. Dacă slăbiciunea, umilirea şi ocara de care a avut el parte, va duce la întărirea lor în lucrurile lui Dumnezeu, atunci el se va bucura. Bucurându-se astfel, el s-a rugat de asemenea ca ei să fie întregiţi (desăvârşiţi). În ce priveşte subiectul disciplinării celor din mijlocul lor care au păcătuit, Pavel s-a rugat ca ei să fie întregiţi. Ca toată voia lui Dumnezeu să se facă în viaţa, lor - asta dorea Pavel cu ardoare. Sau, cum se exprimă Hodge: „Pavel s-a rugat ca ei să fie pe deplin refăcuţi din starea de confuzie, ceartă şi răutate în care căzuseră."

Tocmai pentru că a avut în vedere desăvârşirea lor le-a scris el această epistolă. Mai degrabă ar vrea să le scrie pe când este absent din mijlocul lor, şi aceste probleme să fie rezolvate, pentru ca să nu fie nevoie, ca la venirea lui la ei, să recurgă la asprime, aşa cum îl autoriza Domnul să procedeze. Dar şi dacă ar fi prezent, purtându-se aspru cu ei, tot pentru edificarea lor ar fi acest lucru, nu pentru nimicirea lor.

Apostolul încheie oarecum brusc această furtunoasă epistolă. După ce-şi ia rămas bun de la ei (de fapt, în originalul grec termenul înseamnă „bucuraţi-vă"), el rosteşte patru îndemnuri. Mai întâi, ei trebuie să fie împliniţi (sau întregiţi). Este acelaşi verb folosit pentru dregerea mrejelor de pescuit la Matei 4:21, sau cum am spune noi: „să te îndrepţi". Corintenii trebuiau să înceteze cu certurile şi cu păcatele, trăind în armonie unii cu alţii.

Fiţi îmbărbătaţi sau fiţi îndemnaţi! Ei primiseră îndemnuri tari din partea apostolului Pavel. Aici el le spune să primească aceste îndemnuri în duhul care se cuvine şi să le pună în aplicare.

Fiţi cu un singur gând! Singurul mod în care pot fi creştinii într-un singur gând este să aibă în ei gândul sau mintea lui Cristos. Să gândească cum gândeşte El şi să aducă toate gândurile şi raţionamentele lor la supunerea de El însuşi.

Trăiţi în pace. Reiese clar de la 12:20 că între ei existaseră disensiuni şi frământări. Aşa se întâmplă totdeauna când între credincioşi este lăsat să pătrundă legalismul. Prin urmare apostolul Pavel le spune aici să-i disciplineze mai întâi pe cei ce s-au făcut vinovaţi de păcate, şi să trăiască în pace cu fraţii şi surorile lor de credinţă.

Dacă vor proceda aşa, Dumnezeul păcii va fi cu ei. Desigur, într-o privinţă Domnul este întotdeauna cu copiii Săi. Dar asta înseamnă că El Se va manifesta faţă de ei într-o stare de apropiere şi tandreţe deosebită, dacă vor fi ascultători în aceste privinţe.

Sărutarea sfântă era salutul caracteristic al credincioşilor din vremea apostolilor. Este desemnat ca o sărutare sfântă, adică nu doar ca un simbol al unei afecţiuni artificiale, ci ca un gest sincer şi curat. Desigur, acest salut continuă să fie practicat de mulţi creştini, din multe părţi ale lumii. Dar în unele ţări sărutul ar putea fi interpretat greşit ca un semn al homosexualităţii. Practicarea acestei tradiţii nu ar fi obligatorie, în cazul în care ar putea aduce ocară asupra mărturiei creştine. În atari cazuri, o strângere sfântă de mână ar fi de preferat, cum spune şi

Hodge:

„Nu este o poruncă, ce trebuie respectată obligatoriu, în toate timpurile, cum este, în schimb, porunca privitoare la faptul că creştinii trebuie să-şi exprime dragostea reciprocă, în modalitatea sancţionată de epoca şi de comunitatea în care trăim.”

Salutările de la toţi sfinţii le vor aminti corintenilor despre caracterul cuprinzător al părtăşiei în care au fost aduşi, înştiinţându-i totodată cu privire la faptul că şi alte biserici urmăresc progresul şi ascultarea lor faţă de Domnul.

Aici avem una din cele mai frumoase benedicţii din Noul Testament şi singura care îi cuprinde pe toţi cei trei membri ai Sfintei Treimi, cum arată şi Lenski:

„Cu imaginea marelui apostol, întinzându-şi braţele peste corinteni, cu profunda benedicţie a Noului Testament, vocea sa se stinge. Dar benedicţia continuă să răsune în inimile noastre."

clickbible.org